

ගිනියම්

ඉංගුරාත්මක කෘතියකි - වැඩිහිටියන්ට පමණයි

02

කොටස

18+

Acid

acid.fun4@gmail.com

පිටුම

රිමෙල් පත් එවමින් මාගේ කතාවල ගුණදොස් පෙන්වා
දෙමින් නැවුම් කෘතියකට මා දිරි ගන්වන

ඔබට.

පෙරවදන

"....ගිනියම්...."

"ගිනියම්" මාගේ මනක්කල්පිතයක්ය. සුද්දගෙන් රට නිදහස්ව හෝ සුද්දා අපෙන් නිදහස්ව, උන්ගේ රටට ගිය වකවානුවේ, සිගිරිය පාමුල මෙවන් නිදහස් ගමක් තියෙන්නට ඇතයි මට සිතූණි. ඔවුන් අසීමිතව ජීවිතය විඳින්නට ඇතයි මට සිතූණි. උවුනගේ මූලික අවශ්‍යතා අතර, ලිංගික ජීවිතය ඉහළින් වැජඹෙන්නට ඇතැයි මට සිතූණි. ඔවුන් තම පරම අයිතිය, ලිංගික ජීවිතය, මණරම්ව, නිදහස්ව විඳින්නට ඇතැයි මට සිතූණි.

ඉතිං..., මෙකල සිරකුටියක් වන් ජීවන අයිතියක් තුල ඉඳ, එදා ඔවුන් ඒ විඳි නිදහස, මම අද ඔබට අකුරු කොට ඇමිණුවෙමි. මගේ පාඨකයන් මට ලියා එවූව ඔවුනගේ සිහින, ඔවුනගේ ෆැන්ටසියන් මා "ගිනියම්" වර්ත අතරට, සිදුවීම් අතරට ඇමිණුවෙමි. දැන් තවත් මේ ගිනියම් මගේ නොවේය. මේ ගිණියම දැන් ඔබේය.

බොහෝ පාඨකයන්ගේ "සම්මත.., අසම්මත" ඉල්ලීම් බොහොමයක් ගිනියම් කතාවේ සම, සමව ගැබ්ව ඇත. වර්ගීකරණයක් කළ නොහැක.

අකමැති අය කියවන්න එපා.

----- Acid -----

ඔබ දක්වන ගුණ දොස් අගය කරමි.

එය තවත් නැවුම් කෘතියක ආරම්භයයි.

මාගේ වෙනත් කෘති

- වැහිළිහිණි
- හෘද සාක්ෂිය
- බිසෝ
- සමන්ති (බිසෝ දෙවන වෙළුම)
- අසම්මත
- බිහිදොර
- නදි
- බේදවාචකයක මිහිර
- කඳුලක නැවතුම
- පට්ටන්දර
- කින්තරාවි
- දිම්යාදඹුව (ගිනිදැල්ල)
- අසම්භව
- සංගදෝරු
- යදම්
- බිඳුනු යදම් (යදම් දෙවන කොටස)

මාගේ කතා ඕනෑම වෙබ්සයිට් එකක පලකිරීමට අවසර ඇත්තේ, පිටකවරයා හා පිදුම ඉවත් කොට පලතොකරන ලෙස ඉල්ලා සිටිමි.

ජයතු හා මුතුමැණිකේ ගමට ආ ඒ ගමනට දැන් විසිවසරක්ය. දා හත් වියැති වියැති වැඩිමහලු දියණියක්ද, දෙලොස් විය සපිරුන පුතෙක්ද දැන් ඔවුන් සතුය. වත්කම් අතින් දැන් වලවුවට සමය. එහෙත් මුතුමැණිකේ ජයතුගේ උදවුවට එදා මෙන්ම අදත් හේනේය. ඇය ඒ වැඩට කැමතිය.

තනි අලියාට කොටුව ගුණෙරිස් මිය ගොස් දැන් දස වසරක්ය. යසවතීගේ වගකීම් දැන් මුතුමැණිකේ හා ජයතු අතය. ඇය ලේලියට එදා මෙන්ම අදත් හිතවත්ය. ලොංගතුය. ගරුසරුය. මුතුමැණිකෙන් ඵලසමය. ඇය දෙවන මවුන් ලෙසට යසවතිටත් ලොංගතුය. ගරුසරුය.

සේන සහා සදාත් දැන් දරුවන් තිදෙනෙකුගේ මවුපියන්ය. වැඩිමහලු දරුවා දහසය හැවිරිදි ගැහැණු දරුවෙක්ය. දෙවැණියා දාහතර විය පහු කරනා පිරිමි දරුවෙක්ය. නොසිතුව ලෙස ගැබ් ගත් බාලම දරුවා තවමත් තුන් වියැතිය. ඔවුනගේ තනි නොතනියට හිටි සේනගේ මවත් සර්ප විශෙන් ජීවිතයෙන් සමුගෙන බොහෝ කල්ය.

වලවුව නම් පෙර ලෙසමය. හැටපස්වන ඉක්ම වූ සෙනවි බංඩා ආරච්චිල දැන් හය හත් අවුරුද්දක ඉඳ ලෙඩ ඇදේය. පනස් දෙවැහැරිදි ලොකුමැණිකෙ නම් තවමත් කඩිසරය. නිරෝගිය.

මුතුමැණිකෙගේ සොහොයුරිය රණමැණිකාට දැන් වයස තිස් අටක්ය. මාතලෙන් කටයුත්තක් කරන් දැන් දස වසරකටත් වැඩිය. මාණ්ත්‍ය නම් තවමත් පෙර ලෙසටමය. ජයතු හා තරහක් නැතුවාය. වැඩි හොඳ හිතකුත් මාත්‍ය නිසාවෙන් නැතුවාය. නැගෙනිය සමඟ ලොංගතු උවත් ඇය හා ජයතු අතර අත්තේ දුටු තැනක සිනහවක් පමණක්ය.

වලවුවෙන් වැටුණ තහංචිය මුතුමැණිකේ එදා සිටම රැක්කාය. වලවුවේ හතර මායිම තබා, වලවුට අයිති ඉඩමක හතර මායිම වත් ඇය නොපැගුවාය. ඒ පියා කෙරෙහි අබමල් රේණුවක තරහිකින් නොවේය. ඒ පියාට ඇති ගරුසරු බවය.

එහෙත් මවුතුමිය හැකි හැම විටම ඇය මහ තොටක බැහැදැක්කාය. ලොකුමැණිකෙන් මුතුමැණිකෙගේ නිවසට ආවේ ගියේ නැතුවත් දියණිය ගැන හැම විටම සොයා බැලුවාය. අඩුවැඩියකට හොර රහසෙම එදා මෙන්ම සේතුවාත් පිටත්කොට හැරියාය.

"විසි අවුරුද්දක් ගෙවුනා...? මේ අද ඊයේ වයේ නොවෑ" ජයතුට මේ එක්කාසුවට වසර විස්සක් ලබා ඇතයි සිහිව නැගුනේ සතුටු සිනහවක්ය. ඒ සතුටු සිනහව අතරෙන් එදා මෙදා ගෙවුන සෑම සිදුවීමක්ම ඔහුටත් මැව් පෙනුනේය. වැඩියමක් නම් දෙදෙනා එකෙකු වූ ඒ සිහිරි වනයේ මිහිඳැති දිනයන්ය. ඒ මතකත් ඔස්සේ නැගුන සිනහවෙන් ඔහුට ඉදිරියෙන් යන මුතුමැණිකේ දෙස බැලුනේය. "මෙකී එදාට වඩා හැඩයි.." ඔහුට ලෝබ සිතුවේ ඇගේ රුව ගැනය. ඒ ඇය යස අපුරුවට නිතඹ නලවා යන ගමන් විලාසය ගැනය.

"ඒ උනාට වැඩක් තියෙයි යැයි... කවදාකවත් එහෙවු දිනයක් මතක තිබ්බැයි..?" මුතුමැණිකෙ ඒ නෝක්කාඩු නැගුවේ තරහෙන් නොවේය. මේ ගැහැණු කමය. ඇයට මේ ගෙවුන විසිවසර ගැන අබ මල් රේණුවක දුකක් නැත. ඇය සිටින්නේ හිත ඉපිල ගිය සතුටෙන්ය. අද නම් මේ සිටින්නේ ගැහ පත තැලි යන මිහිරකින් හිත උමතු කරගන්නා බලාපොරොත්තුවකින්ය.

"ඔහේ කොහොට යන්නේ...?" තම හේන පහළ දිය කඩිත්තට නොහැරී මුතුමැණිකේ හැරුනේ පොදු නාන තොට දෙසටය.

"ගොඩ දවසකින් එහෙවු දේකින් හිත අවුස්ස ගත්තේ නැතුවා.." ඇය ජයතුදෙස නොබලාම කීවේ මුවට නැඟුන සිනහවෙන්ය.

"ඒකෙන් හැටියක්..." ජයතුටත් එය සතුටක්ය. ඔහුගේ හද ගැස්මත් තරමක් තිව්‍ය වුනේ ඒ මිහිරෙන්ය.

පොදු නානතොටේ, ගැහැණුන් තිදෙනෙක්ද පිරිමින් දෙදෙනෙක්ද දිය පහස ලබමින් සිටියේය. ඔවුන් ජයතුගේ මෙන්ම දැන් මුතුමැණිකෙගෙන් හිතවතූන්ය. මුතුමැණිකෙටත් ජයතුටත් ඔවුන් දක්වන්නේ ගරු සරුවක්ය.

"සුදුමැණිකේ මොකෑ මේ... මෙහෙ දියෙබෙන්ට හිතුවේ...?" වයසින් හතලිස් විය ඉක්ම වූ සෝබනා මුතුමැණිකේ හමුවේ පෑවේ බයාදු සිනහවක්ය. ඔවුන් මුතුමැණිකෙට බය පක්ෂපාතීය.

"පීල්ලෙම ඔලුව අල්ලලා හරියන්නේ නෑ නොවැ...?" මුතුමැණිකෙන් පැවේ සිනහවක්ය.

"ඒක හැබැව සුදුමැණිකේ..! දියට බැස්සා වගේ සනිපයක් පීල්ලට ඔලුව ඇල්ලුවම නැතුවා" තවත් එකියක් එය අනුමත කළාය.

මුතුමැණිකෙ සිනහවෙන්ම තම රෙදිපිළි පසෙකින් තබා ගැහැණුන් දෙදෙනා හා කතා බහට වැටුනේය. ඒ වෙන විටත් අනෙක් ගැහැණුන් දෙදෙනා සිටියේ දිය රෙද්දට මාරුව හමාරවය. ඔවුන් දියට නොබැස්සේ මුතුමැණිකෙන් එක් වන තුරු සිටිම, මුතුමැණිකෙට ගරුසරුවක් නිසාවෙන්ය.

පිරිමි දෙදෙනා ජයතු හා කතා බහකය. ඒ මෙවර හේන් අස්වැන්න විකුණා ගැන්මේ වැඩ පිළිවෙල ගැනය. එහෙත් ඔවුන්ගේ තෙත් විටෙන් විට වැටුනේ මුතුමැණිකෙ දෙසටය. වැඩි පුර ඇස නොගැටෙන නිසාවෙන් ඔවුනට මුතුමැණිකෙගෙ රුව නැවුම්ය.

මුතුමැණිකේ උඩු හැට්ටයේ ගැට කිහිපය ලිහිල් කළේ පිරිමි සිටින දිසාව පිටු පා, හැණුනුන් තිදෙනෙකු දිහාවට මුහුණ ලාය. පිරිමින් දෙදෙනාට නම් මුතුමැණිකෙ උඩු හැට්ටය ලිහිල් කරණු දැක්මක් මිහිරක්ය. එහෙත් මුතුමැණිකේ ඉහ රෙද්ද දෙතන් මතට උස්සා ගැන්ම නම් ඔවුනට මිහිරක් නොවින.

මුතුමැණිකේ දෙතන මතට ඇඳි දිය රෙද්ද ඇතුලෙන් උඩු හැට්ටය හා ඔක්කන් හැට්ටය ගලවා දමන දෙස පිරිමින් දෙදෙනා බලා සිටියේ ජයතුගේ දෑස මහ හරිමිත්ය. ගැහැණුන් තිදෙනාට නම් එය වගක් නොවින. ඔවුන් සිටියේ මුතුමැණිකේ හා කතා බහකය. එහෙත් වත උනා දමා, දිය රෙද්ද කඩා නැවත ඇඳගත් විටදී පෙනුන මුතුමැණිකේ රුවෙන් නම්, ගැහැණු තිදෙනාගෙන් තෙත් ඇගේ කය මත නතර නොවුනාම නොවේය.

ගැහැණුන් තිදෙනා නම් මුතුමැණිකෙගේ නිරුවත දෙස බැලුවේ කාමුකත්වයෙන් නොවේය. ඔවුන් බැලුවේ තමා සතුව නැති, එහෙත් මුතුමැණිකේ සතුව ඇති පැහැපත් හම දෙසය. ඇගේ හැඩකාර ඇඟ දෙසය. ඇගේ නිරුවත් රුවේ ලාලිතය දෙසය.

පිරිමින් දෙදෙනාට නම් පෙනුනේ, උරහිස් මතින් පහත් වූ රෙද්දෙන් ඇගේ ඇත්දළ පැහැති පිටවනය. ඔවුනට නම් එම දසුනත් මණරම්ය. හිත අවුස්සන දසුනක්ය. ජයතු නිසාවෙන් ඔවුනගේ තෙත් අසරනය.

මුතුමැණිකේ හා ගැහැණුන් තිදෙන දියට බැස්සේය. ජයතු නොදැනෙන්ට බලා සිටියේ පිරිමින් දෙදෙනාගේ මුහුණ දෙසය. තම බිරියගේ ගත සිඹිනා ඔවුනගේ බැල්ම ජයතුට සතුටක්ය. "කන්ට වගේ බලාන ඉන්නේ" ඔහුගේ හිත ඒ සතුටෙන් ඉපිලය.

ජයතු හා අනෙක් පිරිමි දෙදෙනත් දියට බැස්සේ අමුඩ කෙටිය පිටින්ය. ඔවුන් සරම ගලවා අමුඩ කෙටියට හෙළුවන විට මුතුමැණිගේ දැසත් ඔවුන් වෙත ඇදුනේ, අනෙක් ගැහැණුන් තිදෙනාට හොරහිත්ය. "අපේ එයැයිගේ තරමට ඩිංගක් හරි කිට්ටුවට තියෙන්නේ මුදියණ්සෙගේ" මුතුමැණිකේ පිරිමින් දෙදෙනාගේ ලිඟුවන් තම හිමියාගේ ලිඟුව හා සැසඳුවේ හිතේ උණුහුමෙන්ය.

මුතුමැණිකේ දියබුං ගැසුවේ හිතේ සතුටෙන්ය. විටෙක ඇගේ දියට ඇඳි රෙද්දත් දිය යටින් දණහිස් ඉහලට එසවුනේ ඒ මිහිරෙන්ය. "අරුන් දෙන්නගේ ඇස්ගෙඩි දෙක මේ පැත්තටම" ගැහැණුන් තිදෙනාට සිතුවේ, පොදු නාන තැනක මුතුමැණිකෙට හුරුවක් නැති කමය. මුතුමැණිකෙ නම් මෙලෙස හැසිරින්නේ හිතා මතාමය.

මුතුමැණිකෙගේ මේ කෙලිලොල් බව පිරිමින් දෙදෙනාගේ හිත ඇවිස්සුවේය. දිය රෙද්ද දණ මතින් ඉහල ඉස්සි ඇගේ දෙකළවා පෙනෙන විට ඔවුනගේ හිත තිගැස්සුනේය. "මේකීනම් සැප කදක්..." එය සිතුවේ එකෙකු පමණක් නොවේය. "ගල් පොත්තේ අතුල්ලන්ට තිබ්බත් සැපයි. මේකිට තියෙන තියෙන ගාය අරින්ට මේකා පතුරු යන්ට නෙලනවා ඇති.." මුතුමැණිකෙගේ මේ දකින කෙලිලොල් කමෙන්, ඔවුනට මැවුනේ ඇගේ යහනේ ඇති දහකාර බවය. ඇගේ උණුහුම් කෙදිරියේ හඬය. ජයතුට දෙපා උස්සා ඇය දෙන සහායෝය ය. ජයතුගේ ඇඟ මතට ගොඩවෙන මුතුමැණිකෙගේ මුරණ්ඩු කමය.

තුන් හතර මොහොතක දිය බුං ගැසීමෙන් පසු මුතුමැණිකේ ජයතු දිහාවට හැරුනාය. "යන ගමන්, දවාලේ නෙළුව පලාමිටිය ඇත්ත යන්ට මතක් කොරන්ට" ඇය එලෙස කීවේ බුරුල් නොවුනත්, දෙනන මැද්දට ඇඳි දිය රෙද්ද හිතා මතාම බුරුල් කොට නැවත් ඇඳ ගනිමිණිය.

මුතුමැණිකේ දිය රෙද්දා ලිහා නැවත ඇඳගත් අපුරුවෙන් ජයතුට ඇගේ දෙපියයුරුත්, රහස් පෙදෙස මායිමටම නිරුවත් වූ ඇගේ කලවා යුග්මයත් මැනවින් පෙනුනේය. අනෙක් පිරිමින් දෙදෙනාටත් එය පෙනුන වගට ඔහට සැක නැත. "අරුන් දෙන්නට දැන් ඉන්නට බැරුව ඇත්තේ" ඔහුගේ හිත ඉපිළ ගියෙ ලිඟුවත් පණ ගසමින්ය.

දියරෙද්ද බුරුල් කොට ඇඳ ගන්න විට වැටුණ පිරිමි නෙත් ගිනියමෙන් මුතුමැණිකෙගේ ගත සලිතව ගියේ. එහෙත් ඇයට ඒ උණුහුම වැඩියෙන්ම දැණුනේ මුදියන්සෙ ගෙන්ය. "ඒකා ඒ ඩිංගට හිතෙන් මයේ තන් ගෙඩි දෙකත් තැලුවද කොහොද.." ඇයට මුදියන්සෙගේ ඒ වචනර බැල්ම මිහිරක්ය. දෙතන් පුඩුත් ගල් ගැසෙන තරමේ මිහිරක්ය.

"දරුවෝ දෙන්නෙක් කට ගැහුවය කියලා, මේකිගේ තන්ගෙඩි දෙක තාම වැල වෙලා නැතුවා" පිරිමින් දෙදෙනාට මුතුමැණිකෙගේ දෙතන් දැකුම ඉවසුම් නොදුන්නේය. ඔවුනට ඉබේම සැසඳුනේ තම බිරියන්ගේ ලැමදවල්ය. පොදු පුරුෂ හිත ඔවුනගෙන් උමතුවෙන්ය. හැමදා දකින තම බිරියන්ගේ පියයුරු යුග්මයන්ට වඩා මුතුමැණිකෙගේ පියයුරු යුග්මය ඔවුනට පෙනුනේ හැඩටය. මේ පොදු පුරුෂ හිතය.

ගලක් උඩට පය තබාගත් මුතුමැණිකේ, දියරෙද්දෙන් දෙකලවා විවර කරගත් අපුරුවෙන් පිරිමි හිත් තිගැස්සිණ. "මේකීට මෙහෙවු තැනක හුරුවක් නැතුවා" ජයතුට එය නොසිතන්න නානතොටට හිටි හැමටම එය සිතුවේය. "ආයේ පතුරු ගහපු කෙහෙල් ගොබයක් වයේ" පිරිමි හිතේ ඒ අවලං වංදිය ගෙවන්නට, ඔවුනගේ ලිහුවන් අමුඩ කෙටිය තුල පොරබැදුවේය. මුදියන්සෙට නොදැණීම තම ලිහුවන් දිය යටින් අතගැවුනේය.

පිරිමි නෙත් උණුහුමෙන් මුතුමැණිකෙගේ සුදුපැහැ දෙකලවා රත්පැහැ ගැහුණේය. ඇගේ හිතත් ගිණියම් වූනේය. ඒ මිහිර ඉවසා ගත නොහැකි තැන මුතුමැණිකේ මෙතුවක් කුණු ඇතුල්ලුව පය බිම තබා අනෙක් පය ගලමත තබා ගත්තේ යටසින් මුදියන්සෙ දෙස බලමින්ය.

ජයතුට ඉවසුම් නොදුන්නේ බිරියගේ මේ කාමුක පෙනුම නොවේය. ඔහුට ඉවසුම් නොදුන්නේ බිරියගේ මේ වලත්ත කමය. ඊටත් වඩා ඔහුට මිහිරක් වූයේ තම බිරියගේ ඒ වලත්ත කම විඳිනා පිරිමින් දෙදෙනාගේ නොහික්මුණ කමය. "මුදියන්සේ බාවත් තද කොරගත්තා" මුදියන්සේ දිය යටින් ලිහුව අමුඩ කෙටිය තුලට හිරකොට ගැන්ම ජයතුට ඉවසසුම් නොදුන්නේය. "තව ඩිංගක් උඩටහට පේන්ටත් එක්කම රෙද්ද උස්ස ගත්ත නම්..." ඔහු මෙවලේ මුතුමැණිකෙගෙන් පැතුවේ එයය.

මුතුමැණිකෙගේ යටස් බැල්ම මුදියන්සෙට නුහුරුය. ඇයගෙන් එවැන්නක් ඔවුනට හිතන්නටත් බැරිය. යටි හිතේ ඇය කෙරෙහි ඇත්තේ ගරුසරුවක්ය. "වැරදිලා බැලෙන්නට ඇති" ඔහුට ඒ බැල්ම වැටුනේ තමා වෙතටයැයි කියා විශ්වාස නැති වූනේය. එහෙත් හිතට නම් පෙනෙන දේ අනුව දැනෙනේ ගිනියමක්ය.

"රනි.. පිට ඩිංගක් අතුල්ලන්ටකෝ..." මුතුමැණිකේ ඉදිරි පසෙන් දිය රෙද්දේ ගැටය ලිහිල් කොට අල්ල ගත්තාය. ඒ රනිට තම දිය රෙද්ද පිටවන පහළටම කරන්නට පහසු කරන්නට සිතා නොවේය. ඇයට සැබැවින්ම අවැසි කුණු අතුල්ල ගන්නටමත් නොවේය.

රනිටත් මුතුමැණිකේ කෙරෙහි ඇත්තේ ගරු සරුවක්ය. මෙතුවක් මෙවැණි එතුවක ලෙංගතුකමක් මුතුමැණිකේ හා නොතිබුණ නිසාවෙන්, රනිගේ හිතට සියුම් බියක්ය. රනි මුතුමැණිකෙගේ ඇත්දළ පැහැති පිටවන නිරුවත් කරගත්තේ සිරුවටය.

ඉහෙන් නැම් සිටින නිසාවෙන් හා දියරෙද්ද පහත්ව ඇති නිසාවෙන් මුතුමැණිකෙගේ දෙතන් නැගීම පිරිමින් දෙදෙනාට දැන් පැහැදිලිය. ඔවුන් දෙදෙනාට එය පැහැදිලිව පෙනෙන වග මුතුමැණිකෙටත් පැහැදිලිය. "ටිකක් යන්නට ඇරලා පේන්ටම පාත් කරන්නට ඕන" මුදියන්සෙගේ හොර බැල්ම මුතුමැණිකෙට තවත් ඉවසිය නොහැක. මුතුමැණිකේ දෙතන් මොහොතක් ගෙවෙන්නට හැර ඉදිරිපස රෙද්ද ලිහිල් කරමින් නැවත තදට අල්ල ගත්තේ ඒ නිසාවෙන්ය.

රනිගේ පිට ඇතිල්ලීමේ වේගය මතින්, සියුම් ලෙස වැනවෙන මුතුමැණිකෙගේ දෙතන දැක පිරිමි හිත් උමතුවෙන්ය. "අපේ උන්ගේ වගේ තන් පුඩු කළුවට නැතුවා..." ජයතු ඉන්නා නිසාවෙන් එක එල්ලේ බලන්නටත් බැරිය. එහෙත් දඩබ්බර කම අතින් මුදියන්සේ ඉදිරියෙන්ය. ඔහු කුට ලෙස ජයතුගේ නෙත් මඟ හැර මුතුමැණිකේ වෙත පාත්තේය.

පොදු නාන තොටකදි වැටිය හැකි පුරුෂ බැල්ම කෙරෙහි ගැහැණු හිත් කවතත් අවදානයෙන්ය. එබැවින් මුදියන්සෙගේ නෙත් ඔවුනට නම් හසුව හමාරය. "චික් වලත්ත හිත්" එයනම් සිතුවේ තමන් වෙත ඒ බැල්ම නොවැටෙන ඊරිසිසාවෙන්ය. එහෙත් ඒ රනි නම් නොවේය.

"මේ..., සුදුමැණිකෙට මෙහෙවු තැනක දියේ එබ්ලා පුරුද්දක් නැතුවා" රනිට ගල් පතුරෙන් මුතුමැණිකෙගේ පිටෙ කුණු අතුල්ලන්ටත් ලෝභ සිතූනාය. එලෙසම යමක් හෙලිකළ යුතු උවත් බියක්ද දැණූනාය.

"ඒ මොකැ..." මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"මේ..., ඉස්සරහයින් දිය රෙද්ද ඩිංගක් උස්සන් අල්ල ගන්නට... අරුංගේ ඇස් ගෙඩි මේ දිහාවෙම" රනි කීවේ රහසෙන්ය.

"මට ඒ වගක් නැති වුනා නොවැ. ජේන්ට ඇති තමා" මුතුමැණිකෙ පැවේ සිනහවක්ය.

"සුදුමැණිකෙලා මෙහෙවු තැන්වල කවදා දියේ එබ්ලද....?" මුතුමැණිකේ එය පිළිගත් නිසාවෙන් රනීට සතුටුය.

මුතුමැණිකේ හා මේ කුළුපග බව රනීට සතුටක්ය. ඇයට නම්බුවක්ය. "ආයේ අතුල්ලන්ට කුණක් නැතුවා" ඇයට මුතුමැණිකෙගේ පිටවතට ගල් පතුරේ ගොරහැඩි බව තදින් දෙන්නට නොසිතුවාය. සියුම් ඇතිල්ලීමකින් පවා මුතුමැණිකෙගේ පිටවත රත්පැහැ වීම ගැන ඇයට ලෝභ සිතුවාය.

කුණු අතුල්ලා කය කෙලින්කොට ගත් මුතුමැණිකේ ඉහ කෙලිකොට ගත්තේ දිය රෙද්ද කඩා නැවතත් ඇඳ ගනිමිණිය. ඒ ඇය රනී දුන් ඔවදන තැකීමක් නොකොටමය. එවිට නම් මුතුමැණිකෙගේ රහස් පෙදෙසත් පිරිමින් දෙදෙනාට පෙනී නොපෙනී ගියාමත් නොවේය.

"මව්ලක් වත් නෑ නොවැ..? හීව්වං එකියකගේ වගේ" ලැබුණ සුළු නිමෙශයෙන් මුදියන්සේ එය මැණවින් ග්‍රහණය කර ගත්තේය. ඔහු මව්ලක් රොබුවක් නැති ගැහැනියක් මේ දුටුවාමය.

පිරිමි දෙදෙනා ජයතු නිසාවෙන් අසරණය. එහෙත් ඒ දසුන් තුලින් හිත් උමතුවෙන්ය. ඔවුහු ජයතු කෙරෙහි ඉර්ෂා හිතෙන් මුතුමැණිකෙගේ යෝනිය හිතෙන් ස්පර්ශා කලහ. දිවතෙන් සැතපුවේය.

හිතා මතා වග කිසිවෙකුටත් සැකක් නොසිතෙන්නට මුතුමැණිකේ ඉඩ ලද හැම විටම තම අඩ නිරුවත පිරිමිණි හමුවේ ගෙන හැර පෑවාය. පිරිමි බැල්මෙන් ඇය මිහිරක් වින්දාය. "අද ඉතිං උන්ගේ උන්දලැට විසුමක් වෙන එකක් නැතුවා" ඇයට ඒ සිතුවිල්ලත් සතුටක්ය. එහෙත් ඇයට මැව් පෙනුනේම මුදියන්සේ මේ වාඩුව ඔහුගේ වාහෙන් සපුර ගන්නා දඩබ්බර කමය. අමුඬේ වැසුන ඔහුගේ ඒ ලිහුවේ දහ කාර තිරිහන් කමය.

බිරියගේ නිරුවතෙන් ඇවිස්සෙන පිරිමි හිත් ගැන ජයතුටත් ඇත්තේ සතුටක්ය. සිහිං ආඩම්බරයක්ය. "විහික්.... තව ඩිංගක් වෙලා ඉන්ට තිබ්බේ" එහෙත් මුතුමැණිකේ දියෙන් ගොඩට ගිය නිසාවෙන්, ඔහුගේ හිත කීවේ මුතුමැණිකේ මෙදිණ ඒ පෑ නිරුවත මදියැයි කියාය.

අඬ හෝරාවකට වඩා දිය පහස හා පිරිමි නෙන් පහස විදි මුතුමැණිකේ ජයතු සමඟ හේනට ඇතුලු වුනේ ගිනියම් හිතෙන්ය. ඇයට මැවි පෙණුනේම තම කය වෙතට වැටුන මුදියන්සෙගේ අසංවර බැල්මය. ඒ අසම්මත මිහිරෙන් මුතුමැණිකේ උමතු වෙත්ය.

"තව වැඩියමක් ජේන්ට යවන්නට තිබ්බේ" ජයතුගේ හිතත් උමතු වෙත්ය.

"කොහේ... අරුන් තුන්දෙනත් උන්නනේ... රනි කියැවුවත් එක්ක" මුතුමැණිකෙ පෑවේ සිනහවක්ය.

"මොකක්..?"

"අරුන් දෙන්තගේ ඇස්ගෙඩි මගේ දිහාවටය, රෙද්ද හරිගස්සගන්ට කියලා" ඇය මුවට නැගුන සිනහව එක් අතකින් වසාගත්තේ කෝමළයෙන්ය.

"ගිය වංගියේ හිටියේ එකෙක් නොවැ.. " ජයතුට එය හොඳ හැටි මතකය.

"දෙනුන් දෙනා හිටියම ඒක මට හොඳ නෑ නොවැ.. ඒකයි මමත් අද ඩංගක් පස්ස ගැහුවේ " මුතුමැණිකේ තෙත රෙද්ද ගසා හෙන් පැලේ වැලට දැම්මාය.

"නැවතිලා යනවැයි.....?" ජයතු සිටියේ හදිසියෙන්ය.

"අද නම් මේ ගිනියම ඉවසන් ඉන්ට බැරුවා. ගෙදෙට්ට ගියත් හරි හැටි නිදහසක් තියෙ යැයි..?" අඬ අඳුර නිසාවෙන් මුතුමැණිකේ හෙන් පැල ආලෝකමත් වෙන්නට කුප්පි ලාම්බ දැල්වුවාය.

"කෙල්ලට වඩා කොල්ලගෙන් තමා...?" ජයතු එය අනුමත කළාය.

"ආයේ නැතුව මොකෑ... එකයේ නැට්ටට කිරි උනන වයස නොවැ.. " මුතුමැණිකෙගේ පැදුරුවානෙන් ගත් තුන්හිරියා රටා ඇති පැදුර මැස්ස මතට දැමුවේ සතුටු සිනහවෙන්ය.

"ඒක හැබැව..." ජයතුට සිහි වුනේ එකල තම ගැටවර සමය ය. ඒ තමාගෙන් ශුක්‍ර පහවෙන්ට ගත්තේ පුතුගේ මේ වයස් අවදියේම නොවේදැයි කියාය. එහෙත් ඔහුට සිනහවක් නැගුනේනම් මුතුමැණිකෙගේ "කොල්ලයෙන් දැන් නැට්ටට කිරි උණන කාලේ නොවැ" අසංවර වදන් පෙළ කෙරෙහිය. ඒ මවක් පුතුගැන කී අසංවර කමෙන්ය.

දසවියැති තම කොළඟට සමය ජයතුට සිහි වුනේ ඉබේටමය. ඔහුට තම දඩබ්බර කම් මතක ගොමුවෙන්, මෙවලේ වැඩියමක් හිතට ආවේ, කළ කී නොහොබිණා කමිය. සියල්ල හමුවේ සිනහවක් නැගුණත් එක් වරම හිතට දැණුනේ ගුප්තඝාතය. ඒ පුතුගේ මේ වයස හමුවේ නොවේද තමාටත් තම මවු පියන්ගේ ලිංගික ඇසුර මිහිරක් වුනේ යැයි කියා හදිසියෙන්ම සිතූන නිසාවෙන්ය.

"මොකද හිතාවෙන් තිබ්බ මුණත් ගෙඩිය එල්ල ගත්තේ" මුතුමැණිකේ මැස්සේ ඉඳ ගත්තාය.

"නෑ.. මට මේ... මයේ ඒ වංගිය මතක් වුනා.., ඒ කාලේ තමා මාත් ඔය අපේ අම්මලයේ කාඹරෙට එබෙන්නට ගත්තේ.." එය මුතුමැණිකෙට රහසක් නොවේය.

"අප්පගෙම පුතංඬියා නොවෑ.. කියන්නට බෑ එහෙනම් පුතංඬියා දැනටත් අප්පොච්චා කොරපු කාරිය කොරලා හමාරද කියලා..?" මුතුමැණිකෙට නැගුනේ උස් සිනහවක්ය.

"ඒක හිතා වෙනට කාරියක් තියෙයි යැයි.. මයේ හිතත් හිතලව ගියා" ජයතුත් මැස්සේ ඉඳ ගත්තේය. ඔහුට මැව් පෙනුනේම දස වියැති තමාගෙම ඒ නොසන්ධාල අවදියය.

"උනා නොවුනා ඒකේ කාරියක් නැතුවා. සොහොවේ හැටියට ඔවුවා වලක්වන්නට බැරුවා" මුතුමැණිකේ ජයතුගේ උරහිස මත හිසහොවා ගත්තාය.

"එහෙම උනාට කමක් නැතයි කියලද කියැවුවේ....?" ජයතුගේ හිත දෙගෙඩියාවෙන්ය. එබැවින් මුතුමැණිකෙගේ කෙහෙඳල්ලේ තවමත් ඇති තෙත්බව ඔහුට නොදැණුනේය.

"ඒ කාලෙට හිතට එන හැටිය ලෝකස් සොහොවේ. අපේ හිතත් ඒ කාලේ එහෙම උනා නම්, අපිත් ඒ දේ කරා නම්.., ආයේ අපේ උන්ගෙනුත් එවුවා නොවෙයි කියලා හිතන්නට පුළුවන්ද..?" මුතුමැණිකෙගේ වදන් සැහැල්ලුය. මුව අග සිනහවය.

"ඒක නම් හැබෑව තමා.. ඒත් හිතට මොකද්ද වයේ..? දැන් පරිස්සම හිතන්නට ඕනෑ" ජයතු කීවේ ඔහුගේ හැබෑ හිතය.

"ඒ කාලේ එහෙවු දෙයක් අපි කරාය කියලා දැනගත්තු කොට අපේ අම්මලා අප්පුවලයේ හිතුවත්, දැන් අපේ හිත් වායේ ගැහෙන්ට ඇති. ඒක මවු පියෝ වෙච්ච කොටම තමා තමා දැණෙන්නේ. එවුවා හිතන්ට එපා.. අනික එවුවා ලොකස් සොහොවේ හැටියට මහා එවුවායැයි..? දැනුත් කියලා අපේ ඒ හොර හිත වෙනස් යැයි..?" මුතුමැණිකෙට නම් ඒ ගැන වගක් නැත. ඇත්තේ සැහැල්ලු සිතහවක්ය.

"හම්.. ඒක හැබෑව"එහෙත් ඔහුට දැණුනේ විලියක්ය. තමන් මෙලෙස නම් තම ලෙයිත් උපං දරුවන් ගැන කුමන කතාද? ඔහු හොඳ හුස්මක් ගත්තේ මෙවලේ සේනගේ මව සිහි වූන නිසාවෙන්ය. තම මව සිහිවූන නිසාය.

ජයතුගේ ඒ නොහොඹිනාවන් මුතුමැණිකේ නොදැන සිටියා නොවේය. ජයතු ඒ සෑම මුතුමැණිකෙට කීවේ විවාහයෙන් දෙතුන් මහක් ගෙවෙන්නටත් ප්‍රථමවය. එකළ එම කතා වස්තූන්ගෙන් මුතුමැණිකෙගෙන් හැඟීම් අවදිවන්නේය. ඇයත් ඒ කතා වස්තූන්ට ප්‍රිය මනාපය. එම නිසාවෙන් වලචුවෙන් එන්නට පෙර තමාගේ පුරුද්දත් ජයතු හමුවේ ඇය සහවා නොගත්තාය.

ජයතු හමුවේ මුතුමැණිකේ විවාහය. ජයතුත් මුතුමැණිකේ හම්මුවේ විවාහය. සම්මත, අසම්මත දෙදෙනාගෙම හිතට එන ආශාවල් දෙදෙනාටම සැකක් නැතුව හෙලිකොට ගන්නේය. දෙදෙනාට අවැසි වන්නේ අනෙකාගේ සතුව නිසාවෙන්, සමාජ සංකෘතිය තුළ සපත ගත හැකි ආශාවන් දෙදෙනා එක් කතා බහකින් සමතව විඳි ගන්නේය. ඔවුන් දෙදෙන විවාහ ජීවිතය, අඹුසැමියන්ගේ විශ්වාසණිය බවය උපරිමයෙන්ම විඳින්නේය.

ජයතුගේ සිතත් මුතුමැණිකේ කෙරෙහි පැහැදී ඇත්තේ, කාමුකත්වයට එක ලෙස ලොල් නිසාවෙන්ම නොවේය. හිඳ හිට පුංචි නොක්කාඩුව සොහොවය උනත්, කලාතුරකින් දකින මේ, නැන්දණිය හා ලේලිය අතර මේ බැඳීම ජයතුගේ සිතට සැහැල්ලුව නිසාය. දෙදෙනාට දෙදෙනා උඹ, බං, බොලං නොකියා ගැන්ම ජයතුගේ හිතට අපමණ නිවනක්ය. මුතුමැණිකේ කෙරෙහි ඔහුගේ ඇති ගරුසරුව තවමත් එහෙම්මය.

"දෙයක් හංට ඇත්තම කියනවද...? ඕනෑ නැහැයි කියලා හිතෙනව නම් නොකියා උන්නත් කමක් නැතුවා" නැගුන සිතුවිලෙන් ජයතු මොහොතක් දෙකක් මව, යසවති ගැන ගැන සිතුවේය. යමක් නිරවුල් කරගැන්මට ඇවැසිය.

"ආයේ හංගන්ට දෙයක් තියේද..?" ඇය සිනහවෙන්ම අලුටු ගෑ පොල්කටු දෙක මැස්ස මතින් තැබුවාය.

"මේ..., සේන මලයා එක්ක අපේ අම්මයේ මහා කාරියත් දැන් වෙන වැයි..?" ජයතු මැස්ස යට සිරුවට වසා තිබුණු රා ගොටට එළියට ගත්තේය.

"එක පාරටම එහෙවුව මතකට ආවේ..?" මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"නෑ මේ..., මේ..., කොල්ලා ගැන හිතනකොට මයේ ඒ කාලේ මතකට ආවා. ඒ කාලේ ලොකු අම්මාත් එක්ක එහෙවුව සිහියට ආවා. දැන් ඒ පරම් පාරවේ අන්තිමයා අපේ අම්මා.. තවම හයිය හක්තියේ අඩුවක් නැතුවා.. ඉතිං මේ..., මේ... නිකමට අහන්ට හිතනා" ජයතු හිත හංග නොගත්තේය.

"අප්පච්චි ඉන්න කාලේ නම් කියැවුවේ නැහැයි කියලා.. දැන් අප්පච්චිත් නැති එකේ එහෙවු දෙයක් කියන්නට නම් දන්නේ නැතුවා. දෙතුන් අවුරුද්දකින් අම්මයි මායි ඒ වගක් අපි කතා කොරලා නැතුවා. අනික අප්පුවත් නැති එකේ එහෙවු දෙයක් උනාය කියලා, දැන් අපිට වරදක් කියන්නත් බැරුවා.." මුතුමැණිකේ හෙලුවේ සැහැල්ලු සිනහවක්ය. ඒ ඇගේ නිගමණය ය.

"ඒක හැබෑව.. දැන් නම් දොසක් කියන්නට බැරුවා තමා, අපේ අම්මට ඒවුවා යහමෙන් ඕන" ඔහු පොල්කටු දෙකට කිතුල් රා පිරවුවේය.

"හම්... අපේ අම්මට විතරක් නෙමෙයි..., ඒ අක්කා නගෝ දෙන්නටම. යස අක්කා නගෝ දෙන්නා.. පුතංඬියලා දෙන්නා මාරුවට සැපේට ගත්තා" මුතුමැණිකේ අවලං සිනහවක් පාමින්, රා බිඳුවක් තෝල ගුවාය.

"එවුවා දැන් වැඩක් නැතුවා...මැරිව්ව එකියක් ආයේ මොකට ඇඳ ගන්නවද..?" ජයතුට සිහිං විලියක් දැනුනේ තම පසේ ඇති වලන කම කෙරෙහිය. ඔහු එය සහව ගත්තේ රා පොල් කට්ටට මුව වසා ගනිමින්ය.

"තවමත් මතක් වෙන වැයි..?" මුතුමැණිකෙට ඇවිසි ඔහුව අවුස්ස ගන්නටය.

"නැතුව මොකෝ.. මහා කාරිය නොවුනත් ඒක මොකද්දෝ වෙනම රහක්. හිතට වලත්ත කමක්" ඔහුටත් එය සහව ගන්නට අවැසි නැත්තේය.

"අපි වයේ ගෑණු දෙන්නෙක් හම්බවුන එක දෙමස්සිනලයේ පින..." මුතුමැණිකේ සිනහවෙන්ම පොල්කට්ටේ රා කොටහා උගුරටම හලා ගත්තාය.

"දෙයියම්පා..... ඇත්ත" ඔහුට ඒ ගැන ඇත්තේ සතුටක්ය.

"ආයේ කියන්නට දෙයක් නෑ... එකෙක් නෑර සේරොමලා වල් පඳුරු" මුතුමැණිකෙ සිනහවෙන් පොල් කටුව නැවතත් රා වතුරෙන් පුරව ගත්තාය.

“මේ..., සුදුමැණිකේ අපේ පැත්ත ගැන තරක හිතක් ඇතුළයි” ඒ වදන් පෙළ ජයතුට පපුවට පිහියෙන් ඇන්නා වැනිය.

ඇයගෙන් කිසිවිටෙකත් නොපැතු වදන් පෙළක් දැන් ගිලිහි හමාරය. මුතුමැණිකේ එවැණි කතාවක් මේ කිවුවමය. විහිළුවට කී දේ උනත් ඇයටත් එහි බරපතලකම දැණුනේ මෙවලේය. එහෙත් ඇය එවැන්නක් කීවේ අව පසට හිතා නොව, පැහැදි හිතෙන්ය.

"තුං හිතකවත් නැතුවා.. දන්නේ ඉන්නා කාලේ ජීවිතය විදිනවය කියලා විතරක් කා ඕන්.. කියවුන එක ගැන වැරදියට හිතන්ට එපා... මං අමණාප නම් එහෙවු ඉඩක් දෙනවැයි” ඇය ජයතුගේ අත අල්ල ගත්තේ, නොසිතුව ලෙස බිඳුන ඒ විශ්වාසය නැවත ඔහුට දෙන්නටය.

"ඒත් හිතට නම් මොකද්ද වයේ...?" ඔහුගෙ හිතට මුතුමැණිකෙගේ පෙර වදන් පෙළ තදින් හිතට වැදි තිබුණේය.

"එහෙම තුන් හිතකවත් අහිතක් හිතාලා කිවුවේ නැතුවා. අම්ම පල්ලා.. ඔයැයි වැරදියට හිතාන.." ජයතුගේ විලිබව මුතුමැණිකේ අඳුන ගත්තාය.

"සුදුමැණිකේ එහෙම හිතුවත් වරදක් කියන්නට බැරුවා. හැබැව ඒක නොවැ" ඔහුගෙ හිතේ සිහි රිදුමක්ය.

ජයතුගෙ පස බොහෝ විට අසම්මතය අස්සේය. එහෙත් ඔහු එම මිහිර අඩුවක් නැතුව විඳින්නේය. දෙපවුල් අතර නිසාවෙන් රහස් රැකෙන්නේය. ගම්මුත්ගෙන් සැඟවෙන්නේය. ඇය කීවේ සත්‍යක් වග ජයතුත් දන්නේය. එහෙත් මුතුමැණිකේ එය ඇසුව අයුරෙන් ජයතුට ඇත්තේ දුකක්ය. ඇයගෙන් කිසිවිටෙකත් නොපැතු වදන් පෙළක්ය.

ඔහුගේ මේ කළකිරීම මුතුමැණිකෙටත් දැන් වදයක්ය. ඒ හිත නිවැරදි කළ යුතුය. නැති නම් වසර ගනණාවක් පැවැති විශ්වාසයට මෙය කැලලක්ය. මුතුමැණිකේ දෙවන රා පොල්කට්ටත් හිස් කරමින්ය ගත්තේ හොඳ සැහැල්ලු හුස්මක්ය.

"කොයි පැත්තා වලත් එහෙවු දේවල් නැතුවා නෙමෙයි. මයේ හිතෙන් ඒ වගේ ඔයැයිට නොකිව යමක් තියෙයි.." මුතුමැණිකේ හිස් පොල්කටුව නැවතත් ජයතුට පෑවාය.

"නොකියා ඉන්නට හිතනව නම් කාරියක් නැතුවා" ජයතු ඇය දිගු කළ පොල්කටුව පිරවුවේය. එහෙත් පෙර තරම් හිත හොඳ කමෙන් නොවේය. ඔහුට එය අසන්නට ඇවිසි උවත් උනන්දුව නොපෙන්නුවේ ඒ නිසාවෙන්ය.

"මේ.. අපේ අම්මයෙන්. කලියෙන් නොකියැවුවා කියලා ඕන් දැන් ඒකටත් හිත නොරොක් කොරගන්නට බැරුවා " මුතුමැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය.

"ලොකුමැණිකිගේ.. ඒ අහවල් එකක්..?" ජයතු පුදුමයෙන් බැලුවේ මුතුමැණිකේ දෙසය.

සේතුවා ආරච්චිල වලවුවට පංගරාත්තු වූවේ, ලොකුමැණිකෙගේ දැවැද්දේ කොටහක් ලෙසටය. එය ලොකුමැණිකෙගේ වලවුවේ දැවැදි දීමේ සිරිතය. සේතුවා මෙළොව දැක්කෙන් ලොකුමැණිකෙගේ මහා වලවුවේ වහල යටය. ඔහු හැඳුනේ වැඩුනේද ලොකුමැණිකේ හා ඇයගේ සහෝදර, සහෝදරි කැලත් සමඟය.

සෙනවි බංඩා ආරච්චිල, දියුණු වූවේ හා ඔහුට ආරච්චිල පට්ටම ලැබුණේද, ලොකුමැණිකෙගේ පාර්ශ්වයේ පිහිටෙන්ය. එබැවින් සෙනවි බංඩා ආරච්චිල ලොකු මැණිකෙට ගරු පක්ෂපාතීය. ලෙංගතුය.

ලොකුමැණිකෙගේ හා සෙනවි බංඩාගේ විවාහයට වසරක් ගෙවෙන්නටත් පෙර සේතුවා රැ යාමයේ ලොකුමැණිකෙගේ කාඞරයට යෑම වලවුවේ කා හටත් රහසක් නොවුනේය. වලවුව ඇතුළේ මෙහෙකරුවන් හා මෙහෙකාරියන් එම රහස, ලොකුමැණිකෙට ඇති ගරුත්තවය නිසාවෙන් පණ සේ රැක ගත්හ.

ලොකුමැණිකෙගේ මවු පස සෑම ගැහැණියක්ම වාගේ අධි කාමුකත්වය ජංමයෙන්ම උරුම වූවෝය. සෙනවි බංඩා ආරච්චිලට, ඇය කෙරෙහි ඇති ගරුත්තවය නිසාවෙන්, ඇයව පූර්ණ ලෙස තෘප්තිමත් කිරීමට ඇති නොහැකියාව, ඇයට අවැසි සැපත දිය නොහැකි කම සේතුවාගේ ඒ ආගමනයට හේතු විය.

ලොකුමැණිකෙගෙන් ඉහියක් ලැබුණ සෑම දාම සේතුවා ඒ තම බැලමෙහෙවර කම නොපිරිහෙලා ඉටුකළේය. ලොකුමැණිකෙට ඒ අවැසි දඩබ්බර මිහිර ඔහු හැකි පමණ සපිරුවේය. ඇයට ඇති ගරුත්තව ඔහු යහනේදි අමතක කළේය. ඔහු ඔහුගේ

සතුටට වඩා සිතුවේ ලොකු මැණිකෙගේ මිහිර ගැනය. ඒ වහල් බාවයට ඔහු එතරම්ම ඇලුම් කරන නිසාවෙන්ය.

ලොකුමැණිකේ සේතුවාව කාඞරයට ගෙන්න ගන්නට ගත්තේ සෙනවි බංඩා ආරච්චිලට හොරහින් නොවේය. "මට දැණෙනවා හොරයි... ඩිංගක් මට යහමෙන් එවුවා දැණෙන්නට ඕන. ඔයැයිගේ මට තියන අණුකම්පාව ගරුත්තේ වැඩියි.." ලොකුමැණිකේ සෙනවි බංඩාට එය හෙලිකෙරුවේ ඉවසා සිටිය නොහැකිම තැනය.

"මටත් ඒ වග නොදැණෙනවා නෙමෙයි.., ආදර හිතක් ඇතුව මට එවුවා කරන්නට බැරුවා. නම්බුව රැකෙන ක්‍රමයක් තියෙනම් කමක් නැතුවා.." ලොකුමැණිකෙගේ වලවු වාරිත්‍රත් ආරච්චිල දන්නේය. ඇය නරක ගැහැණියක් නොවන වග සැකක් නැත. ඒ කොතරම් රාගාධික උවත් ලොකුමැණිකේ මංහල රැය දක්වා පතිවත රැක ගත් නිසාවෙන් නොව, ඇය මෙදින තම හිත නොසහවා හෙලිකළ නිසාවෙන්ය.

ඉහළ පැලැන්තියේ වලවු තුල මෙවැනි සැහවුන රහස් නැතුවා නොවේය. ආරච්චිල ලා බියක් සැකක් නැතුව ඒ වැට පැන්නේ ලයිසෙන් ඇතුවා මෙන්ය. ආරච්චිල ගේකට රිංගුවා නම්, ගම්තුලාවේද එය රහසක්ද නොවුනේය. එහෙත් සෙනවි බංඩා ආරච්චිල නම් එතරම් කුකුලෙක් නොවේය. නැතුවාමත් නොවේය. ඔහුට නම්බුව වටින්නේය. එබැවින් ඔහු වලවුවෙන් පිටත මිහිරක් නොපැතුවේ, වෙනසක් අවැසි නම්, ඕනෑ තරම් එයට කැමති මෙහෙකාරියන් වලවුව තුලම ඉන්න නිසාවෙන්ය.

එය කෙලෙසක උවත්, සතියට වතාවක් වත් ඔහු ලොකුමැණිකෙගේ කාඞරයට නොගියා නොවේය. සැබැවින්ම වෙනසකට මෙහෙකාරියක් ඉඳ හිට කාඞරයට ගත්තා මිසක්, ඔහුට සිත් සේ මිහිරක් ලැබුනේද ලොකුමැණිකෙගෙන්ය.

සේතුවාගෙන් ගත හිත පිරෙන්ට ඒ අඩුව සැතපුනත්, ලොකුමැණිකේ ආරච්චිල ආ විට, ඔහුට රතියේ කිසිදු අඩුවක් වෙන්නට නොදුන්නා මෙන්ම ඒ ආදරයද පණ මෙන් රැක ගත්තාය. හිමි ගරු සරුව අබමල් රේණුවක අඩුවක් නොකළාය.

මුතුමැණිකේ වලවුව තුල ඒ රහස මෙවලේ ජයතුට හෙලිකළේ විලියෙන් නොවේය. දැන් ජයතුගේ මෙන්ම, මුතුමැණිකෙගෙන් දෙපසේ ඒ රහසත් සමය. ජයතුට දැන් ඒ ගැන දෙහිතක් නැති වග මුතුමැණිකෙට සැකයක් නැත. මුතුමැණිකෙගේ හිතත් සැහැල්ලුය.

"එහෙවු කට කතාවක් නොදැන උන්නා නෙමෙයි.. ඒත් විශ්වාස කොරේ නැතුවා" ජයතුගේ මුහුණ දැන් සැහැල්ලුය.

"මට ඒක කියන්න හයියක් තිබ්බේ නැතුවා.. ඒත් මං කියාපු එක වරදක්කට ගත්ත නිසා මේ කියැවුවේ. කොයි කාගෙන් ජීවිත වෙනසක් නැසුවා.. රහස් එමටයි... " මුතුමැණිකේ මෙතරම් වෙලාවක් ඒ රහස් කියවා උගුරකට වේලී ඇති නිසාවෙන් තවත් රා පොල්කටුවක් පුරව ගත්තාය.

"මම අවට හිතන්නේ නැතුවා.. කලියෙන් නොකියැවුවා කියලත් තරහක් නැතුවා. ඒත් දැන් මට එකක් තක්කෙටම කියට හැකි, සුදුමැණිකේ ඒ කාළෙන් එව්වර එවුවා දැනත් උන්නේ කොහොමෙයි කියලා" ජයතුට දැන් සිනහවය.

"අප්පුවියේ එහෙවුව අපේ අම්මට වයේම ඒ කාලෙ මයෙ හිතටත් දැනුනේ නැතුවා. මම අපේ අම්මයේ ඒ ගිනියම හරි හැටි දැක්කේ සේතුවා ලහදී. සේතුවා ඒ අඩුවක් නැතුවම හරිය කොරා. සත්ත නම් දැණුනේ සේතුවාගෙයි අපේ අම්මයේ එහෙවුව" ඇය මෙතුවක් ජයතුට කීයා තිබුණෙ ඇය දැක මේ ඉගෙන ඇත්තේ මවු පියන්ගෙන් යැයි කියාය. ඒ රහස් දැන් අවසන්ය මුතුමැණිකේ පෑවේ සැහැල්ලු සිනහවක්ය.

"මයේ හිතට දැණුනේත් ඒකම නොවෑ" ජයතුගේ මුහුණ මත් බවෙන් ඉපිලය.

"අපි දෙන්නම දෙන්නම වෙනසක් නැතුවා. ඒ වලත්ත කම් ඉගෙන ගෙන ඇත්තේ මහා එවුන්ගෙන්මයි" මුතුමැණිකේ පෑවේ තරමක උස් සිනහවක්ය. ඒ ඇයටත් දැන් රා මත යන්නමෙන් දැනෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"ඒකත් හැබෑව... නරකක් වෙලා නැතුවා එහෙනම් කාලේ ඒ වලත්ත කෙරුවාවල" ජයතුටත් දැන් සිනහවය. ඒ දෙදෙනාගෙම පෙර අතීතය සිහි වෙමින්ය.

"ආයේ ඒ වගක් කියලා මොකට..? ඔයැයිලගේ අප්පුවවා අම්මංඩිට පිටිපස්සා පැත්තේ එහෙවුව කරනවා දැකලා නොවෑ මයේ එකටත් වග කියනකම් ඉවසුමක් නැති වුනේ. සත්තනං ඒ දකිනකම් මං භාන්කවිසියක් දැණ උන්නේ නෑ, පස්සා පැනෙන් එහෙවු හරියකුත් කොරන්ට පුළුවනය කියලා.." ජයතුගේ හිතේ සැනසීම මුතුමැණිකෙටත් සතුටක්ය. රතියට පෙර මේ ගිනියම් කතා බහට ඇය කවදත් මණාපය.

"මම ඉවසාන හිටියත් කවුද දන්නේ නෑ එහෙවුවත් වග කියාගන්නට ඕන ය කියැවුවේ..?" ජයතු මුතුමැණිකෙගේ නිතඹට සියුම් පහරක් ගැසුවේය.

"කාටයි එහෙවුවක් බලාන ඉවසුමේ ඉන්ට පුළුවන්.. සත්තනම් මයේ හිත තවමත් ගැහෙනවා, අප්පුවියේ ඒ මහා පාරවල් ඔයැයිගේ අම්මා කොම පිටිපස්සා හිලෙන් දාරන උන්නද කියාලා..?" ඇය සිහිකරේ විවාහයෙන් පසුවත් දෙදෙනාම එකතුව ඒ අසම්මතය රහා කෙරුව අපුරුවය.

"මයේ හිතත් තවම කීරී ගැහෙනවා.. සත්තනං ඒ කාලේ මයෙන් සුදුමැණිකෙට වැඩියමක් උනේ, මම අප්පුවියෙන් දැකපුවා.. ඒත් දැන් නම් හිතටත් මොකද්ද වයේ.." ජයතුට ඒ ගැන ඇත්තේ විලියක් නොවේය. එහෙත් මෙදින නොතෙරුන ගැහිමක්ය.

"ආයේ හිතේ එහෙවුව ගැන අවරට හිතන්ට ඕනෑ නැතුවා.. සත්තනං මමත් ඔයැයිට ගෙන පෑවේ අපේ අම්මයේ එවුවා.. මහා එවුන්ගෙන් එවුවා ඉගෙන ගත්ත ය කියලා අවඩක් උනා යැයි අපට..?" මුතුමැණිකෙට නම් ඇත්තේ සතුටක්ය. දැන් මේ කතා බහෙන් ඇගේ හිත ගිනියමිය.

"හෙනම් මේ.., මේ.. අපෙ උන්..." ඔහුට එය සිතුවේ අහඹුවෙන්ය. ජයතුගේ වදන් පැටලිලිය.

"ඒක තමා කියැවුවේ.., අපේ උන් ගැන උනත් ඒ හැටි හිතලා හිත අවුල් කරගන්නට ඕන නෑයි කියලා.." මුතුමැණිකේ රා මතට ගතට ඉනුව දහඩිය නිසාවෙන් සිතුවේ සිහිලක් ලැබගන්නටය.

"සුදුමැණිකේ කියන්නේ මේ..." ජයතුගේ වදන් නැවතත් ගොළු ගැසුනේය.

"ආයේ ඒක ගැන හිතන්ට එපා.. උන දෙයක්, වෙන දෙයක් වෙච්චාවේ.." ඇය මැස්සෙන් නැගිට ගොස් උඩු හැට්ටයේ කටු ගැලෙවුවේ ජයතුට පිටුපාමින්නේය.

"සුදුමැණිකේ කියන්නේ මේ... එහෙවු දෙයක් කමක් නෑ කියලද..?" ඔහුගේ හිත නැවතත් දෙගිඩියාවෙන්ය. මුතුමැණිකේ දුන් පිළිතුර ඔහුට විශ්වස කළ නොහැක.

"සොබාදහම වෙනස් කොරන්ට අපට බැරුවා නෙව?...?" ඇය උඩුහැට්ටය ගලවා දමා ජයතුවෙන හැරුනාය.

මුතුමැණිකෙගේ ඒ වදන් පෙළෙන් ජයතුගේ හිත හිරිවැටි ගියේය. එය කොතරම් අසම්මත කමක්කද..? හිත වද දුන්නේය. ඔහුට පුතු එලෙස හොරහින් එබෙන අයුරු තම අත්දැකීම් තුළින්ම ඔහුට මැවී පෙනුනේය. එහෙත් ඔහුගේ හිත කැලති ගියේ දියණියව සිහි විමෙන්ය. "එකී එහෙම නෑ" පුතු එලෙසක විය හැකි උවත් දියණිය එලෙසක නොවේ යැයි ඔහුගේ හිත ස්තිරව කීවේය. එහෙත් ඔහුට සිහි වූයේ මැතුමැණිකෙත් ගැටිසි කල ඇයත් කළේ එයම නොවේදැයි කියාය.

"ආයේ මොකෝ මේ..?" මුතුමැණිකෙ ඉහට ඇඳි රෙද්ද දණහිස් මතින් ඉහලට ඔසව ගනිමින් ඔක්කන් හැටිය පිටින් නැවත ජයතු අසලින් ඉඳ ගත්තාය.

"නෑ.. මේ.. කෙල්ල එහෙමෙයි කියලා හිතන්නට බැරුවා" ඔහු තම හිත හෙළිකළේ රා පොල්කටුව හිස් කරමින්ය.

"ඒකී දැන් එවුවා ගැන දැණුම් තේරුම් ඇති වයස. දිගෙක යන්න ඉන්න එකී.... දැක්කාය කියලා කොහෙත් අවැඩක් නැතුවා" මුතුමැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය. ඇගේ දෑස අඬවන් වුනේ රාමතෙන්නය. මුතුමැණිකේ මේ දොඩවන්නේ රා මතෙන් විය හැක. ඔහුට එය විශ්වස කල නොහැක.

"ඒකීට එහෙම වලංකතා කියන්නට එපා.... ඒකී එහෙම නැතුවා. තාම හිච්චං එකියක්" පියාගේ වැඩි ආදරය දියණියටය. ඔහුට එවැන්නක් සිතන්නට පුළුවන් කමක් නැතිය.

"අප්පුවවා දෝණියැන්දෑ ගැන ඒ දන්න තරම..? හොඳ හිච්චං එකී..." මුතුමැණිකෙගේ සිනහව තවත් වැඩිය.

"ඇයි.. එහෙම නොවෙන්නට එකී මොනවැයි කොරන් තියෙන්නේ?" ඔහුට මුතුමැණිකෙගේ ඒ වදන් පෙළ ආඩම්බරයක්ය.

"වයසට වෙන්ට ඕන එවුවා අඩුවක් නැතුවා. දැන් තන් ගෙඩි දෙකත් ඔසෙට ආරන්ට ගෙන ඕන්.. යටියහෙ හීං මව්ලත් මතුවෙලා.. අම්මා කියනව වයේ පපුපැත්තාව පැදුරට හිර කොරන් බුදියන්ට ගෙනත් දැන් තුන් අවුරුදක් පහු වුනා. ඒකී දැන් මහා එකියක්... එවුවා මෙවුවා යහමෙන් දැණෙන වයස. ඒක නොවෑ මං මයේ තුරුලෙන් වෙන්කොරේ.." මුතුමැණිකෙ දෙපා මැස්ස මතට ගනිමින් තම රා පොල්කට්ට ජයතු වෙත පෑවාය. ඒ හිතට මතය දැණුනත්, ගතට දැණෙන මත් බවක් තවමත් නොමැති නිසාවෙන්ය.

"කියන දෙයක් තේරෙන්නට කියහල්ලකෝ...?" ඔහුගේ හිත, ඔහුටත් නොතෙරුන සතුටෙන්ය. මුතුමැණිකේ දියණිය ගැන අසැබි විදියට කියූ එක ගැන නම් ඔහු සතුටු නැත.

"ඒකිට එවුවා දැන් යහමෙන් දැණෙන්නට ගෙන. අම්මත් ඔය ඔයැයිගේ හිච්චං දොණියැන්දගේ කෙරුවාවල් දෙතුන් විඩක් දැකලා තියෙන්නේ. ඔයැයිගේ හිතට විතරයි ඒකී තවම හිච්චං... ඒකී තනිව කොරගන්න එවුවනං හිච්චං නැතුවා.." ඇය සිනහවෙන්ම රා උගුරක් මුවට ගත්තාය.

"ඒකත් එහෙමෙයි..." ඔහුගේ හිතට සතුට මුසු බියක් දැණුනේය.

"හම්.. පෙන් නැතෑ දැන් අංග තුලාවන් ආරන ඇරිල්ල.. ඔක්කත් හැටයක් දෙතුන් මහක් ඇන්දම්ම අනෙක් මගේ මදිවා.. දැන් ඒකීව තුරුලු කොරන් ඉන්නට ඕන කාලයක් නෙමෙයි.. මම නොදැක්කත් අම්මා ඔය ඕන හැටිය දැකලා තියෙන්නේ මේ.., මේ..., තිනව කොනහා ගන්නවා" මුතුමැණිකෙට නම් සතුටු සිනහවක්ය.

“අම්මට වයෙම එහෙනම් ඒ ගාය අඩුවක් නැතුවා” ජයතුගේ මුව පුරා ඇදුනේ සිනහවක්ය.

මුතුමැණිකෙගේ ඒ වදන් පෙලෙන් ජයතුට දියණිය ව මැවි පෙනෙනට ගත්තේ වෙනදාට වඩා වෙනස්වය. ඔහුට අහඹුවෙන් ඇගේ අඩ නිරුවත නෙත ගැටුන තැන් සිහි වුනේය. "ඇත්ත නේනම්" ඔහුට දියණියව උස්මහත්ව පෙනුනේ අදය.

"පුතංඩියත් එහෙනම් අප්පුවවා වයේ නොවෙන එකකුත් නැතුවා..?" ඇයත් ඒ සමච්චලය කළේ සිනහවෙන්ය.

හේනට අදිනා ඔක්කත් හැටියෙන් උඩුකය සැරසී, දෙකලවා විවර වෙන්නට, වලත්ත පෙණුමට ඉඳගෙන සිටිනා මුතුමැණිකෙගේ ඔච්චම් සිනහවෙන් ජයතුගේ හිත උණුහුම් වුනේය. දරුවන් ගැන වූ කතා බහා නිසාවෙන් ඔහුට මුතුමැණිකේගේ මේ කාමුක රුව තුලින් මැවි පෙනුනේ දාහතර වියැති "මලිතී" දියණියගේ රුවය. "ආයේ එකීත් ඇරපු අතක් නෑ.., මේකීගේ ගැටිස්සි කාලේ කපාපු පඵව වයේ" ඔහුට රා මතින් මැවි පෙණුනේ, මුතුමැණිකෙගේ එකළ රුවය. ඇගේ ඒ සිගිරි කැලයයේ දහකාර බවය. "ගහේ කටු ආයේ උල් කරණ්ට දෙයක් තියෙයි යැයි.." ඔහුට දියණිය ගැනත් සිතුවේ එපමණක්ය.

"ඒක හැබැව ඒකී දැන් ආරන්ථ ගෙන. එහෙනම් කෙල්ලව දැන් ගෙයින් පිටකොරන්නට කාලේ හරි..." ඔහුට එය දුකක් නොවේය. ඔහුට ඇත්තේ දියණිය ගැන සතුටක්ය.

"මොකද එක පාරටම එහෙම හිතන්නේ.." මුතුමැණිකේ මද රා මත නිසාවෙන් ඔළුව තබා ගත්තේ ජයතුගේ උකුල්ලේය.

"නෑ.. මේ.. ඉතින්.. එකීගේ අම්මංඩිත් වලවු වැට පැන්නේ ඔය වයසේදී නොවැ. ආරට එන ඒ උවමනාවල් ඒකීටත් උපරිමේ ඇති නොවැ" ඔහු මුතුමැණිකෙගේ හිස අත ගැවේ ආදරයෙන්ය.

"ඔය ඉතින් මයෙන් හොඳ වැයින් ටිකක් අහගන්ට තමා. මයේ එහෙවු ගායක් දැණුනා නම් මොකද දන්නේ නෑ ඇන්න ගිය වෙලාවෙම පුප්පලා දාන්නේ නැතුව, දවස් දෙකක්ම පොහොට්ටුවට තනි රැක්කේ" සිහිං වෙරිය නිසාවෙන් ඇගේ වදන් තුලත් දැන් සබ්බත්වය නැතුවාය. සිනහව පාලනයක් නැතුවාය.

"ඒ මගේ මණුස්ස කමට මිසක්කා" ජයතු පොල්කටුවේ ඉතුරු අඩ හුස්මට හිස් කොට, පොල්කටුව පසෙකින් තැබුවේය.

"ඒක යස මණුස්ස කම. තනිපංගලමේ ඉස් ඉසෙලම මුලිවිච්චි වෙච්ච කොට, ගැණියෙක්ට ඉස්සරවෙන්නට බැරි කම නිසා මම ඉවසන් උන්නේ.. නැත්නම් දණි මම මේකාට එදාම කොරන වැඩේ..." මුතුමැණිකේ ජයතුගේ ඔඩොක්කුව මත මුණින් අතට හැරී, සරම් කෙටිය පහත් කොට ජයතුගේ ලිඟුව අල්ල ගත්තේ එකල දඩබ්බර කමෙන්ය. සිහිරි කැලෑවේ එදින මෙන් මෙදිනත් මුරණ්ඩුවය.

"ආයේ ඒකේ කියන්නට දෙයක් නැතුවා. දෙතුන් දිණක් පහුවෙනකොට මම නොදැක්කා නෙමෙයිනේ කයේ කයෙන් වලත්ත කම.. ඇඳුමක් ඇගේ තිබ්බය කියලැයි ගම්තුලාවට පය ගහනකම්" ජයතු ඇය ඇදගෙන සිටී ඉහ රෙද්ද දෙපසට කොට, මුණින් අතට ඉන්නා ඇගේ නිතඹ හෙලකොට ගත්තේය. නොයිසිලීමත් කමෙන්ය. එදින සිහිරි කැල්ලේ මෙන් දඩබ්බරවය.

"ඒක හැබැව..., කාගේ කාගෙන් ඒ වලත්ත කම් කවුරු කවුරුත් දැක්කා නොවැ. මුල් සංදියේ බඩේ රුදාව දෙතුන් දිණෙන් මට ඉන්ට දුන්නැයි මේකා, කිළි ලේ පුසඹ බැලුවා මිසක්කා" මුතුමැණිකේ ජයතුගේ ලිඟුව පෙරසම ගසා මුවට ගන්නාය.

මේ ඔවුනගේ රතියේ හැඩය. ඔවුන් දෙනා වැඩියමක් මනාප රතියට පෙර මේ ශූංභාර කතා බහටය. අතීතයේ සුදුර මතකයන්ය. එකම මතකයන් රොන්තක් උවත් එතුලෙන් හැමදා අලුත් වන්නේ ඔවුනගේ ආදරය ය. එයින් වැඩි වැඩියෙන් ඔපවත්වෙන්නේ දෙදෙනාගෙම හිතේ ගිනියමය. මේ රතියේ උපරිමය විදින්නා විශ්වසනීය යුවලකගේ හැටිය ය. වලත්ත කමය.

"වාරකං උනත් ඉවසන් ඉන්ට බැරිය කියලා, කාගේ වලත්ත කමට දන්නේ නෑ මඩ පුවක් වල කලත්ත ගන්ට ඕන වුනේ" ජයතු ඇගේ නිඹට සියුම් පහරක් ගසා, නිතඹේ දෙපළ අතරින් ඇහිලි තුඩක් ඇගේ ගුදයට ඇතුල් කළේය.

"අපේ අම්මංඩි නම් අප්පුවට ඒ හිලත් දෙනවය කියලා, කවුද දන්නේ නෑ මහ එවුන්ගේ ඒ කාරියත් පෙන්නලා මාව අවුස්ස ගත්තේ" ගුද හිලට දැණුන මිහිරෙන් මුතුමැණිකේ තිගැස්සි ගියාය.

"එහෙවුව දුටුවම කාට දනේ නෑ ඉස්පාසුවක් නැති වුනේ මඩ පුවක් වල කලත ගන්ට" මුතුමැණිකෙගේ මුවෙන් ලිඟුවට දැනෙන මිහිර විදිමින්, ජයතුත් ඇගේ ගුදයට ඇතුල් කළ ඇහිල්ලෙන් ගුදය ඇතුල් වට මෘදුව පිරිමැද්දේය.

"එහෙවුවක රගේ දුටුවම ගැණියෙක්ට ආයේ ආසාවක් නැති වෙයි යැයි...? හප්පා මයේ ගාය කැලේ ඔන් අම්මයේ ඒ සුතියට. මට තවමත් හිතාගන්නට බැරුවා අව්වර අර තඩි බාව ව අම්මංඩි ඉස් ඉසෙල්ලා කොහොම පුක්ගැට්ටාවට රිංගව ගත්තද කියලා?" මුතුමැණිකෙගේ හිත මෙදිණත් යසවතියගේ එකළ දුටුව ගුද ඇසුරෙන් හිරිවැටි ගියේය. වැඩියමක්ම ඒ ජයතුගේ පියාගේ ලිඟුව සිහි විමෙන්ය.

"ආසාවක් ඇති වුනේ අම්මංඩිගේ සුතිය දැකලද නැත්තම් මේ..., අප්පුවගේ එකා දැකලද දනේ නෑ.." ජයතුගේ හිතත් දැන් ගිනියමය. මේ පැණයට පිළිතුරත් ඔහු මීට කලියෙන් දන්නේය. එහෙත් අවැසි වන්නේ මෙවලේ මිහිරය. ඇයව හොඳින් අවුස්සා ගැන්මය.

"මාමංඩියගේ බාව ව මතක් කරලා.. ආහ්.... අනේ.. මයේ දෙයියෝ.. මාව අවුස්සන්ට එපා. ඒ වයේ තඩි මෝල් ගහක් බස්ස ගන්න එක ගැනියෙක් හීනයක්.." සුපුරුදු ලෙස ඒ සිහි විමෙන් මෙදිණත් මුතුමැණිකෙගේ යටි බඩත් මිහිරෙන් හැකිලි ගියේය.

"ඇයි මගේ ඒකා දැන් මදිවට දැණෙන වැයි..?" ජයතුත් දැන් මිහිරෙ උමතු වෙත්ය.

"එහෙම නැතුවා නෙමෙයි දෙයියෝ... මම කියැවුවේ, සංවර කමට එහෙවුවකට අත නොගැහැවුවත්, තඩියම් එකෙක්ට ගැණු හිතේ ඇති ඒ ආශාව... කොයි ගැණිගෙන් හීනය" මුතුමැණිකේ ජයතුගේ ලිඟුව වේගයෙන් අත් ගැසුවේ ලිඟු හිස මුවේ තිබියෙදිමය. එහෙත් මුවට දැණුන බර නම්, ජයතුගේ ලිඟු හිසේ බර නොවේය.

විවාහයෙන් පසුවත් ජයතුටත්, මුතුමැණිකෙටත් තම පෙර අසැබි ක්‍රියාවන් නවත ගන්නට නොහැකි වුනේය. ඔහු දෙදෙනාම ඉඩ ලද සෑම විටම ජයතුගේ මව හා පියාගේ රතියන් භොරහින් රසවින්දේය. දැකපු පළමු දා පටංම මුතුමැණිකෙගේ ගැටිසි හිතේ ජයතුගේ පියා “ගුණේරිස්ගේ” ලිඟුව තදින්ම පැලපදියම් වුනේය. කලක් ගෙවෙන විට දෙදෙනාටම එම අසම්මතය සමාන්‍යාකරණය උවත්, පුරුද්දටම නොවුනත්, මුතුමැණිකේ ඉඳහිට ඒ රසය තනිව නොවින්දාම නොවේය. ඒ මාමංඩියා “ගුණේරිස්ගේ” ලිඟුවට බැඳි නොසිදෙනා ප්‍රේතකම නිසාවෙන්ය.

පිය පුතු දෙදෙනාම හෙන් වැඩට බැසි නිසාවෙන්, නිවසේ බොහෝ විට සිටියේ නැන්දණියත් ලේලියත්ය. හේන් දෙකම එක ලඟ නිසාවෙන් බොහොවිට රැකල හේන රැක්කේ ගුණේරිස්ය. ජයතු රැ කල නිවසේය. ගුණේරිස් නිවසට ආව ගියේ දහවලටය.

දහවල නිවසේ සිටියේ යසවතීන් මුතුමැණිකෙන් පමණක් නිසාවෙන්, මුතුමැණිකෙට ඒ ඉඩපාඩු ඉබේම සැලසුනේය. මුතුමැණිකේ ඔවුනගේ රතියන් එලෙස නැරඹුවේ ජයතුට භොරහින් නොවේය. ජයතුත් එවැනි දිණයක මුතුමැණිකෙගේ රතියට ඇති උනන්දුවට දැක්වුවේ දැඩි ඇල්මක්ය.

එකළ මුතුමැණිකේ දුටුව ගුණේරිස්ගේ ලිඟුව හා මෙකළ ජයතුගේ ලිඟුවේ තරම සමය. එහෙත් මුතුමැණිකෙට තවමත් විසල්ව මතකයේ ඇත්තේ මාමංඩියාගේ ලිඟුවය. ඒ ගැටිසි හිතේ පැලපදියම් වූ සොදුරු මතකයේ බලපෑමය.

"බැරිවෙලාවත් මේ.. ඒ සංදියේ අපේ අප්පුවවා සුදුමැණිකෙ ලඟට ආවනං හෙම..?" අසම්මත හිත අසම්මතය, ජයතු ඇවිස්සෙන්නේ මෙවලෙටය.

"ඔයැයි කැමති නම්, මාමංඩියාගේ එකේ රහා බලන්න මම පස්ස ගහන්නේ නෑ මගේ දෙයියෝ..." මුතුමැණිකෙට ඉවසුම් නොදුන්නේ ජයතුගේ ඇහිලි තුඩෙන් ගැටිත්ත පිරිමැදෙන මිහිර නොවේය. හිතේ මැවුන අසම්මත රූප පෙළෙන්නය.

"අපේ අප්පුවියේ එක මේකට දැම්මනං හෙම ආයේ මට මේකේ ගන්නට දෙයක් නැතිවෙයි?" මැවුන ඒ අසම්මත රූප පෙළෙන්, දැණුන උණුහුමෙන්, ජයතුන් ඇඟිලි දෙකක් මුතුමැණිකෙගේ යෝනියට ඇතුල් කළේය.

"ආහ්... මයේ දෙයියෝ... ඉන්නට බෑ... ඉන්නට බෑ... අම්මයේ එක පතුරු ගැහුවා වයේ අප්පුවිවා එහෙනං මයේ එකත් පතුරු ගහලා දාව්" ජයතුගේ ලිහුව අත් ගැසුවත්, මුතුමැණිකේ හිතෙන් මිහිර වීන්දේ ජයතුගෙ ලිහුවෙන් නොවේය.

"එහෙනම් උඹත් බෑ නොකියා පළල් කොරලා අල්ලයි" ජයතුට දැන් ඉවසුමක් නැත. "උඹ" යැයි කියා ජයතු මුතුමැණිකෙට අමතන්නේ මෙවලෙටය.

හිත ඉවසුම් නොදුන් ජයතු මැස්සෙන් බැස, මැස්ස මත දිගාව ඉන්නා මුතුමැණිකෙගේ දෙපා පළල්කොට අල්ල ගත්තේය. එවිට තඹර පැහැති මුතුමැණිකෙගේ යෝනී දෙතොල් ජයතුට පෑවේ ඔව්වම් සිනහවක්ය. එම සිනහවෙන් ඔහුට දැණුනේ තම බිරියගේ යෝනියට පියා වගකියා ඇති වගක්ය.

"ආයේ.. පළල් කොරලා අල්ලනවා තමයි... උඹලා වයේ නෙමෙයි එහෙනං, අප්පුවිවා මගේ එක බල්ලෙක් වයේ තැරි ගැහෙන්ටම ලොවලා දායි" මුතුමැණිකේ කියා පෑවේ තම අවැසියය.

"උඹේ මොකක්...?" ජයතු මුතුමැණිකෙගේ යෝණිය දිවතෙන් තෙත් කලේ යෝනිය ඇතුලට ඇඟිලි ගැසීමත් නොනවත්වාමය.

"මයේ විච්චිය දෙයියෝ..., අපුවිවා පතුරු ගහන්නේ මයේ විච්චිය.. දැන්නං ඉවසන්ට බෑ... මයේ දෙයියෝ... ආහ්..., ඇඟිලි තුඩෙන් ඇතුල මස්කොට්ටා පහුරු ගාන්ට.." මුතුමැණිකේ මැස්ස තදින් අල්ල ගත්තේ ගතට හිතට දැණෙන ඉවසිය නොහැකි මිහිරෙන්ය.

වලවුව තුල ආරච්චිලගේ රාත්‍රී කෑම වේලාව හරිය. සණ අහර දැන් අකැප නිසාවෙන් කැඳ මඩක්කුවත් අතැතිව ලොකු මැණිකේ සුපුරුදු ලෙස මෙදිණත් ආරච්චිල කාඹරය දෙසට පිය නැගුවාය.

ආරච්චිල අසණිප වූ දාපටං ඒ සියළු ආවතේව කළේ ලොකුමැණිකේය. ඇය එම කායින් සේවකයන් හට නොපරවා තම දැනින්ම කලේ යුතුකමට නොවේය. ඒ හිතේ ඇති ලෙංගතුව, ආදරය නිසාවෙන්මය.

"කෑම ඩිංගක් කාලා ඉමු..." ලොකුමැණිකේ ලාමිපුවේ දැල්ල වැඩි කොට, ඇඳ විට්ටමට කොට්ටය තබා හිමියාව පරිස්සමට කෙලින් කළාය.

"කන්ටනං බැරුවා... උගුර පැටලෙනවා" දෙනුන් විටක කැස්සකින් ආරච්චිල ලොකු මැණිකේ දෙස බැලුවේ යම්තම් සිනහවකින්ය.

"කැඳ ඩිංගක්" ලොකුමැණිකේ හැන්දකින් කැඳ උගුරක් මුවට ලංකලාය.

"හිටියගෙන් බාගයක්වත් නැතුවා.." ලොකුමැණිකේ හුස්මක් පිට කලේ දුක් මුහුණ ආරච්චිලගෙන් හංගාගෙනය. ඇය ජීවිතයේ අනිත්‍ය බව දැනී. එහෙත් දුකක් නැතුවාම නොවේය. "මේ දෙනුන් දොහා පරිස්සමට ගෙවා ගත්තොත්.. ආයේ බයක් වෙන්ට දෙයක් නැතුවා" ඔහුව නැවත කෙලින් කටින් සිටුවා ගැන්ම අපහසු උවත්, ඔහුව ජීවත් කරවන්නට ලොකුමැණිකෙට උවමනාය. වෙලාපත්කඩේ හැටියට සෙනවි බංඩා ආරච්චිල මේ ගෙවෙන දෙනුන් දිණ නපුරුය.

"දැන් ඇතුවා..." ආරච්චිල බිවේ කැඳ උගුරු දෙක තුණක්ය.

"තව හැඳක් බොන්ට" ආරච්චිල කට වටේ බේරුණ කැඳ ලොකුමැණිකේ රෙදි කැබැල්ලකින් පිසද දැමුවාය.

කැඳ උගුර මුවට ගත් සෙනවි බංඩා ආරච්චිලට එය ගිල ගැන්මට දැණුනේ අපහසුවක්ය. උගුර, හිරව ගියේය. පපුවත් ගැහෙන්නට ගත්තේ වේගයෙන්ය. සෙනවි බංඩා ලොකු මැණිකෙගේ අත තදින් අල්ල ගත්තේය.

"සේතුවා....." ලොකුමැණිකෙගේ කෑ ගැසීමේ හඬ වලවුව සිසාරා පමණක් නොව, වලවු හතර මායිමත් පහුකළේය.

සැවෝම ආරච්චිල කාඞරය අසලය. කුටු කුටු හඬ, මුණු මුණු හඬ දෙසවනට නැසෙන හඬින්ය. ඉංගිරිසි දොස්තරගෙන්, රංමැණිකාගෙන් ඉංග්‍රීසි හඬ පමණක් කාඞරය තුලය. භාෂාව නොතේරුනත් වලවුවේ සේවකයන්ගේ කණ් ඔවුන් වෙතටය.

බලාපොරොත්තු සුං වුන මුහුණෙන් ඉංග්‍රීරිසි දොස්තර වලවු බක්කි කරත්තයට නැග්ගේය. ඔහුගේ නිගමණය, අද අළුයම වන තෙක් වත් ආරච්චිල ජීවත්ව සිටීම වාසනාවක්ය. පපුවේ සෙම කැටිනිය. එහෙත් දැසට කඳුලක් නැති, කලියෙන්ම හිමියාගේ මේ කර්මය දන්නා ලොකු මැණිකේ, රත් දෙලුම් යුෂ හැන්දත් එක්ක සටනකය.

"මුතුමැණිකෙට... ගිල්ලේ... ඔප්පොත්... සික්කන්... ය" අඩ හොරාවකට පසුව සිහිසුට සිටි ආරච්චිල දැස විවර කොට සේම හඬින් කෙළුරුවේය.

"මුතුමැණිකෙට...? ඉතින් ඉතින්.." ලොකුමැණිකේ ඔහුගේ අත අල්වාගෙනය.

එහෙත් දෙතුන් විටක් නොව දහා පහලොස් වතාවක් උත්සහා කළත් ඔහුගේ වදන් පිටවෙන්නේ නැත, පිටවෙන වදන් පෙළක් පැහැදිලි නැත.. එක් වදනකින් පසු තවත් වදනකට දිගු මොහොතක්ය. ඔහුට හතිය අඩුවක් නැත.

"මුතුමැණිකෙට එන්නට කියන්නට..." ආයාසයෙන් උගුර පැටටලිලි උවත් කී වදන මෙවලේ පැහැදිලිය.

වලවුවේ මෙවලේ සිටි එකම පිරිමියා සේතුවා, ඉංරීසි දෝස්තර ඇරලවන්නට ගිහිය. හොඳ හුස්මක් ගත් මෙහෙකාරියක් දණ හිස්මට්ටමට උස්සා ගත් රෙද්ද පහතට දැමුවේ ජයතුගේ නිවසේ උළුවස්ස ලහය.

මහා රතියට වඩා. ජයතුත් මුතුමැණිකෙත් මණාප වැඩි වෙලාවක් පූර්ව රති සුවය අවුස්ස ගනිමින් එය විදින්නටය. එබැවින් මෙදින හෝරාවකට වඩා ගෙවුන, රතියට පෙර ආලිංගනයෙන් දෙදෙනාගෙම හිත් ගිණියමය. මුතුමැණිකේ පූර්ව ආලිංගනයෙන් දෙවරක් සුරාන්ත වත් අභවරය.

"දැන්නම් ඉන්නට බෑ මයේ දෙයියෝ.. මයේ විවිචිය පුපුරු ගහන්නට ගෙන.." මුතුමැණිකේ දෙපා පළල්කොට අල්ල ගත්තේ යටි කය මැස්ස අග්ගිස්සට තබා ගනිමිණිය.

ජයතුත් ඒ ඉරියවුවට මණාපය. හිටගෙන හොඳ හැටි ඉහ බරකොට ලිඟු පහර දෙන්නට හැකිය. එවිට නැගෙන "තග්.., තග්.." හඬට වඩා මුතුමැණිකෙ මණාප, යටි බඩ පෙදෙසත් කැලතෙන්නට වදින ලිඟු පහරේ වේගයටය හා බරටය. යෝණි දෙතොල තැලී යනවාටය.

"අද නම් මම තෝව හාගෙට මරලා අත අරින්නේ..." තිවාරතම මිහිරේදි ජයතුගෙන් ඉඳ හිට නැගෙන මේ ආදර වදන්ය.

"සිගිරි කැලේ ඉස් ඉස්සෙලා මයේ විවිචිය තැලිවිව මිහිර අදත් මට දිය..." ජයතුගේ වදන් වල ආවේගට, අනුලෝමව හා ප්‍රථිලෝමව මුතුමැණිකෙගේ වදනත් නිදහස් තැනක ඉඳ හිට මෙලෙස අසංවර වන්නේය.

දහා දොළොස් මොහොතක් එක දිගට, එක පෙළට, මුතුමැණිකෙගේ යෝනියට ලිඟු පහර දුන් ජයතුට තවත් මිහිර අල්ලා ඉන්නට බැරිය. කොෂ දෙකක් හිරි වැටි නැගෙන මිහිර මණරමිය. එහෙත් මෙතරම් ඉක්මණට සතුටු කළුලු වගුරන්නට බැරිය.

ජයතු මුතුමැණිකෙව මැස්සෙන් බස්සා, මොහොතක් දෙකක් කොෂ වල උච්ච හිරිය යන්නට කියා නැවතත් ආලිංගනයේ යෙදුනේය. ඒ ගුහු ඉක්මණින් පහා නොකොට ගැන්මේ පරිනත බවය. එහෙත් මුතුමැණිකෙට දැන් මේ ආලිංගනයෙන් එලක් නැත, ඔහුට මහංසිය කියා අනුකම්පාවක් නැත. මුතුමැණිකේ ඉහෙන් නැව් මැස්ස අල්ල ගත්තේ "කෙළ ඩිංගක් ගහලම දාන්නට" යැයි කියමින්ය.

"කොහෙටද සුදුමැණිකේ.." මුතුමැණිකේ මැස්ස අල්ලන් ඉහෙන් නැවුන කාමුකත්වය ජයතුට ඉවසුම් නැත. නිතඹ විසල් හෙරලි බෑ දෙදෙක් මෙන් ඉලිප්පි පෙනෙන අයුරුව අපුරුය. ඇය "කෙළ ඩිංගක් ගහලම දාන්නට" කීවේ කොහෙටද කියාත් සැක නැත. එහෙත් ඇගේ අසැඟි වදන් ජයතුට මිහිරක්ය.

"පුක් ගෙඩිය පළවෙන්ට මිසක්කා...වෙන කොහෙටද..? විච්චියනං ආයේ කෙල තලියකින් ලිහිල් කොරන්ට දෙයක් නැතුවා" මුතුමැණිකෙටත් ඉවසුම් නැතිය. මුතුමැණිකේ අතක් පහලට යොමා ගැටිත්ත අත ගා ගත්තාය.

"මම දුටුවා..., උඹ නාන තොටේදි මුදියන්සෙගේ අමුඩ කෙටිය දිහා දාපු වලත්ත බැල්ම.." මුතුමැණිකෙගේ නිතඹ දෙපළ පළල් කොට "තුහ" හඬින් බේට පිඩක් ගුද හිලට ගැසුව ජයතු, ඇහිලි තුඩෙන් බේටය ඇගේ තඹර පැහැති ගුදය වට තැවරුවේය.

"බැලුවා තමා..., ඇයි ඉරිසියාවෙද..?" ජයතුටත් දැන් ඇවැසි කුමක් දැයි මුතුමැණිකෙට නොරහසක්ය.

"තොට ආස ඇති ඒකව මේකට බස්ස ගන්ට..?" ඔහුගේ හිත හිරිවැටි යන්නට ගත්තේය.

"නැතුව මොකෝ... ඒකා උඹට වැඩිය වැඩිමල්... නහර පෑදීලා ඉස්ගෙඩියත් රතට රතේ ලොකුවාට ඇත්තේ.. මට ඉවසුමක් නැතුවා තමා එහෙවුව මයේ විචියට රිංගව ගන්නකං" ඇහිලි තුඩ මිහිර මුතුමැණිකෙට දැන් ඇතිය. හිත මෙන්ම ගතත් ඉල්ලන්නේ ජයතුගේ ලිඟුවය.

"වලක්කි.., තෝව තියන්ට වටින්තේ නෑ... ඉඳා..." ජයතු එක් වරම ඇගේ ගුදයට ලිඟුව ඇතුල් කළේය.

"ආහ්.. අම්මෝ.. වෙන එකෙක් මගේ පුක්ගෙඩිය දෙපළ කරනවා බලන්ට මට නෙමෙයි, තොටතේ ඔන මිණිහෝ..." මුතුමැණිකේට දැණුන සිහි. රිදුම සැපයක්ය. ඇය කවදත් මනාප ඒ මිහිරටය.

"තොට හැම දාම කන මයේ බාවට වඩා මුදියන්සෙගේ බාවා ලොකු වුනා එහෙනං " ඔහුට මැව් පෙණුනේ බිරිඳගේ ඒ වලක්ක කමය.

"හැමදාම කණ පතේ රහා දියරුවට.. අම්මේ.. ආහ්... මට එතනදිම එකයේ බාවව අමුඩෙන් පත්ත ගෙන කටට ගන්ට හිතත් කකියැවුවා.." මුදියන්සේ ලඟ තමා දණ ගසන අයුරු, ඇගේ අසන්වර හිතටත් මැව් පෙණුනේය.

ආරච්චිගේ ඉල්ලීම රැගෙන, හේතේ කඩුල්ලෙන් පැත්ත හුළත්තේ එලිය දකින්නට තරම් සිහියක් ජයතුටත්, මුතුමැණිකෙටත් නොවින. දෙදෙනාම රතියේ මිහිඳැති සුවය සොයමිණිය. එහෙත් කඩුල්ලෙන් පැත්ත මලතිගේ පයත් වේගවත්ය.

හේන පැලේ දොර අඩවල්ය. මවත් පියත් ඇතුලේ වග, දැල්වෙන ලාම්පු එලියෙන් ඇයට සැකක් නැත. පොල් අතු දොරපියන මත ඇති අප්පුවිවාගේ අමුඩ ලේන්සුව නිසාවෙන් ඇතුලත වෙන කාරිය ගැනත් ඇය දැණුවත්ය. "දැන් මක්ක කොරන්නේ..?" සතෙක් සර්පයෙක් උවත් කාම සම්භෝගයේ යෙදෙන විට බාදා කිරිම නොහොබිනාය. එහෙත් මෙවලේ බාදාවක් නොකරත් බැරිය.

ඇයට මව හා පියාගේ මේ කාම සම්භෝගය අරුමක් නොවේය. "තව ඩිංගක් යන්ට අරිමු" ඇවිලෙන හුලු අත්ත දෙතුන් විටක් බිම ගසා නිවා දැමුව මලිතී, හේන් පැලේ පිල්කඩේ ඉඳ ගත්තේ අහස දෙස බලමිණිය. නොබෝ දිණකින් පොහොය වග සිහි කරමින් පයා ඇති අඩ සඳ ඇය වෙත පැවේ සිනහවක්ය.

"හයියෙන් ගහංට මයේ දෙයියෝ... හයියෙන් ගහංට.. මුදියන්සේව මට එපා වෙන්ටම අරිංට.. ආහ්.." නිවසේදි මෙන් මුවේ හඬ හෙතේ පැලේදි වලක ගන්නට අවැසි නැත. මුතුමැණිකේ හඬ කෙදිරිල්ලට වඩා මෙදින උස්ය.

"ආයේ මුදියන්සේ ලඟට යන්ට ඉඩක් මං තියන් නැතුවා... පුක්ගැටටේ සුනිය අල්ලං ඉන්නට බැරුවයි..?" ජයතුගේ පහරවල් වේගවත්ය.

"එලියට ඇත්ත ආයෙ තදින්ම අනින්ට මයේ දෙයියෝ... දැණ්නම් බුරුලයයි.." සිරුරු දෙක වැදෙන හඬ "තග්.., තග්.." හඬ මණරමය. එහෙත් මුතුමැණිකේගේ ආසාව හිරටය. හිර බවෙන් දැණෙන සිහින් වේදනාවටය.

"ආයේ මේ පුක් හිලට තදක් දැනෙන්ට නං.., මයේ එකා වටේ පාංකඩයක් තමා ඔතන්ට වෙන්නේ..? නැත්තම් දෙකක්ම එක විට ඔබන්ට ඕන.." තම වදන් පෙළෙන්ම ජයතුටත් නැගුනේ සිනහවක්ය. කාමුකත්වයක් ඒ වදන් පෙළේ නැතත් මුතුමැණිකෙටත් එයට සිනහවය.

"ආහ් මයේ දෙයියෝ.. දෙකක් එක විට දෙපැත්තට උනත් කමක් නැතුවා.." මුතුමැණිගේ හිතත් අවසන් වදන් පෙළෙන් සලිතව ගියේය. ඇයට සිහියට ආවේ මුදියන්සෙවය.

හීං වලාවන්ගෙන් ඇරෙන වැහෙන අඬ සඳ මණරම් උවත්, දෙතුන් මොහොතක් පුරාවට මව හා පියාගෙන් ඇසෙන දෙබස් තුලින් මලිතිටත් සිනහවය. "පුක් ගැට්ටාවේ..?" ඇයට එය පැනයක්ය. මෙතුවක් ඇය එවැන්නක් දැක නැතුවාය. "අපේ අම්මා මුදියන්සේ මාමංඩියා එක්කත් බුදියන්ද" සිහින් සැකයක්ය. එවැන්නක් නම් මේ ඇගේ කණ වැටුණාමය.

ගැට්ස්සි හිතත් දැන් සිනහව පරයා උණුහුමය. "ආහ් මයේ දෙයියෝ.. දෙකක් එක විට දෙපැත්තට උනත් කමක් නැතුවා" මවගේ ඒ කෙළුරුමේ හඬෙන් ඇගේ හිතත් අවනත නැත්තේය. හිතට එන මේ හොර කමත් ඇයට නුහුරක් නොවේය.

අඬවල් වුන පොලතු දොරෙන් එබීම සැක සහිතය. හේන් කඩුල්ල එතනට නොපෙනේය. තම පමාව නිසාවෙන් තවත් එකෙකු එන්නට බැරිත් නැත. ඇය ආ කාරිය පසෙක දමා ඇය හෙමිහිට ගියේ ජනෙල් කවුළුව වෙතය. රූස්ස මී ගස නිසාවෙන් හඳ එලියත් එතනට නොවැටෙන්නේය.

මැස්ස අල්ලන් ඉහෙන් නැමී ඉන්නා මවගේ ගුදයට පියා ලිඟ පහර දෙන අපුරුවෙන් මලතිගේ ගැට්ස්සි හිත කැලති ගියේය. "පුක් ගැට්ටාවේම තමා.." මව හා පියාගේ සංසර්ගයන් ඕනෑ තරම් දැක ඇතත් ගුද ඇසුරක් ඇය මේ දුටුවාමය. කුප්පි ලාම්පුවේ අඬුරෙන් උවත් මවගේ ගුද සිදුර, පියාගේ හැඩ් දැඩ් ලිඟව තදට බදා සිටින අපුරුව මලිතිට පැහැදිලිය. "දෙකක් මොකට... දෙකක් තරමට ඇති එකක් මෙහෙවු බහිද්දී" කවදත් පියාගේ ලිඟුවේ තරම හිතට මිහිරක්ය. ඉහ නමා, මැස්ස අල්ලන් ඉන්නා මවගේ දෙනන, තාලයට වැනෙන සුපුරුදු අපුරුව මෙදිනත් ඇයට මණරමය.

"තවත් අල්ලං ඉන්නට බැරුවා... ඇට දෙකත් ගැහෙන්නට ගෙන ඩින්.." කොෂ දෙක තුළ කැකැරෙන මිහිර ජයතු වලක ගත්තේ මුතුමැණිකෙගේ නිතඹට "වාටාස්" හඬින් පහරක් ගසමිණිය.

"යවන්ට නම් එපා මයේ දෙයියෝ...., අද ඉක්මණට යවන්ට නම් එපා..." මුතුමැණිකේ වහා කය කෙලින් කොට ගත්තේ ඒ බියෙන්ය.

"ඉවසන්ට බැරුවා.... දැන් නම් තවත් ඉවසන්නට බැරුවා" ගුදයෙන් ඉවතට ආ ලිඟු හිස ජයතු තදින් මිරික ගත්තේය.

ගුකු ගලන්නට ආසන්නයේ වෙන පියාගේ මෙම ක්‍රියාව මලතිට හුරුපුරුදුය. ලිඟු හිස මිරික ගන්න විට තැලි යන ලිඟු හිසේ පෙණුමට ඇය කවදත් මණාපය. "මම එන්නට ගොඩක් කලියෙන් වෙන්ට දෙන්නා පටංගන්ට ඇත්තේ" නැති නම් පියාගේ මේ ඉක්මණ ඇයට නුහුරුය.

"අද නම් එහෙම බැරුවා.., අදනම් එහෙම බැරුවා.." මුතුමැණිකේ වියරුවෙන්ය.

"උඹව මෙහෙම මේව්වල් කොරන්නට පිරිමි පරාණ දෙකක් වත් නැතුව බැරුවා.." ජයතු මැස්සේ පැදුර බිමට එලා ගත්තේ දැඩි පහරක් ඇගේ නිතඹට ගසමිණිය.

මැස්සේ පැදුර බිමට එලා ගනිමින් පියා එහි සැතපුනේ ඇයි දැයි කියා මලතිට රහසක් නොවේය. එහෙත් පියාගේ ඇඟ දෙපසින් දෙපා දමා උක්කුටික ඉරියවුවෙන් මව ඉඳ ගැන්මෙණි නම් මලතිගේ හිතත සලිතව ගියේය. "ආයේමත් පුක් ගැට්ටාවේ.." ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ මව ඒ පහත් වූයේ පියාගේ ලිඟුව මතට යෝනිය බර කරමින් නොව නැවතත් ගුදයම බර කරමින් නිසාවෙන්ය.

"අදනං හතර පස් විටක් වත් සුනිය ඉහ නොගාහාගෙන බැරුවා... ආහ්..." ඇය ලිඟුව ගුදයට බස්ස ගත්තේ, තදින් ගුද හිල හකුල ගනිමිණිය.

"ආයෙන් බස්ස ගත්තේ පුක් ගැට්ටාවටම නොවැ..." ඒ දැණුන හිර බව ජයතුටත් මිහිරක්ය.

"පුක්ගැට්ටාවේ සුනිය තාම අහවරක් නැතුවා.. කැලතෙන්ට ගන්නා විතරයි ඔං... ආහ්... අම්මේ...." මුතුමැණිකේ ජයතුගේ ලිඟුව මතවේගයෙන් ගුදය උස්පහත් කළේය.

"අපේ අම්මයේ ගාය තමා දවසකට වත් ගාය.." දකින හැමදා මෙන්ම මෙදිණත් මලතිට මව ගැන සිතුවේ එයය. "අප්පුවියේ එක තැරි ගැහිලා යනවා ඇති..?" ඇගේ හිතත් දැන් ඇයට අවනත නැතුවාය. නොපෙනෙන මවගේ ගුදයේ හිර බවෙන් පියාගේ ලිහුවෙ පෙරසම පහතට කඩා හැලෙන අපුරුව ඇයට මැවි පෙනෙන්නේය.

"මෙහෙවු තඩියම් එකෙක්ගෙන් ඇනගෙනත් අපේ අම්මට මදිය කියන්නේ ඉතින්..." එතනින් එහාට යමක් හිතන්නට මලතිට නොසිතූය. එහෙත් මව සමඟ ලිහුවන් දෙකක් එක විට හුරතල් වෙන අයුරු ඇයට මැවි නොපෙනුනාමත් නොවේය. ඇය හිතේ මැවුන ඒ අසැබිය ආයාසයෙන් අමතක කොට, ආශාවෙන් බලා සිටියේ මවගේ නිදහසේ වැනවෙන දෙනන පියාගේ දැනින් මීරිකෙන අපුරුව දෙස නොව, මවගේ රතියේ ඇති මුරංඬුව දෙසය.

"ආහ්.... ඩිංගක් අවලං කතාවක්..." විටෙන් විට කතා බහට එන අවලං කතාව ජයතු මැඩ ගැන්ම මුතුමැණිකේ හිත නොගත්තාය.

"උඹ නාන තොටේ මුදියන්සෙගේ අමුඩ කෙටිය දිහා බලපු බැල්ලම මට ඉවසුම් දුන්නේ නැතුවා.." ජයතුට එය වැටහුනේය. එබැවින් ජයතු නැවතත් ඒ කතා බහා ඇරඹුවේය.

"ඔයැයිගේ තරම් විසල් නැතුවා... ඒත් පෙනුමට නරකකුත් නැතුවා.. ආහ්... මයේ දෙයිගේ... ඒකව මට දැන් උරන්ට ඕන.." සිතුව ලෙසම අවලං කතාවෙන් ඇගේ හිත නැවතත් ගිණියම් වුනේය.

"උඹලා ජේන්ට ඇරපු හරියේ වාඩුව.., එකා දැන් උගේ වාහෙගේ පිටින් තියලා අරිනවා ඇති.." ජයතුටත් එය මිහිරක්ය. ඔහුටත් මැවි පෙනුනේ මුතුමැණිකේ රෙද්ද කඩා, ඉදිරිපස හෙළුව ඔවුනට පෙනෙන්නට හැරිය වලත්ත කමය.

"ඒකා මයේ හෙළුව දිහා කන්ට වයේ බාලාන උන්නේ.. ඇස් ගෙඩි දෙකත් ගිනියම් වෙලා.. මම දන නැමුව නම් හෙම... එකා මයේ උගුර පත්ලටම උගේ ඒකගේ බාව ව බස්සාවි" මුදියන්සෙගේ බැල්මේ වලත්ත ගිනියම මුතුමැණිකෙටත් මෙවලෙන් දැණෙන්නට ගත්තාය. එබැවින් ඇයට ගුදය තැටඹුනේ ඉබ්බටමය.

"උඹ උඹට මණපැයි.." ජයතුටත් තම බිරිය දෙස වැටන ඔහුගේ කාමුක බැල්ම සිහි වුනේය. ඔහුගේ රත්පැහැ දෑස සිහිවුනේය.

"ඌට මණාප නැතුවා.. උගේ බාවට නම් හිත් ඇතුවා... එකයේ උඩ නැගලා මෙහෙවුවට මුරණ්ඩු වෙනකං ඉවසුම් නැතුවා.. ආහ්.. අම්මේ.." මුතුමැණිකෙට කැලතන ගුදයෙන් දැණෙන මිහිරට වඩා, හිත පත්ලේ කැලතන උනුහුම් මිහිරිය. ඇයට මැව් පෙනුනේ මුදියන්සෙත් අමුඩ කෙටියෙන් ලිඟුව පන්නා ගෙන තමාට පෙන්වන අපුරුවය.

"දවසක හේනේ වැඩට ඒකව එක්කාසු කොරගමුද එහෙනම්..?" ජයතුටත් හිත ඉවසුම් නැත. ඔහුටත් මැව් පෙනුනේ මුදියන්සෙට පෙනෙන්නට බිරිඳ නිරුවත පාන අපුරුවය.

"හම්.. මට ඒකා ඉස්සරහා හෙළුවෙන්ට ඕනෑ... ඒකා මයේ හෙළුව දිහා බලන වල්කම මට අයෙත් දකින්නට ඕනෑ... ආහ්... අම්මේ.. දැන්ණම් ඉවසන්නට බැරුවා.. මයේ දෙයියෝ.. එකාට මයේ විවියම පෙන්නට යවනකම් ඉවසුම් නැතුවා.." මුතුමැණිකේ වේගය වැඩි විය. ඇයට මැව් පෙනුනේ කර පළල් හැට්ට කරමනින් තම දෙනන දෙස බලන මුදියන්සෙගේ වලත්ත බැල්මය.

"ඒකා ඉස්සරහා එහෙවුවට හෙළුව පාන්ට විතරයෑ ඕනෑ.... මේ.. මේ.. ඒකට කියලා මේ.. මේ.." ඇගේ මිහිර වෙනුවෙන් උවත්, ඉතුරු කොටහා කියා ගැන්මට ජයතුට සවියක් නැත. එහෙත් ඔහුට මැව් බිරිඳගේ නිරුවත පෑම හමුවේ උමතු වූන මුදියන්සේ, ඇයව බලහත් කාරයෙන් වැලඳ ගන්නා වලත්ත කමය. ඇගේ දෙනන හැට්ටය පිටින් මිරිකන අපුරුවය.

"ආහ්... ඔවු මයේ දෙයියෝ ඔවු... උඹ මණාපනං මට ඒකවත් වැඩියක් නැතුවා.... ආහ්... මයේ දෙයියෝ... කැලතෙනවා ඉවසන්නට බැරුවා.. ඉවසන්නට බැරුවා"

හෙතේ අත් උදවුවට ආ මුදියන්සේ හමුවේ, කර පළල්, අත් රහිත ඔක්කන් හැටයෙන් සැරසී, තමා අඩ නිරුවතෙන් ගැවෙස අයුරු මුතුමැණිකෙට මැව් පෙනුණාය. ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ පහත් වූ පසු, කර පළල් හැට්ට කර මනින් පෙනෙන දෙනන දෙස ඔහු බැලුව වලත්ත කමයි. "ඒකට මයේ තන්ගෙඩි දෙක අහුවුනොත්... අම්මේ... ආහ්.." ඒ දෑසේ ගිණියමෙන් මුතුමැණිකෙගේ දෙනනත් පුඩුත් නලියන්නට ගත්තේය. ඒ දැණුන මිහිර ඉවසිය නොහැකි තැන, ඇය රෙද්ද දණහිස ඉහළට ඔසවත්, දෙකළවා නිරුවත මුදියන්සෙට පෙනෙන්නට ඉඩ හරිමින්, ඉහ නමා හිතෙන් වල් පැල ඉදුරුවේ ඒ නිසාවෙන්ය.

ජයතුගේ නැවත නිහඬ බව නිසාවෙන්, ඇගේ හිතේ මැවුන සිතුවිලි අනන්තය. ඉහෙන් නැවුන විට නිරුවත් වූ දෙකළවා මුදියණ්සේ ස්පර්ශය කළ වාර අනන්තය. එහෙත් ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ ඉගේ නැව් සිටින ඇගේ රෙද්ද බලෙන්ම උස්සා මුදියණ්සේ ඔහුගේ ලිඟුව ගුදයට ඇතුල් කළ මිහිරය.

"ආහ්.. ආම්මේ... ඉන්ට බැරුවා.. එහෙවු වෙලාවට උඹ නොහිටියොත් එකා බලහත්කාරයෙන්ම මයෙ පුක්ගැට්ට පලාව්...." ඇය කයේ සියළු ශක්තිය යොදවා, පෙරට වඩා වේගයෙන් දෙතැන් විටක් ලිඟුව මත උස්පහත්ව, ගුදය තටඹ ගත්තේ සුනියක අවසානය අසමමත සිතුවිලෙන් විදිමිත්ය.

මවගේ හා පියාගේ මේ අසැබි රහස මලිනිගේ දෙසවන වැටුනේ මෙදිණය. මව පිටස්තර පිරිමියෙකු හමුවේ එලෙස සිටින අයුරු ඇයටත් මැව් පෙනිණ. ඇගේ හිත පමණක් නොව ගතත් ඉන් හිරිවැටි ගියේය. "පුදුමේ අප්පුවවා ගැන නොවැ" ඇයට එවැන්නක් විශ්වාස කරන්නටත් නොහැකිය. එහෙත් කළක සිට වෙන එය, මොවුනගේ රහස් පුරුද්දක් වග ඇයට තවත් රහසක් නොවුනාය. "අප්පුවවා එහෙනං ඒකටත් මණාපයි" ඒ සිතුවිලි තුලින් ඇගේ යටි කයත් කැලතෙන්ට ගත්තේය.

එහෙත් ඒ සිහිනය මතින් ඇය තිගැස්සිණ. ඊට වඩා වැඩි යමක් හිතන්නට ඇයට ඉඩක් නැතිවිණ. හේතේ කඩුල්ල ලඟ හුළු අතු එලියක් හදිසියේම ඇයට පෙනිණ. ඒ සොහොයුරා පංචුක වගත් සැකයක් නොවිණ. වහා පැලේ ඉදිරිපසට ආ මලිනී "අපේ අම්මා... " යැයි කියා කෑ ගැසුවේ හදිසියෙන්ය.

කට හඬ කාගෙදැයි කියා සැකක් නැත. "මේ ජාමේ..." මලිනි කවදාවත් රැයක එලියට බහින්නේ නැත. මුතුමැණිකෙට පෙර සරම ඉඟ දවට ගත් ජයතු පැලෙන් එලියට බැස්සේය. ආවේ කවුරුත් දැයි කියා සැකක් නැති නිසාවෙන්, මුතුමැණිකෙත් එලියට බැස්සේ රෙද්ද ඉඟට පටළ, ඔක්කන් හැට්ටය උඩු කය දවට ගනිමිණි පමණක්ය.

සැකෙවින් උවත් කාරණය පැහැදිලිය. "අනේ මයේ අප්පුවවා.." මුතුමැණිකෙගේ හිත සලිතව ගියේය. නැවත පැල තුලට ගොස් ඇඳිවන මුතුමැණිකේ හරි හැටි ඇඳ ගත්තේ හදිසියෙන්ය. ඒ වන විටත් පුතු පංචුක රැගෙන ආ හුලුඅත්ත ජයතු අතය. "දෙන්තම දැන් ගෙදෙට්ට යන්ට" හිත කොතරම් දුකකින් තැවුනත්, බිම ගසා හොඳින් නිවා ඇති හුළු අත්ත, මලිනි අතට ගන්න අයුරු මුතුමැණිකෙ දුටුවාය. "මේකී ඇවිත් තියෙන්නේ කලියෙන්"

මුතුමැණිකේ වලවේ කඩුල්ල ලඟට ආ වග සැලවුන ලොකු මැණිකේ ඇයවෙතට ගියේ දුවගෙනය. "අප්පුවට හොඳටෝම අමාරුයි" ඇය මුතුමැණිකෙගේ අත අල්ල ගත්තේ ජයතු දෙසත් බලමිත්ය. එහෙත් දුන් පොරොන්දුව රැකිය යුතුය. මුතුමැණිකෙට වලවු බිමට පය තබන්ට ඇත්තේ නුහුරු බවක්ය. ඇය ජතුගෙ අත අල්ල ගත්තේ ඒ නුහුරු කමටය. එහෙත් ජයතු හෙමිහිට ඒ අත ලිහිල් කළේ තමාට අවසර නැති කමටය.

වසර විස්සකට පසුව මුතුමැණිකේ වලවු බිමේ අඩිය තැබුවේ සතුටු හිතකින් නොවේය. නොතියා බැරි කමටය. තහංචිය පැන වූ පියාම කර ඇති ඉල්ලීම මතය. ඇගේ හිතත් ඒ දුකෙන් අසරණවය.

හදිසියට ඇඳි රෙද්ද හැටෙන් මුතුමැණිකෙව ආරච්චිල වෙත රැගෙන යන්නට ලොකු මැණිකෙට නොහැක. මුතුමැණිකෙව එලස දැකීම ඔහුට තවත් දුකක්ය. ලොකු මැණිකේ රංමැණිකාගේ ඔසරියක් උඩින් පලෙන් ඇගේ වත පැටලුවේය.

"මයේ හිතේ නම්බුව ගැන මිසක්කා තරහක් නැතුවා.." සෙනවි බංඩාගේ වදන් දැන් තරමක් පැහැදිලිය. ඔහුගේ අත මුතුමැණිකෙගේ දැනේය.

"මම දන්නවා අප්පව්වි... මයේ හිතෙන් අබ මල් රේණුවක තරහවක් නැතුවා" ඇය රැළි වැටි දිරාපත්ව ඇති ඔහුගේ අත පිරිමැද්දේ පරිස්සමටය.

"වෙච්ච දේ ආයේ හරිගිස්සන්ට බැරුවා.. මට සමාවෙන්ට සුදුමැණිකේ.." ගිලාබැසි ආරච්චිල නෙතහ උණුහුම් කඳුලක්ය.

"එහෙම හිතන්ට එපා අප්පව්වි.. මම මිසක්.., අප්පව්වි වරදක් කරලා නැතුවා" මුතුමැණිකෙට තම කඳුල ඔහුට පෙන්වන්ට බැරිය.

"මයේ මුණුපුරෝ.." ඔහුට නැවතත් දරුණු කැස්සක්ය. එහෙත් කියන්නට සැදුව දේ පැහැදිලිය.

"ගෙදර...? එක්කාන එන්ටද..?" ඔහුගේ අවැසිය මුතුමැණිකෙට සැකක් නැත.

"හම්.. ජයතු.." දෙතුන් මොහොතක් අමාරුවෙන් හුස්ම ඇද අඩවන් දෙනෙත ඔහු නැවතත් පැවේ මුතුමැණිකේ වෙතය.

"වලවුවේ කඩුල්ල ලඟ.." මුතුමැණිකෙට දුක ඉවසිය නොහැක.

"එන්න කියන්න.. කොහොමෙන් හරි මුණුපිරියක්.., මුහුපුරෙකුගේ මුණ අවසාන මොහොතේ හරි මට දකින්නට වාසනාව දුන්නේ ඒ....." නැවතත් ඔහුට හුස්ම හිරව කැස්ස නැගුනේය.

"එවුවා මේ වෙලාවේ හිතන්න එපා අප්පව්වි... දැන් සෙරෝම හරියාවී.." මුතුමැණිකේ ඔහුගේ පපුව මදක් තදින් පිරිමැද්දාය.

"දැන් මයේ මිණියට කර ගහන්නත් හරි හමන් පිරිමියෙක්ට ඉන්නේ උෟ විතරයි. මේ වලවුවේ කිරිපුසුඹ ඇලියාවටම ගියා" වදන් පැටලේ සහිතය. හුස්ම හිරවීම දැන් පෙරට වඩා වැඩිය. ඔහුට නැවත් කැස්සක්ය.

"ඉන්න මම එක්කාන එන්නම්" මුතුමැණිකෙටත් කඳුල තදකරන් තවත් මෙත ඉන්නට බැරිය.

පියාගේ ඒ වදන් පෙළෙන් දැඩි දුකක් දැනුනේ රංමැණිකාටය. ඔහු ඒ නොකියා කීවේ තම හිමියාගේ හෝ තමගේ අඩුපාඩුවක්ය. මරණ මංවකේ සිටින ඔහුගේ ඒ වදන් දැන් හිතන්නට වෙලාවක් නොවේය. තරහක්ද නැත්තේය.

රංමැණිකාත් මුතුමැණිකේ සමඟ කුටියෙන් ඉවතට ආවේ ඒ පියා හුස්ම අදිනා දුක ඉහිලි නොහැකිවය. "අනේ අපේ අප්පව්වි.." කුටියෙන් ඉවතට ආ මුතුමැණිකේ, රංමැණිකාව බදා ගත්තේ හිතේ දුක හිර කරන් තවත් සිටිය නොහැකි කමටය. මුතුමැණිකෙගේ කඳුලේ උණුහුම රංමැණිකාටත් ඉවසිය නොහැක. මෙහෙකාරියන් සොහොයුරියන් දෙදෙනාව වත්තම් කරගත්තේය.

මුහුදුපුරාගේ හා මිණිපිරියගේ මුහුණු සිප, ජයතුගෙන් සමාව ඇයද, සෙනවි බංඩා ආරච්චිල මෙලොව අත හැර ගොස් තුන් මස අභවරය. බණ හා දානයන් දැන් අවසානය. රංමැණිකාගේ හිමියා, සංකඩගල උසාවියේ අද්වකාත් "දෙසොට ගහා වලවුවේ විමලසේන" ට වත් පිළිවෙත්, වාරිත්‍ර වාරිත්‍ර ගැන දැණුම් තේරුම් නැති කමෙන්, ඒ හැම දේක මුල් තැන ඉබේටම ලැබුනේ ජයතුටය. ජයතුගේ උදවුවට බොහෝ පිරිසක් සිටියත්, එහි මුල්තැන ගත්තේ මුදියන්සේ හා සේනය.

සෙනවි බංඩාගේ අවසන් කටයුතුවලින් පසුව, මැණියන් තනි කළ නොහැකි කමෙන් මුතුමැණිකේ වැඩි දිණයක් ගෙවුවේ වලවුවේය. ගෙවුන ඒ දියණන්ගෙන් මදක් දුරස්ථ තිබුණ මව, දියණිය ලෙංගතුව මෙන්ම සහෝදරියන් අතර ලෙංගතුව ද නැවත දළා වැඩුනේය. ශෝකයක් ඇතත්, මේ එක්කාසුවෙන් වලවුවේ සැවොමගෙම හිත් නැවතත් සතුටෙන් ඉපිලය.

මරණය දෙදිණ, හත් දවස රැය හා තුන් මස දාණමය කටයුතු වෙනුවෙන් සිටු දිණක් ජයතු වලවුවේ සිටියා මිස අනෙක් කිසි දිනක වලවුවේ රැය පහන් නොකලේය. ඔහු ආවා ගියා පමණක්ය. ඒ ජයතුගේ හිතේ තවමත් පැලපදියම්ව ඇති, "මං ගැලපෙන්නේ නැතුවා" දෙපස නොගැලපීම හිතට වද වදදෙන නිසාවෙන්ය.

ජයතුට එලෙස සිතූනත් ගෙවුන තුණ් මසේ, අවසන් සතියවෙන විට ලොකු මැණිකෙගේ මුවෙන් ජයතුට "පුතේ" කියවෙන තරමට හිතවත්ය. එහෙත් රංමැණිකා නම් පෙර ලෙසමය. දරුවන් දෙදෙනාට තුන් හිතක වෙනසක් නැතත්, මාන්‍ය නිසාවෙන් ජයතු සමඟ මේ තුන් මසටම වචන විස්සකට, තිහකට වඩා ඇය කතා බහා කොට නැතිතරම්ය. ඒ දුරස් බව නම් තවමත් එලෙසමය. රංමැණිකෙට ඔහුව පෙනෙන්නේ, පියාගේ මරණය වෙනුවෙන් යුතුකමට පැමිණි, තම කුලයට නොගැළපෙන, තවත් එක් ගම් වැසියෙක් ලෙසට පමණක්මය.

සෞභාග්‍යාරියගේ ඒ දුරස් බව, ජයතුට වෙන් කොට සැලකීම දුකක් උවත්, මුතුමැණිකෙ එය තැකීමක් නොකළා මෙන්ම, ඇය හමුවේ ජයතු බාල්දු වෙනවාටත් මුතුමැණිකේ අකමැති වූවාය. එබැවින් ඇයත් ජයතුව වලවුවේ නතරකොට ගන්නට නොසිතුවා මෙන්ම, රංමැණිකාගේ හිමියා "විමලසේන" නිවසට එන සති අගදී ජයතු වලවුවට පැමිණීම, ජයතුටත් නොහැගෙන්නට ඇය හෙමිහිට වැලැක් වූවාය.

"අපේ අම්මා.. මාත් මේ එයැයි එක්කම යන්ට කියලා හිතවුවේ" දැන් සියල්ල අවසන්ය. තුන්මස දවාල දානය අහවරව, හැදෑ කරුවල වැටෙන යාමයේ මුතුමැණිකේ ලොකු මැණිකේ අසලින් අඳ ගත්තාය.

"යවන්ට හිතක් නෑ.., දරුවෝ දෙන්නගෙන් දැන් මේ වලවුව සිරියාවේ බැරුවා" ලොකු මැණිකේ දියණියගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"මම පුළුවන්, පුළුවන් වෙලාවට ඇවිත් යන්නට එන්නම්.. දැන් හේනේ පළඳවත් කැඩෙන කාලේ.. එයැයිට උදවුටත් ඉන්නට එපැයි"

"හම්... අප්පා ගුණේරිස් වයෙම පුතංඬියත් දක්ෂයා. එකට විමලසේන.... මේ.., මේ.., ඔය අද්වකාත් පට්ටම නම්බුවට මිසක්කා.., ඒකෙන් ඒ හැටි සරුවක් නැතුවා. වලවුවේ ඉඩකඩම් වල අදේ නැත්තං මෙලහකටත් බඩගිණිනේ මැරිලා" විමලසේන යැපෙන්නේ වලවු ආදායමෙන්ය. ඇය මේ එවැන්නක් කීවාමය.

"එවුවා හිතන්ට එපා අම්මා..., මොකෑ උනත් දැන් පිරිමි පරාණෙකට කියලා වලවුවේ ඉන්නේ විමලසෙන අයියංඩි චිතරක් වෙච්ච කොට.." මවගේ ඒ කතාව මුතුමැණිකෙගේ හිත් නොගත්තාය.

"පිරිමි පාරානේ..? අහවල් පිරිමි කම..., ඔය වෙලාපත්කඩය බලාපු දවසෙම, මම තක්කෙටම කියවුවා මේ..., මේ.., ඒකා වඳයි කියලා. කොහේ..., අප්පච්චිලා දුවලා නම්බුව ගැන හිතවුවා මිසක් මගේ වචනේ තැකැවුවැයි..?"

මට සුදුමැණිකෙන් එක්ක කතා බහා කරන්ට, හිතේ බරට බොහෝ කරුණු කාරණා තියෙයි. ආවගිය උන් නිසාවෙන් මට නිදහසක් තිබ්බේ නැතුවා, සුදුමැණිකේ එක්ක ඩිංගක් තනියෙන් කතා බහක් කොරන්නට. නිදහස් වෙලාවක ඩිංගක් රැදෙන්ට බලානම ඇවිත් යන්නට එන්ට" ලොකු මැණිකේ පුටුවෙන් නැගිට්ටේ ජයතුත් මිදුලට පැමිණි නිසාවෙන්ය.

"හම්.." මුතුමැණිකේ ඒ වගක් මේ ඇසුවාමය. එහෙත් ඒ ගැන භාරවුස්සා ඇයට වැඩක් නැත. මුතුමැණිකේ මවගේ දෙපා වැද ඇතුල් ගේ දිහාවට ගියේ සොහොයුරියටත් සමුදෙන්නට වෙලාව පැමිණි නිසාවෙන්ය.

හොඳ හුස්මක් ගත් ලොකුමැණිකේ, වලවු පඩි කිහිපය බැස ජයතු දිහාවට ඇවිද ගියාය. ඇය එන වග දුටු ජයතුත්, ඇය ලඟට එනකම් නොසිට ඇය වෙතට ඇවිද ආවේ ගරුසරුව නිසාවෙන්ය. ඒ වලවුවේ ඇත්තියකට ඇති ගරු සරුව නිසාවෙන් නොව, ඇයගෙන් දැන් දැණෙන ලෙංගතුවට ගරුසරුවෙන්ය.

"පරණ දේවල් අමතක කරලා දාන්ට.. දැන් ආයේ මේ වලවුවෙන් එපිටය කියලා හිතන්ට ඔන නැතුවා" දෑස පිටුපසට බැඳගත් ලොකු මැණිකේ වලවු වත්ත පුරා බැල්මක් හෙළුවාය.

"හෙමයි.."

"ආයේ දුරස් ගරුසරුවක් මොකට.. දැන් අම්මංඩි මොකැ.., මං මොකැ..? වෙනසක් තියාගන්ට දෙයක් නැතුවා" ඇය කීවේ දැන් තම හිතේ ඇති සැබෑ ලෙංගතුවය.

"හම්.." ජයතු පෑවේ සිනහවක්ය.

"දරු පැටවු ටික මේ යවන්නේ හිතකින් නෙමෙයි. වලවුවම එළියයි උන් දෙන්නා ඉංදැද්දී.. ගෙරට වෙලා ඉන්න එකේ දවල් වරුවේ මෙහෙට එවන්ට, මම බක්කි කරත්තය එවන්නම්" ඇය එලෙස කීවේ, ඇත කෙළිදෙලෙන් සිටිනා මලිනි දෙස ඕනෑ කමෙන් බලමින්ය.

"අපේ අම්මයෙන් පණ ඩිංග කෙල්ල.. පුළුවන් හැටියක් සුදුමැණිකේ එක්ක කතා බහා කරගත්ත නම් තමා හොඳ" ජයතුගේ අහිතක් නැත.

"විමලසේනත් වලවුවට යන්නේ එන්නේ සති අන්තේ නොවැ.. සේතුවා ඇරුනහම වලවුව ඇතුලේ පිරිමි පරාණයක් නැතුවා.. ගැණු පරාණ දෙකක්ම තනි වෙච්ච කොට... මේ.., මේ.., පුතත් ඩිංගක් වලවුව පැත්ත ගැන හොයලා බලන්ට" ඇය ඒ වගක් කීවේ ගැඹුරු හුස්මක් ඉහළට අදිමිණිය.

"ඒක ගැන ආයේ සැකක් ඕනැන්නේ නැතුවා.." ජයතුට සතුටක් දැණුනේ ඇගේ ආමංත්‍රණයෙන්ය.

"මට මෙවුවා දැන් පාලනය කොරන්ට බැරුවා.. විමල සේනටත් මේ වැඩ ගැන ඒ හැටි දැනුම් තේරුම් නැතුවා. අදේට ඉන්නේ මොකාද කියලවත් මම දන්නෙ නැතුවා" ලොකුමැණිකේ ඒ කීවේ තම හැබෑ හිතය.

ජයතුට ඒ වදන් සතුටක්ය. තමා දැන් වලවුවට පැහී හමාරය. හැම දේකම දැන් මුල් තැන තමාටය. එහෙත් ඔහු ඒ සතුට ඇය හමුවේ සහව ගත්තේය. ලොකු මැණිකේ වලවුව වෙත ගිය විගස, ජයතු වලවු ඉඩම සිසාරා නෙත් හෙළුවේ තම වසතුවක් දෙස බල ආඩම්බරයෙන්ය. එහෙත් එයට ඇති ලෝභ කමෙන් නොවේය.

"සේතුවා...." ලොකු මැණිකේ වලවු බරාදයට ගොඩ වූවාය.

"ලොකුමැණිකේ...?" හඬ ඇසෙත්ම සේතුවා ඇය අසලය.

"සුදුමැණිකෙවයි.. දරුවෝ ටිකයි බක්කි කරන්නෙන් ගෙදේටට බස්සලා වරෙන්"

"එහෙමයි ලොකු මැණිකේ.." ඔහුගේ කොඳු ඇට පෙළ නැවුනේ ඉඹේටමය.

"අනික මේ.., මේ දෙතන් මහේ හරි හැටි නින්දකුත් නැතුවා.., මේ.. ඇඟපතේ රුදාවත් එක්ක" ඇය මුල් වදන් පෙළ උස් හඬින් කීවත් "ඇඟපතේ රුදාවත් එක්ක" යැයි වදන් පෙළ කෙඳුරුවේ නම් ඔහුට පමණක් ඇසෙන්නටය.

6

තුන් හතර දිනයක්ම වලවුවට අවා ගියා මිස, මුතුමැණිකෙට එහි නිදහසේ රැඳෙන්නට වෙලාවක් නොලැබුණාය. එහෙත් හෙන් අස්වැන්න මෙදිණ කලියෙන් නෙලා අහවර නිසාවෙන් මුතුමැණිකේ සිතුවේ මෙදිණ වලවුවේ රැය පහන් කරන්නටය. වැඩියමක්ම වලවුවේ ඒ කුණ ඔලුවේ දාගන්නට ඇති උවමානාව නිසා නොව, ඉන් මවගේ හිත සැනසෙන නිසාවෙන්ය. ඒ නිසාවෙන් ඇය හේනෙන් නෙලාගත් එලදාවේ හොඳම කොටසකුත් වලවුවට ඉතුරුකොට ගත්තාය.

රාත්‍රී අහර වෙනදාට වඩා ලොකුමැණිකෙට රසවත්ය. මුතුමැණිකේ අත යසවති එවා ඇති පොළොස් ඇඹුල සුමිහිරිය. ලොකු මැණිකේ පමණක් නොව රංමැණිකාත් මෙදිණ දෙතුන් විටකම බත් අඩුව පුරව ගත්හ. නහාගේ හිත තරක් වේවියැයි කියා මුලදි එක කැබලිලක් පමණක් බෙදාගත් රංමැණිකා, අවසන පොළොස් ඇඹුලේ රහට ලොල් වී මාන්නයත් මතකව හටියත් අතුල්ලන් කෑවේය.

"ඇඳුමක් ඇත්ත ආවේ නැතෙයි.." මුතුමැණිකේ කාඹරයට එන විටත් ලොකු මැණිකේ සිටියේ සැහැල්ලු වතකින් ගත සරසාගෙනය.

"අමතක උණා නේව.. අපේ අපේ අක්කයෙන් ඉල්ලාගතා" මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"ඇඳුමක් දෙකක් ආයේ මෙහේ තිබ්බට කාරියක් නැතුවා.." ලොකු මැණිකේ බලා සිටියේ ඔසරිය ගලවා, උඩු හැට්ටයේ ගැට ලිහිල් කරනා මුතුමැණිකේ දෙසය.

"හම්.. ඒක හිතැවුවා.." මුතුමැණිකේ ඔක්කන් හැට්ටය උඩුකයට ඉතුරු කොට ගනිමින් උඩු හැට්ටය ගලවා දැමුවාය.

බාල දියණියව ලොකුමැණිකේ මෙලස දකින්නේ විසි වසරකිනිය. එදා තිබුණ හිච්චන් දෙනනට වඩා මෙදා ඇගේ දෙනන පිරිපුන්ය. දරුවන් දෙදෙනෙක් වැදුවත් ඇගේ කය වෙනදාටත් වඩා හැඩය. පිරිපුංය. "මැදිවයස තිරිඟං ගැණියෙක්, උන්නට වඩා හැඩවෙන්නේ, පැදුරේ සැපේ අඩුවක් නොවුනම" ලොකුමැණිකෙට නැගුනේ සිහිත් සිනහවක්ය.

"මොකෑ අපේ අම්මා හිනාවෙන්නේ...?" හිසෙන් පහළට නිදන ඇඳුම දාගත් මුතුමැණිකේ මවගේ සිනහව දුටුවාය.

"ඇස්වහක් කටවහක් නෑ.. ඉස්සර උන්නට වඩා සුදුමැණිකේ දැන් සිරියාවයි" ලොකුමැණිකේ දෙපා යහන මතට ගනිමින් කොට්ටයක් ඇඳවිට්ටමට තබා ගත්තාය.

"දෙන්නෙක් වාදාපු කොටත්..?" නිදන ඇඳුම පහතට වැටුන පසුව, මුතුමැණිකේ යට සාය ගලවා දැමුවේ සිනහවෙන්ය. සියුම් ආඩම්බරයෙන්ය.

"ගැණියෙක්ගේ පසුව දිහා බැලුවම කියත හැකි දරුවෙක් වැදුවද නැද්ද කියලා... එත් සුදුමැණිකෙ දිහා බලවුවම එක එල්ලෙම එහෙම කියන්නත් බැරුවා.. බඩවතත් ආයේ තිරිඟමට ම" ලොකු මැණිකේ ඒ කීවේ දියණිය ගැන ඇති තම හිතේ සතුටය.

"ඒ අපේ අම්මට කවදත් මාව පෙනුනේ ලස්සනට නිසා වෙන්ටෑ..?" මුතුමැණිකේ සිනහාවෙන්ම නිදන ඇඳුම ඇතුලතින් ඔක්කං හැට්ටය ගලවා දැමුවාය.

"එහෙම නැතුවා... ගැණියෙක් මැදිවයස් තිරිඟමට කිට්ටුවෙදී හැඩවෙන්නේ.. මේ... පැදුරේ සැපය අඩුවක් නොවුනමලු ඕං...." ලොකුමැණිකෙටත් සිනහවය.

"අපේ අම්මා කියාපු එක.." මව සමඟ මෙවන් කතා බහක් නුහුරු නිසාවෙන් මුතුමැණිකෙට සිහිං විලියක් දැණින.

"හිතළුවක් කියැවුවේ නැතුවා.. වේලාපත්කඩ දෙක බලාපු දවසෙම මම දැනගත්තා දෙන්නම මේ.. මේ.. එවුවට තකට තක කියලා" ලොකු මැණිකේ මුහුණේ ඇත්තේ සතුටු සිනහවක්ය. ඇය මේ වගක් ඇය මේ සමඟ හෙළිකලාමය.

"අපේ වේලාපත්කඩේ ඒක ඇර වෙන බලංට දෙයක් අපේ අම්මට තිබුණේම නැද්ද..?" මුතුමැණිකේ විලිය මුසු සිනහවෙන් විත් යහනේ ඉඳ ගත්තාය.

"කවුරු මොනවා කියවුවත්, මොන පොරොන්දම ගැලපුනත් වැඩක් නැතුවා, දෙන්නෙක් එක්තැන් වෙද්දී ඒ පොරොන්දම හරහට තියෙනං. කොහොමෙන් හරි දෙන්නයේ පොරොන්දම නොගැලපුනේ එකක් වයේ ඕන්.."

"මොන වැයි නොගැලපුනේ...?" මේ ගැහැණු හිතය.

"දැන් හරි හැටි මතක නැතුවා.. එවුවත් හරස් කැපිලා යන එවුවා මතකේ හැටියට" විසි වසරකට පෙර බැලූව ඒ පොරොන්දම සැබවින්ම ඇයට මතකයේ නොවිණි.

"එහෙනං මේ... අපේ අම්මා කියාපු එක ඇත්ත වෙන්නටත් ඇති.." මුතුමැණිකේ ඒවගක් කීවේ විලිබරිත සිනහවෙන්ය.

"අයේ ඒක කියන්ට දෙයක් නැතුවා.., කුජ, චන්ද්‍ර, සිකුරු හත්වැන්නේ නොවැ..? සුදුමැණිකෙගේ වේලාපත්කඩේට ගැලපෙන එකක් හොයන්නට ලේසි නැති වග මම දැන උන්නේ කලියෙන්ම. කොහොමෙන් හරි, මොන කරුමට හරි ජයතුගෙන්.. කුජ, චන්ද්‍ර හත්වැන්නේ" ඇඳ විට්ටමට කොට්ටයක් තබා ලොකුමැණිකේ මුතුමැණිකෙටත් සුව පහසුව සපය දුන්නේ සිනහවෙන්ය.

"කුජ, චන්ද්‍ර, සිකුරු හතේ උන්නම මොකෑ වෙන්නෙ..?" මුතුමැණිකේ මේ ශාන්ත්‍රයේ කිසිවක්ම නොදැනි.

"දැන ගන්ටම ඕනද..?" ලොකුමැණිකෙට සිනහවය.

"කියන්ටකෝ.., මයේ වේලාපත්කඩේ ඇති දේ මම දැනගන්ටම එපැයි.." මුතුමැණිකෙටත් සිනහවය.

"ගැණියෙක්ගේ වේලාපත්කඩේ කුජ, චන්ද්‍ර, සිකුරු හතේය කියන්නේ, මේ.., මේ.., පැදුරේ සැපය උපරිමය ඕන. අනික මේ.. හැඩැති පපුවක් වයේම, අනික් උන්ට වෙනස්ව ඇති හැඩතලයකට හා ශක්තියට යටියහාත් පිහිටනවය කියලා තමා පොත්පත්වල තියෙන්නේ" ලොකුමැණිකේ පහද දුන්නේ පුස්තකාල පොතේ සටහං දේය.

"අපේ අම්මේ..!" මවගේ එම හෙළිකිරීමෙන් මුතුමැණිකෙට දැණුන විලිය සුලුපටු නැත. "අපරාදේ එහෙවුවක් ඇහැවුවේ" මුතුමැණිකෙට සිතූන වාර අනංතය.

“පිරිමියෙක් කුප්, වන්ද්‍ර, හතේය කියන්නේ.. ඉතාම ශක්තිමත් වයේම ජානක ශක්තියෙනුත් ඉහල යටියහක් තමා ඔං පිහිටන්නේ. උන් මේ.., අහවල් කාරියෙදී ආජාතේය අශ්වයෙකු වයේ රහට කියැලයි කියන්නෙත්...” ලොකු මැණිකෙටත් සියුම් විලියක්ය. ඒ මෙවැණි දෑ ඇය දියන් දෙදෙනා සමඟ මෙතුටක් කතා බහා කර නොමැති නිසාවෙන්ය.

"අනේ අපොයි..!" නැගුණ සිනහව මුතුමැණිකේ දැනින්ම වසා ගත්තේ විලියෙන්ය. එහෙත් ඇය එය හිතෙන් සත්‍යක් දැයි කියා සිතා නොබැලුවත් නොවේය.

"අයේ එකේ සත්ත හෝ මුසාව, මහා ගැණියෙක් වෙච්ච සුදුමැණිකෙට දැන් මං ඔප්පු කොරන්ට ඕනැන්නේ නෑ නොවැ.....?" මුතුමැණිකෙගේ ලජ්ජා බරිත සිහනහවෙන් ලොකුමැණිකෙට සතුටක් දැණින.

"මේ.., මේ..., එවුවයෙ වග අයේ කියන්ට ඕනැන්නේ නැතුවා" මුතුමැණිකේ මුහුණත් විලියෙන් රතුවය. විලිබර සිනහවත් අඩුවක් නැත. ඇයට විලිය ඇත්තේ මව තමාගේ තරම හරි හැටියටම නිගමණය කර ඇති නිසාවෙන්ය.

"දෙන්තයේ වේලාපත්කඩ දෙක බැලෑවුව දවසේ තමා මයේ හිතට හරි හැටි සැනසීමක් ආවේ. මුතුමැණිකෙගේ වේලාපත්කඩට ඒ වේලාපත්කඩේ නොගැලපුනාම් එහෙම..., සුදුමැණිකේ මෙලහකටත් නරක නාමයක් අහං.. එහෙමත් නැති නම් ඔය එක්කාසුව වසරක් යන්ට කලින් අහවරයි.." ලොකු මැණිකෙ හෙලුවේ සැනසුම් සුසුමක්ය.

"අපේ අම්මා ආයේ මේ.., ඒක ගැන සැකක් හිතං ඉන්ට දෙයක් නැතුවා..." කියුදේ සත්‍ය වග කෙලින් කියන්නට ඇති විලිය නිසාවෙන්, ඇය මවට ඒ වඟ ඇඟවුවේ විලිබරිත සිනහව මෙවලේ සහව නොසහවා ගනිමින්ය.

"හම්..., එහෙනං ලාම්පුවේ එලිය අඩුකරලා දාන්ට.." ලොකුමැණිකෙගේ හිත දියණියගේ සතුටෙන් ඉපිලය.

මව ලාම්පුවේ දැල්ල අඩු කරන්නටයි කීවේ, මෙතුටක් පැවති කතාව එතැනින් නතර කර, ඇගේ හිතේ ඇති කතාව අරඹන්නට වග මුතුමැණිකෙට දැණුනාය. ඇය විමිණි ලාම්පුවේ දැල්ල, කාඞරයට හුරුපුරුදු ලෙස අඩු කළේ, වසර විස්සකට පෙර සිට මේ කාඞරයේ පැවති අඩ අඳුරේ තරම තවමත් අමතකව නැති නිසාවෙන්ය.

"රංමැණිකෙට ඔය සංහදිය වෙන වගත් මම කලියෙන්ම කියවුවා. කෝ අප්පච්චිලා, දුලා කණකට ගත්තැයි මම කියාපු එක. නම්බුව ලොකු වුනා.." මුතුමැණිකේ ලාම්පුවේ එලිය අඩුකොට, යහන් විට්ටමට හේත්තු වූ පසුව ලොකු මැණිකේ හෙළුවේ දුක් සුසුමක්ය.

"දරුවෙක් පිහිටන්ට මුකුවත්ම කරන්ට දෙයක් නැද්ද අපේ අම්මා..?" ඇයටත් සොහොයුරිය ගැන ඇත්තේ දුකක්ය.

"විමලසේනගේ වේලාපත්කඩේ හත්වැන්න නිවයි.."

"මට එහෙම තේරෙන්නෙ නැතුවා"

"පුරුෂ වේලාපත්කඩේ හත්වැන්න අසූහ නම්, ලිංගික ශක්තිය වයෙම දුබලාත් බොහොමයි. වඳ යොගයකුත් ඇතුවා.. මම ඔය කිවේ සුදුමැණිකෙට තේරෙන තරමට" ලොකු මැණිකේ එය පැහැදුවේ මුතුමැණිකෙට වැටහෙන තරමටය.

"ඒකත් එහෙමැයි.., එතකොට අපේ අක්කයෙ..?"

"ඒකේ වරදක් නැතුවා. ඒකී සරුවයි.."

"අපේ අම්මා අක්කා එක්ක ඒ වගක් කිවුවැයි..?"

"හම්.., කලියෙන්ම කියවුවේ.. ඇහුව එකක් යැයි..?" ඇගේ වදන් තුල දැන් ඇත්තේ සියුම් කෝපයක්ය.

"මම ඇහැවුවේ මේ.., මැනකදි කතා බස් කෙරුවේ නැතුවයි..?"

"ආයේ කතා කරන්ට දෙයක් එකේ නැතුවා.. මයේ ඇස්පනාපිට පේද්දී" ඇය එලෙස කීවේ පහත් හඬෙන්ය. දුක්මුසු හඬෙන්ය.

"ඒ මොකක්..?" මුතුමැණිකෙට කිසිවක් සිතිය නොහැක.

"සේතුවාට කාඹරෙ දොර ඇරියේ.., මේ.., මේ.., විමල සේන බින්න බැහැලා වසරක් යන්නටත් කලියෙන්" ඇයගේ හඬ මුතුමැණිකෙට පමණක් ඇසෙන තරමෙන්ය.

"මොකක් අපේ අම්මා..?" මුතුමැණිකෙට එය පුදුමයක්ය.

"පුදුම වෙන්ට දෙයක් නැතුවා.. හරි හැටි පැදුරෙ සැපක් නැති තැන, එකා මත්තෙම නහින ගැණු ඉන්නේ අතේ ඇඟිලි ගානට. මටත් ඒකටනං දොසක් කියන්නට බැරුවා"

මේ අසන්නේ කුමක්ද..? මුතුමැණිකෙට සොහොයුරිය එවැන්නක් කරාවියැයි සිතිය නොහැක. එහෙත් එය හෙළිකළේ තමාගේ පමණක් නොව ඇගෙන් මවමය. තම දියණියක් ගැන එවැනි මුසාවක් මවක් කිසිවිටෙක කියන්නේ නැත. මුතුමැණිකේ මද වේලාවක් කල්පණා කළේ එය ගැනය.

කෙමෙන්, කෙමෙන්, හිතෙන් පුදුමය පහව යත්ම මුතුමැණිකෙගේ හිතේ බර සැහැල්ලු විය. "අක්කට දොසක් කියන්නට බැරුවා" එය සත්‍යක් නම්, සොහොයුරියගේ එම සම්බන්දයට ඇයටත් වරදක් කියන්නට බැරිය. ඒ ගැහැණියකගේ එම ආශාවේ තරම, ඇය මැනවින් දන්න නිසාවෙන්ය.

එහෙත් මුතුමැණිකෙට පැණය ඇත්තේ එතන නොවේය. මවත් සේතුවා සමඟ ඇයිහොඳැයිසක් ඇත්තේය. එබැවින් දැන් ඇයට පැනය ඇත්තේ එකම පිරිමියෙකු මවත් දියණියත් එකතුව බෙදා ගැන්මය. මව හා දියණියක් එකම පිරිමියෙක් සමඟ යහන් ගතවීමේ අසම්මත කමය. "සමහරවිට අපේ අම්මා දැන් එහෙම නැතුව ඇති.." එලෙස සිතූනත් මුතුමැණිකෙට ඒ ගැන මවගෙන් කෙලින් අසන්නටත් සවියක් නැත.

"මොනවා කියන්නද කියලා මටත් හිතාගන්නට බැරුවා. විමලසේන අයියංඩි ඒ වගක්.. ඒ වගක් නොදන්නවා වෙන්ට ඇති..?"

"මං හිත්තනෙ නං දන්නේ නැතුවා.. ඒකා සති අගටත් යන්නේ එන්නෙ වාරාවට වයේ නොවැ" ලොකු මැණිකේ ඒ වගක් කීවේ තම හිතේ විමලසේන ගැන ඇති නොපහත් කම මුතුමැණිකෙට දැණෙන්නටමය.

"වේලාපත්තෙඩි එහෙම තිබ්බමය කියලා, විමලසේන අයියංඩිට මේ..., එහෙම බැරියාවක් තියෙද නැද්ද කියලා කවුදැ හරියටම දන්නේ..? අපේ අම්මා අක්කගෙන් ඒ වගක් ඇහුවයි?" වේලාපත්තෙඩි ගැනම විශ්වසය තබන්නට මුතුමැණිකෙට බැරිය.

"රංමැණිකගෙන් අහන්නට ගියේ නැතුවා... සේතුවාගෙන් තමා විස්තරේ අහගත්තේ..?"

"සේතුවා මොකැයි කියැවුවේ..?"

"මහා ගැණියෙක් වෙච්ච සුදුමැණිකෙන් එක්ක දැන් මෙවුවා වහෙන් ඔරෝ කතා කරන්නට දෙයක් නැතුවා.. මේ වගක් වහෙන් ඔරෝ කතා කරන්නට බැරුවා.. සේතුවාට කියලා තියන තරමට නම් විමලසේනට එහෙවුව මේ.., මේ.., ගැණුකමට ඇතුල් කොරගන්ටත් බැරිකමක්ලෑ" හිතට දිරියක් ඇත්තේ ඇගෙ වදන් පෙළ දියණිය හමුවේ ගොත ගැසුනේ, විලිය හා මෙවැනි කතා බහක් දියණියන් සමඟ නුහුරු කමෙන්ය.

“අපේ අක්කංඩ්ට කොයි පැත්තත් නැතුවා..” මුතුමැණිකෙට සොහොයුරිය ගැන දුකක් දැණින. එහෙත් "කාරිය කොරගන්ට බැරි වුනත්, සාරුවා ටික කටවටෙට වක්කර ගන්ට බැරිකමක් තියෙන්නට විදියක් නෑ නෙව..?" දරුවෙක් හඳුන්නට රති සුවය අවැසිම නොවන වගත්, එයට අවැසි වන්නේ යහපත් ශුක්‍රාණුම පමණක් වගත් ඇය මුතුමැණිකෙක් නොදන්නවා නොවේය.

"ඒ කාරිය හෙම උනත් මේ.., මේ.... ඒත් දරුවෙක් පිහිටන්ට ඕනෑ හරියට බැරි කමක් නැතුවා නෙව..?" මුතුමැණිකෙටත් ඒ වගක් කෙළින් අසන්නට බැරිය.

"මේ.., සාරුවා වේලිච්ච ගානය කියැවුවේ... වඳ බහින්ට හේතුවත් එකම වෙන්ටෑ.." මුතුමැණිකෙක් වහෙන් ඔරෝ ඇසුව කරුණ ලොකුමැණිකෙට වැටහිණ.

"ඒකත් එහෙමෙයි.." ඇය එතනින් එහාට ඒ ගැන කිසිවක් අහන්නට නොගියෙ, රංමැණිකා යුවල දරුවල සිහිනය වෙනුවෙන් රහසේ සොයා ගිය වේදදුරන් හා කට්ටඩියන් ගණන ඇයත් දන්න නිසාවෙන්ය.

"ඒ සේරොමත් නෙමෙයි මට බය..." ලොකු මැණිකෙක් ගැඹුරු හුස්මක් හෙළුවාය.

"මොකක්...?"

"කොයි වෙලාවක හරි සේතුවාගෙන් බඩක් උස්ස ගිහිදෝ කියලා..? එහෙම උනොත් පෙළපතටම වස අවනම්වුව. ඒකා කුලභීණයෙක්.. දාසයෙක්"

සේතුවාගේ කුලය ගැන මවගේ ඇති නොපහත් සිතුවිල්ල මුතුමැණිකෙට දැනුනා මෙන්ම, ජයතු ගැනත් ඔවුන් සිතනවා ඇත්තේ එලෙසක නොවේ දැයි කියාත් මුතුමැණිකෙට සිතීණ. එයින් ඇගේ හිත පැරිණ.

"ඇදට අරගෙන, උඟ රෙද්ද උස්සද්දී කුලය කාරියක් නැතුවා.... අනික්වට උගේ කුලය පරහයි?" එබැවින් මවගේ වදන් කෙරෙහි මුතුමැණිකෙගේ හිතේ හටගත්තේ නොපහන් කමක්ය. සොහොයුරිය ගැන පමණක් නොව මව ගැනත් ඇයට ඒ ගැන ඇත්තේ සියුම් කෝපයක්ය.

"නෑ... මම කියැවුවේ.., මේ.. එක් අඩියක් නෙමෙයි, දෙනුන් අඩියක් පස්ස ගැහුවත් උගේ ලේ කපුලක් අපට පැහෙන්නේ නැතුවා. උගේ පරම්පරාවම කෙරුවේ වලවුවේ වහල් කම..." වදන් පෙළ ගිලිහෙත්ම, මුතු මැණිකෙගේ මුහුණ පුළුටුවෙණු ලොකුමැණිකෙට පෙනින. තමා දුර දිග නොබලා කියූ දේ ඇයට වැටහුනේ එවිටය.

"අනේ මංදා මොනවා කියන්ටද කියලා..?" තරහවෙන් පිට කරන්නට දහසක් වදන් ඇතත්, මෙවලේ මවගේ හිත රිදවන්නට බැරි කම නිසාවෙන් මුතුමැණිකෙ නිහඬ වූවාය.

මුතුමැණිකෙගේ නිහඬ බවෙන් ඇගේ හිත පෑරී ඇති බවට ලොකුමැණිකෙට සැයක් නොවින. එහෙත් ඇය එලෙස කීවේ මුතුමැණිකෙ පැහැණ දිගයෙ කුලය ගැන අවතක්සේරුවකින් නොවේය. ජයතුගේ කුලය පහත් එක් අඩියක් පමණක්ය. එය තැකීමක් කරන්නට තරම් ලොකු මැණිකේ අනුවනත් නැත. එහෙත් දැන් මේ කුලය ගැන කතාව මෙතනින් අහවරක් කළයුතුය. එබැවින් ලොකු මැණිකේ සිතුවේ තම කතා බහා වෙනතකට යොමුකොට ගන්නටය.

"මේ.. සුදුමැණිකෙගෙන් මම දෙයක් අහන්ටෙයි..?"

"අපේ අම්මට මොකෑ බැරි මගෙන් ඕන දෙයක් අහන්ට..?"

"දරුවෝ දෙන්නෙක් ගැන විතරක් හිතැවු වද.. නැත්තම් මේ..?" එවැණි පුද්ගලික පැණයක් දියණියගෙන් උවත් අසන්නට නොහොබිනා වග ලොකු මැණිකේ දැන සිටියාය.

"එහෙම හිතැවුවේ නැතුවා.. කොල්ලයෙන් පස්සේ නැතුව ගියා මිසක්කා" ඇය කීවේ සැබැවක්ය. අදටත් ඔවුන් දෙදෙනා ඒ ගැන පරිස්සමක් නැත.

"මතකේ හැටියට සුදුමැණිකෙගේ වේලාපත්කඩෙන් පෙන්නුවේ දෙන්නා වයේ තමා..."

"අපේ අක්කයේ..?" දැන් පැනය එයය.

"දරු සම්පත් තුනක වාසනාව... තිබ්බ ඒරාගටකයන් ළඟන පොයෙන් අභවරයි. දරුවෙක් පිහිටන්ට තියෙන ඉඩ බොහොම ඉහලයි. මයේ විශ්වාසයට අනුව වෙලාපත්කඩේ වරදින්ට බැරුවා... මේ අවුරුද්ද ගෙවෙන්ට කලියෙන් කොහොමෙන් හරි ඒකී බඩ වෙන්ටම ඕන.. ඉතිං සේතුවා එක්ක තියෙන ඔය ගණුදෙනුව ගැනත් ඒකයි දැන් මයේ හිතට බය. මේ..., මේ.. කොච්චර පරිස්සම් උනත් එහෙවුදී වරදින්ට තියෙන ඉඩකඩ බොහොම වැඩි.."

"සමහර විටක විමලසේන අයියගෙන්ම වෙන්ටත් ඉඩක් ඇතුළුවා නේද..?" වෙලාපත්කඩේ ගැනම විශ්වාසය නොතැබුවත්, මව සොහොයුරියගෙන් වෙලාපත්කඩෙන් ඒ කියුකරුන මුතුමැණිකේ හිතට සියුම් සතුටක්ය. හිතට සහනයක්ය.

"ලියවිලා ඇති හැටියට විමලසේනගෙන් කොහෙන්ම නැතුවා. ඒක සහසුද්දයි"

"එවුවත් වරදින්ට ඇති ඉඩ ඇති නොවැ..". ඇය කීවේ විමලසේනගේ වෙලාපත්කඩය ගැනය.

"උඹලා දෙන්නගෙම වෙලාව වරදින්ට තරම් අසිහියක්, මට වැදුම්ගෙයි ඉද්දි තිබ්බේ නැතුවා" ඇය කීවේ සැබෑවක්ය දියණියන් දෙදෙනාගෙම හිස යෝනියෙන් එලියට එනු දැනුන විගස ඇය බැලුවේ වෙලාවය.

"මම කියුවේ අපේ අක්කයේ නෙමෙයි.., විමලසේන අයියංඩිගේ වෙලාපත්කඩේ වරදින්ට ඉඩක් ඇතුළුවා නේද කියලා.."

"ලියවිලා ඇති දේ දැනටත් ඔප්පු වෙච්චකොට, වෙලාපත්කඩේ වරදක් නැතුවා.... අනික මේ..., මේ.. මං මෙච්චර කල් නොකිවුවට විමලසේනගේ ආයුෂ ගැනත් ලියවිලා තියෙන එවුවා සුභ නැතුවා.. එවුවා නම් කරුමේ කියලා හිතුවත්.. මයේ හිතට වදේ මයේ එකී වද එකියක් කියලා හංවඩු ගැහෙන එක"

"දැන් ඉතින් මොකක් කොරන්ට කියලද අපේ අම්මා හිතාන ඉන්නේ..?" වෙලාපත්කඩේ කෙරෙහිම මුතුමැණිකෙගේ විශ්වාසයක් නැත. එබැවින් විමලසේනගේ ඉරණම ගැන වැඩි යමක් භාරවුස්සන්නට මුතුමැණිකේ නොසිතුවාය.

"ඔය ලාම්පුව නිමලම දාන්ට..."

විමිණි ලාම්පුව නිවා දැමුව මුතුමැණිකෙ යහනට ආවේ සැහැල්ලු හිතකින් නොවේය. මේ ගැටලුවට දෙන්නට විසඳුමක් ඇයටත් නොවින. "අපේ අම්මා වේලාපත්කඩේ මත්තෙමයි විශ්වාසය" එහෙත් ඇය සිතුවේ සොහොයුරිය සමඟ මේ ගැන කෙලින් කතා කරන්නටය. පළමුව එයට මැණියන්ගෙන් අවසර ගත යුතුය. එහෙත් මැණියන්ට දැන් අවැසි වන්නේ නින්දක්ය. එබැවින් මුතුමැණිකෙ සිතුවේ ඒ අවසරය ගැන උදෙසෙන්ම අහන්නටය.

"සුදුමැණිකෙට නිදිමත යැ..?" මුතුමැණිකේ ඉහ පහළට රෙද්ද දමා ගන්න විට ලොකු මැණිකේ ඇය සිටින ඇලයට හැරුණාය.

"එහෙම නැතුවා.. මම හිතැවුවේ අපේ අම්මට බුදිමතය කියලා"

"සහාසුද්දෙන්ම දැන් කරුණු කාරනා දන්න කොට, සුදුමැණිකෙට දැන් කියන්ට දෙයක් තියෙදැ..?" ලොකුමැණිකේ ගැඹුරු හුස්මක් හෙළවාය.

"හිතා ගන්ට බැරුවා අපේ අම්මා.." මුතුමැණිකේ එලෙස කියන විටම පහළ මහලේ දොරක් ඇරෙන "විරිස්" හඬෙන් දෙමහල් වලවුව ඇතුළත තිබුණ රාත්‍රී නිහඬ බව බිඳී ගියේය.

"දොරක් ඇරුනා නෙව අපේ අම්මා..?"

"හම්..., සේතුවා අක්කයේ කාඹරෙට යන්ට ඇති.." ඇය එය තැකීමක් නොකළාය.

දොර ඇරෙන වැහෙන හඬින් පසුව වලවුව තුළ පමණක් නොව, මව සහා දියණිය අතරෙද පැවතුනේ නිහඬ බවක්ය. එහෙත් මුතුමැණිකෙගේ හිත නිහඬ නැත. සේතුවාට දොසක් නගන්නට බැරිය. මේ ඔහුගේ වහල් කමය. වලවුවේ ඇත්තියන් කියනා දේ ඔහු ඉටුකල යුතුය. ඉවසුම් නොදුන්නේ මවත් සොහොයුරියත් එකම වහලෙක් මත තවමත් සැතපෙනවා දැයි සැකය පමණක්ය.

"මේ..., අපේ අම්මයෙන් මං දෙයක් අහන්නෙයි...?" හිත ඉවසුම නැතිම තැන මුතුමැණිකේ හඬ අවදිකලාය.

"හම්.."

"මේ..., මේ..., සේතුවා තවමත් මේ.. කාඹරෙට.. මේ..., මේ..., ඇයට මවගෙන් එය අසන්නට සවියක් නැත. වදන් ගොතය.

"සුදුම්ණිකේ අහන්ට හැදවුව දේ මට වැටහුනා. සුදුමැණිකෙන් එක්ක ආයේ හංගන් කතා කරන්ට දෙයක් නැතුවා. හම්..... සේතුවා මේ කාඩරොටත් තවමත් යනවා එනවා. වරදකට හිතන්ට එපා ඇත්ත නම්... මේ.., මයෙන් එවුවට ඇති හිත තවම අතැරිලා නැතුවා" ඇය කීවේ හිතේ සත්‍යය.

මවගේ පිළිතුරෙන් මුතුමැණිකේ හිත සලිතව ගියේය. හිතත් "ඩිග්.. ඩිග්.." හඬෙන් හැගෙන්නට ගත්තේය. මවක හා දියණියක් එක පුරුෂයෙකු මත යැපෙන ඒ අසම්මත කමෙන් ඇගේ හිතට අපුලක් දැණින. ඒනිසාවෙන් මිණිත්තු හත අටක්ම දෙදෙනා අතර පැවතුනේ නිහඩ බවක්ය.

"මේ.., මේ.., අපේ අම්මා අහිතක් හිතන්ට එපා මං මෙහෙම කියැවුවට. දෙනයෙන් කෙනෙක් මේ.., සේතුවාව නිදහස් කොරොත් නාකද..?" මුතුමැණිකෙට ඒ ගැන අපුලක් දැණින. මුතුමැණිකෙ කීවේ ඇගේ හිතය.

"මයේ අඩුපාඩු කම් එදා ඉඳලා සපරපු එකා... ඒකා ඔය රංමැණිකේ එන්ට කියාපු දවසෙම මයෙන් ඇහැවුවා..? ඒකා එහෙටත් ගියාය කියලා මයේ කිසි අමණාපයක් නැතුවා. මට ඒකේ වරදකුත් පේන්නේ නැතුවා.

කොයි සතාට උනත් ඒ සැපය නැතුව ඉන්ට අමාරැයි. මයේ කුසෙන් වදාපු බව ඇත්ත.. රංමැණිකෙන් ගැණියෙක්.. ඉවසන් ඉන්නට පුළුවන් කාලයක් තියෙනවා.. මං ඒ ගැන වරදක් කියන්නේ නැතුවා..

අනික මේ.., සේතුවා වලවුවට පිට එකෙක් නෙමෙයි.., එදා ඉඳලම විශ්වාස එකා. වලවුවේ රහස් රකින එකා. ඔය වගේ දේකට ඒකා වගේ විශ්වාසක් ඇති එකෙක් තවත් නැතුවා...

ඒ සැපතත් නැතුව, වඳ කෙහෙල් කඳක් වයේ, රංමැණිකා ඇටට කුණා වෙන දිහා මටත් බලාන ඉන්නට බැරුවා. මමයි එහෙවුවට සේතුවාට අවසර දුන්නෙ. සුදුමැණිකේ ඒ ගැන අපුලක් හිතන්ට කාරි නැතුවා. ඒකා අපේ වහලෙක්.

අනික මේ.., මේ.., අපේ පෙලපතේ එහෙවු දෙවල් නැතුවම නෙමෙයි. සුදුමැණිකෙට මෙවුවා තවත් රහසක් කරන් ඉන්නට ඕන නැතුවා... උංගේ පරාම්පරාවෙම ගැණු පිරිමි කොරේ අපේ වලවුවල ඒ වයේ අඩු පාඩුට කමුරපු එක. එහෙමත් නැත්තම්, වෙනසක් සපුරපු එක.

ඩිංගක් හිතන්ට.., ඒ වහල් කම දරුවෙක් හදන්ට අපට පැහෙන්නෙම නැතුවා.., පාහන්ටත් බැරුවා. ඕන් ඔය නිසයි මයේ හිත බය රංමැණිකා උගෙන් බඩක් උස්ස ගයිදෝ කියලා.

කිවැවුවට ඔය කාරියෙදි හැමදාම පරිස්සම ගැනම විශ්වාසක් තියන්ටත් බැරුවා. අනික.. පරිසමට කියලා තාම දරුවෙක් නොහිටිය බඩට බෙහෙතක් හේතක් දෙන්ට යැ..?" මුතුමැණිකේ පොඩි එකියක් නොවේය.එබැවින් ලොකුමැණිකේ මෙවලේ කිසිවක් මුතුමැණිකෙගෙන් සහව ගන්නට නොසිතුවාය.

සේතුවාගේ පරම්පරාවේ දාස භාවයේ රහස මුතුමැණිකේ මේ ඇසුවාමය. ඇය මෙතුවක් සිතා සිටියේ එය මවගේ නොහොඹිණා කමක් ලෙසය. එහෙත් මෙවලේ මුතුමැණිකෙට අන් සියල්ල පරදා හිතට දැණුනේ ගුප්තභාවය. සිහිං සිතහවක්ය. "තරකම නෑ එහෙනම් ඒ වාරිත්රෙත්.., වැඩේ කියන්නේ කොහොමෙන් හරි අක්කංඩින් ඒ වාරිත්රෙට කර ගැහුවා එහෙනම්..?" මුතුමැණිකෙට නැගුන සිතහව අඳුර නිසාවෙන්ය ලොකු මැණිකෙට නොපෙනුණාය.

සියල්ල දැන් මුතුමැණිකෙට පැහැදිලිය. වලවුවේ වාර්ත්රේ වාරිත්තේ සම්මත අසම්මත කම දැන් කතා බහා කොට වැඩක් නැත. "එහෙනම් අපේ අක්කට එහෙවුවෙන් අඩුවක් නැතුවා" පැණය දැන් දරුවෙක් පමණක්මය.

මුතුමැණිකෙගේ හිතේ බරත් දැන් සැහැල්ලුය. එම රහසෙන් හිතට දැණෙන දේ තරමක් ගිනියම්ය. "මටත් වලවේම ඉන්නට තිබ්බේ" සිතහවත් කැටිව නිකමට සිතුවා උවත්, ඇයට සිතෙනා දෑ, මැවේනා දෑ දැන් අපමණය.

"මේ.. අපේ අම්මයෙන් අහන්ටත් මොකද්ද වයේ.." හිතට එන දේ අහන්ටට ඇයට සවියක් නැත.

"දැන් ඒකේ කාරියක් නැතුවා.. ඕන දෙයක් අහංට.." ඇය පෑවේ සිතහවක්ය.

"මේ.., සේතුවා මේ කාඹරෙට යන්ට එන්ට.. අප්පුවුවගේ මේ.. දොසක් එහෙම තිබ්බැයි..?" මුතුමැණිකෙ එකල සිට සෙනවි බංඩාගේ හා සේතුවාගේ ඒ වෙනස නොදැන සිටියා නොවේය.

"අහන එවුවා..?" ලොකුමැණිකෙට නැගුනේ සිතහවක්ය.

"නිකමට ඇහුවේ.. එහෙනම් ඕනෑත්තේ නැතුවා" මවගේ සිනහා හඬ මුතුමැණිකෙට ගෙන දුන්නේ විලියක්ය.

"ඇහැවුව විදියට හිනා ගියා නෙව..? ඒක කාරියක් නැතුවා... හම්.., අප්පුවා එවුවට මධ්‍යස්තයි. ඒත් මේ.. මයේ හිත එවුවට මද්‍යස්ත නැතුවා. මහා ගැණියෙක් වෙච්ච සුදුමැණිකෙගෙන් තවත් මොකට ගංගන්නට, සුදු මැණිකෙගේ වේලාපත්තකඩයි, මයේ වේලාපත්ත කඩයි ඒ උවමණා එපාකම් වලට මහා වෙනසක් නැතුවා. මේ.., මේ..., ඒ උවමණා එපා කම්වල තරම ආයේ සුදුමැණිකෙට මම අමුතුවෙන් කියන්නට දෙයක් නෑ නොවෑ..?" ලොකුමැණිකෙටත් සිනහවය.

ගෝකයෙන් බරිතව සිටි ලොකුමැණිකෙගේ මුහුණේ මෙවලේ මතු වූන සිනහවෙන්, මුතුමැණිකෙටත් සතුටක් දැණින. "අපේ අම්මා මෙහෙවු කතාවක් මයෙන් එක්ක මේ කොරාමයි" එහෙත් ඒ සතුට පරයා, මෙදින මවගේ මේ විවෘත බාවය කෙරෙහි ඇයට පුදුමක්ද දැණින. "මං නොදන්නවැයි අපේ අම්මයේ ඒ තරම" එබැවින් ඇයටත් නොදැනීම මවු ගරුත්තවයට සමච ලොකුමැණිකෙව යෙහෙලියක් තරමට ඇගේ හිතට කිට්ටු වෙන්නට ගත්තේය.

"ඒක හැබෑව.. මම නොදන්න වැයි ඒ තරම..?" මෙතුවක් කාළයට මවට මෙවන් විහිලුවක් මුතුමැණිකේ මේ කළාමය. එබැවින් ඇය මුවට නැගුන සිනහව දැකින් වසාගත්තේ කොළ බවෙන්ය.

"සේතුවා මේ කාඹරයට යන එන එක මට එදා ඉදම්ම රහසක් කොරගනට ඕනෑ කමක් තිබ්බේ නැතුවා. මං කයෙන්වත් හංග ගත්තේ නැතුවා" ලොකුමැණිකෙත් උඩුබෙලි අතට හැරුනේ සිනහවෙන්ය.

"නෑ.. මේ.. මම කියැවුවේ ඒ ඕනෑ එපාකම් වල තරම, මම නොදැක හිටියාම නෙමේය කියලා" මවගේ සිනහව සැහැල්ලුය. මුතුමැණිකෙටත් සිනහවය.

"දැන් මහා ගැණියෙක් වෙච්චකොට, සුදුමැණිකෙට ඒ වගක් ආයේ මොකට හංගනවද? අප්පුවා ඕනෑවට වඩා මට ලෙංගතුවයි, ගරු සරුසරුවයි.. ඒත් මට මේ.. මේ.. එහෙවු වෙලාවට ඒ ලෙංගතුව, ගරු සරුව වැඩක් නැතුවා.. සේතුවා යන්ට එන්ට ගතේ ඔය කමට ඕන්.." ඇය එ වගක් කියා සිනහව වසා ගත්තේ පසෙක වූ කොට්ටයක් මුහුනමතට තබාගනිමින්ය.

"ඔව්වර වෙලාපත්කඩේ විශ්වාස කරන, ඒ ගැන දන්න, අපේ අම්මා මොකැයි එහෙනම් ඒ කාලේ අප්පච්චගේ වෙලාපත්කඩේ හරි හැටි නොබැලුවේ..?" මුතුමැණිකෙට දැන් පැනය එයයි.

"ඒ කාලේ මම ඔය වෙලාපත්කඩ බලන්ට දන්නේ නැතුවා.. පස්සේ තමා මම අපේ අම්මයෙන් ඒ ගැන දැන උගත්තේ.." ඇය කීවේ සැබෑවක්ය. ඇය සෙනවි බංඩා සමඟ විවාහ වෙන කළ ඒ ගැන හැදෑරීමක් කර නොතිබුණාය.

"එහෙනම් ඉතිං අත්අම්මා එහෙවු වගක් ඉන්ට විදියක් නෑ නෙව..?" මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"අපේ අප්පච්චගේ තනි කැමත්තට නොවූ මාව අප්පච්චට පංගරාතු වුණේ. අපේ අම්මට හයියක් තිබ්බේ නැතුවා අපේ අප්පච්චට විරුද්ධ වෙන්ට" ඇය කීවේ සැබෑවක්ය.

"ලොකු අත්තා ඒක දැණගෙන වෙන්ටු එහෙනම්, ඒ අඩුව පුරවන්ට සේතුවාව එවන්ට ඇත්තේ..?" මුතුමැණිකෙගේ මුව එය අසන්නට වලි කැවත්, ඇය මව නිසාවෙන්ය හිත සංවර වුනේය. සිනහව පමණක් මුහුට නැගුණේය. එහෙත් ඒ සිනහව අතරින් ඇයට නැවතත් ඇසුනේ පහළ මහලේ දොර විවරව වැසෙන හඬය. ඒ හොරාවකටත් පසුවය.

"සේතුවා ගියාද කොහෙදෝ...?"

"හම්... " ලොකුමැණිකෙටත් ඒ හඬ පැහැදිලිය. ඇසිය යුතු වැදගත් කරුණ දැන් අහන්නට වෙලාව හරිය. හිතේ බියක් නැතුවත් නොවේය. එහෙත් තවත් වෙලාව අපතේ නොයවා කරුණට ප්‍රවිශ්ට වෙන්නට ලොකුමැණිකේ සිතුවාය.

"මේ... සුදුමැණිකේ... ලාම්පුව පත්තු කරලා..., මේසේ ලාව්වුවේ ලියුම් කඩ දහියක් ඇති, ඒක බලලා ඉන්නටකෝ"

"ලියුම් කඩදහියක්.. මට කාගෙන් මොකට..?" ලාම්පුව පත්තු කොට, තම නමට ලියවුන පලමු ලියමන මුතුමැණිකේ අතට ගත්තේ හිතේ දෙහිඩියාවෙන්ය. "සුදුමැණිකෙ වෙත" එහෙත් මැණියන්ගේ අත් අකුරුය. ඇය ලියමන කියවන්නටත් පෙරම මව දෙස බැලුවේ කුතුහලයෙන්ය.

"ඇදට එනකොට ලාම්පුව නිමලම එන්නට..." බයාදු සිනහවක් පෑ ලොකු මැණිකේ, මුතුමැණිගේ බැල්මට පිටුපා අනෙක් ඇලයට හැරුණාය.

"සුදුමැණිකෙගේ මුණ දිහා බලන්, මෙහෙවු එකක් අහන්ට හිතේ හයිසක් නැති නිසයි මම ලියමණක් ලියන්නට හිතුවේ. සුදුමැණිකේ වගෙම රංමැණි මැණිකෙන් මයේ බඩෙන් වාදාපු එකියක්. ඒකි දරුවෙක් නැති කමෙන් විදින දුක මට ඉවසන්ට බැරුවා.

සුදුමැණිකෙට මයේ හිතේ දුක දැණෙනවා ඇති. කුසින් වදාපු මගේ එකි නිස්කාරනේ වඳ එකියක් කියලා රට්ටු කියන එවුවා මට අහන් ඉන්ට බැරුවා. ඊටත් වඩා වරදක් නැතුවම විමලසේනගේ පාර්ශවයෙන් ඒකිට නැගෙන දොස් මෙනුවක් යැයි නිමක් නෑ.

එකයි මම හිතැවුවේ රංමැණිකට දරුවෙක් දෙන්නට මිණිහෙක්ව කිට්ටු කරන්ට. මේක රහසක් වෙන්ට නම් අපේම එකෙක්ම වෙන්ට ඕනෑ. මේක තමා මට ඇති එකම, අවසාන විසඳුම.

සුදුමැණිකෙගේ මණාපය තමා මෙනෙදී වැදගත්. සුදුමැණිකෙගේ කැමත්ත, අකමැත්ත මොකක් උනත්, මයේ කිසිම තරහක්, කහටක් හිතෙ කොතනක වත් නැතුවා. අකමැත්තක් තියෙයි නම් ආයේ මේ ගැන කතාවකුත් අපි දෙන්නා අතරේ ඕනැන්නේ නැතුවා.

මයේ හිත කියන්නේ රංමැණිකෙට දරුවෙක් දෙන්නට ජයතු පුතාව පංගරාතු කරන්නට කියලා. ඒ රහස රකින්නට පුළුවන් ජයතු පුතාට විතරයි.

මට මේ හැර වෙන විසඳුමක් මේකට නැතුවා. මේ අම්මා කෙනෙක්ට දුවෙක්ගෙන් ඉල්ලන්ට පුලුවන් දෙයක් නෙමෙයි. මං ඒ තරමට සරණයි.

සුදුමැණිකේ මං ගැන හිතලා වත්, මම කියැවුව ඒ කාරණාව ගැන ටිකක් හිතලා බලන්ට. කැමත්ත අකමැත්ත මොකක් උනත් කමක් නැතුවා. අකමැති නම්, මම එහෙම එකක් ඇහැවුවේ නැති ගානට අමතක කොරලා දාන්ට. ඒත් මම හිතනවා සුදු මැණිකේ මට යහපත් පිළිතුරක් දේවිය කියලා..."

ළිපිය උඩ සිට පහතට දෙතුන් විටක් කියවූ මුතුමැණිකෙගේ ගතත් දහඩියෙන් තෙත්ව ගියේය. ඇයට කිසිවක් හිතාගන්නට බැරිය. ඇයට රංමැණිකාගේ දරුවන් නැති දුක නොපෙනුණාය. දියණියක් කෙරෙහි මවගේ හිතේ ඇති බරත් ඇයට නොදැනුණාය. ඇයට පෙනුනේ, දැනුනේම තම සොහොයුරිය සමඟ රකියේ යෙදන හිමියාවය. ඒ ලිංගත්වය හා බැඳුන සිතුවිලි ගොන්නක් පමණක්ය.

ළිපිය තවත් දෙතුන් විටක් කියවූ මුතු මැණිකේ, ළිපිය නවා ඇති අයුරෙන්ම නවා නැවත ලාවිවුවට දැමුවාය. තවත් හත් අට මොහොතක් ඒ ගැන මේසය ලඟ ඇති පුටුවේ ඉඳගෙනම මවගේ එම ඉල්ලීම ගැන සිතුවාය.

ඇයට ජයතුගේ කැමත්ත, අකමැත්ත පැනයක් නැත. "මයේ කැමත්ත පෙන්වුවොත්, අපේ අම්මා එක්ක උනත් බුදියන්ට උෟ දෙපාරක් හිතන්නේ නැතුවා" ඇය ජයතුගේ හැටි හොඳ හැටි දන්නෙය. ඒ ගැහැණිය සොහොයුරියද, වෙනත් ගැහැණියක්ද..? මුතුමැණිකෙට එයිනුත් වැඩකුත් නැත. ඇත්තේ තම හිතත් සමඟ පැණයක්ය. ප්‍රාණ සම හිමියාව වෙනත් ගැහැනියක් වෙත යවන්ට හිතේ ඇති ලෝඛ කමක්ය. හොඳ හුස්මක් ගත් ඇය ලාම්පුවේ දැල්ල අඩු කොට මව දෙස බැලුවාය.

"නිමලා දාන්ට ඕන නම් කමකුත් නැතුවා..." ලොකු මැණිකේ සිටියේ හොඳ අවදානයෙන්ය. පිටුපා ඇලයට සිටියත් ඇයට ලාම්පුවේ දැල්ල අඩුවෙනු දැනුනාය.

"කමක් නැතුවා.., ඩුවට තිබිව්වාවේ.." ඇය යහන වෙත ආවාය.

"හදිසියේ හිතන්ට කාරියක් නැතුවා.. හෙමිහිට හිතලා බලන්ට.." ලොකු මැණිකෙටත් ඇය වෙතට හැරෙන්නට හිතක් නැත.

"කවදාවත් හිත මෙව්වර ගැහුණේ නැතුවා..." මුතුමැණිකේ කීවේ සැබෑවය. හිත දෙගෙඩියාවෙන්ය. සේනගේ මවගෙන් එකල ජයතු සතුටුවෙනු දැක්ම ඇයට මිහිරක් උවත් මෙදිණ ඇයට එලෙස හිත හදාගන්නට බැරිය.

"මම නොදන්නවා නෙමෙයි. අකමැත්තක් තියෙයි නම් අමතක කොරලා දාන්ට. මයේ ගැන අහිතක් හිතන්ට එපා.." ලොකුමැණිකෙටත් කියන්නට ඉතුරුව ඇත්තේ එය පමණක්මය.

"අපේ අම්මා ගැන අහිතක් නැතුවා. එයැයි බුදියන්තේ කා එක්කද කියලත් මට වැඩක් නැතුවා.. ඇත්තේ මයේ හිත එහෙවු දානයකට ලෝභකමක්.." ඇය කීවේ හැබෑ හිතය. ඇයට දැන් ඇත්තේ ලොභකමක් මුසු ඉරිසියාවක්ය.

"මට දැනෙනවා... නිව් සැනසිල්ලේ හිතලා බලංට"

හත් අට මොහොතක් කාඕරය පුරාවට නැවත් පැතිර ගියේ නිහඬ බවක්ය. ලොකු මැණිකේ මුහුණ පෑව නොහැකි කමෙන් මුතුමැණිකෙට පිටුපා ඇලයට හැරිලාය. "පිරිමි දෙන්නෙක් එක්ක බුදියන එකිට නම්, මේක මහා කප්පකුත්

නෙමෙයි" ඇයට සොහොයුරිය ගැන දැණුනේ තරහක් නෙමෙයි. "අපේ එකත්.., මේ කියලම බෑ කියයි.." ඇය ජයතුගේ හැටින් දන්තේය.

තවත් හත් අට මොහොතක්ම මුතුමැණිකේ පොර බැදුවේ තම හිතත් එක්කය. "මට හිතෙන්නෙම අවලං පැත්ත ගැන විතරමයි.. මොනවා උනත් ඒ එක බඩ වැල කඩාන ආව එකී. පෙන්නැතෑ මයේ උන් දෙන්නා ආවම හුළුලන හීල්ලිල්ල..." මුතුමැණිකෙගෙ හිතෙන් ටිකෙන් ටික ලිංගත්වයෙන් බැරව එම පැණය ගැන යහපත් අතට සිතුවිලි හටගන්නට ගත්තේය.

"දැන් ඉතින් බුදියගන්ට..." මුතුමැණිකේ යහනට පැමිණ අඩ හෝරාවකටත් වැඩිය. ලොකු මැණිකෙත් නිදි නැත.

"මම හිතුවේ අපේ අම්මා බුදිය කියලා.." මුතුමැණිකේ යහන් විට්ටමේ හෙත්තුවට තබා ඇති කොටය නිසිලෙස තබා ගනිමින් යහනේ දිගා වූවාය.

"නින්ද යන්නේ නැතුවා..." ඇයවෙත හැරෙන්නට හිත ඇතත් සවියක් ලොකුමැණිකෙට නැත.

"දැන් අපේ අක්කා ඔය කාරණාවට මාණාප වෙයිද..? එයැයිට අපේ අක්කංඩි තාම සලකන්නේ පිටස්තර ගානට..?" ඇය යහනේ වියන් රෙද්ද සිහින් සුලභට වැවෙන අපුරුව දෙස බලා සිටියාය.

"එවුවා හරිගිස්ස ගන්නට බැරි කමක් නැතුවා. උඹලා දෙන්නයෙ මාණාපේ මිසක්කා" ලොකුමැණිකෙට ඇගෙන් සතුටු ඉහියක් දැණුණාය.

"මම අවසර දුන්නොත්.., එහෙවු දේකට එයැයි ගැන දෙවරක් හිතන්නට දෙයක් නැතුවා... මම නොදන්න වැයි ඒ තරම..." මුතුමැණිකෙ මුවේ ලාවට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"උඹලා දෙන්නා ගැනම මම හොඳා හැටි දන්නවා. හෙවු වෙනස් දේකට ජයතු පුතා විතරක් නෙමෙයි.., මයේ බඩෙන් වදාපු එකියත් වාරයක් ආවොතින් පස්ස ගහන්නෙ නෑ කියලත් මං දන්නවා" මුතුමැණිකේ ජයතුගේ වරියාව පමණක් පෑම ලොකු මැණිකෙගේ හිත නොගත්තාය. එබැවින් ඇය දියණියට පෑවේ අවඤාගත සියුම් සිනහවක්ය.

"ඔන්න ඉතිං අපේ අම්මා..." මුතුමැණිකෙට ඉන් දැණුනේ විලියක්ය.

"මෙතුමා උඹලා දෙන්නා එහෙම වෙනසක් නොහොයුවුවේ, දෙන්නට දෙන්නගෙන් අඩුවක් නොවුන එකයි, දෙන්නට දෙන්නගේ හිතේ ඇති ලොගතු කමයි, ලෝභ කමයි නිසයි කියාලත් මම දන්නවා.

හැබැයි මේ කාරණය එහෙවු දේකට කියලා ලග කොරගන්නට නරකයි. හෙවුවට බුදිය ගන්නවට වඩා එහායින් ගිය පිංකමක් හා සමයි මේක" ලොකු මැණිකෙගෙ හිත දැන් තරමක් සැහැල්ලුවය. ඇය මුතුමැණිකෙ සිටින ඇලයට හැරුණාය.

මව කීවේ සැබැවක්ය. ජයතු නම් ඒ වෙනස, මහා කාරියම නොවුනත් සේනගේ මවගෙන් විඳ ඇත්තේය. දෙදෙනාගෙම යටි හිත් එයට මනාප උවත්, දෙදෙනාගෙම උඩුහිතෙන් තවම ඒ වග එලිබැස නැත. "වෙලාවකට වෙලාපත්කඩේ ඇති දේ මුසාවක් කියන්නටත් බැරුවා" එහෙත් එය සත්‍යක් වගත්, හිතේ ඇති ආශාවත් මවට හෙළිකරන්නට මුතුමැණිකෙට බැරිය.

"ඒක තමා සත්ත. එවුවා මට එයැයිගෙන් ඕනෑවටත් වැඩියෙන්" මුතුමැණිකෙගේ ලාමක විලිබරිත සිනහා බව අඩ අදුරෙදි උවත් ලොකුමැණිකෙට පෙනුණාය.

"දෙන්නට දෙන්නගෙන් පැදුරේ සැප තියෙ නම්, මොන අඩුපාඩුකම් තිබ්බත් ඒ සේරොම එතනින් අහවරයි. ආයේ හංගලා කතා බහා කොරන්ට දෙයක් නැතුවා..., වෙලාපතකඩේ හැටියට ජයතුට දෙන්නෙක්ව උනත් එක විට මට්ටු කොරන එක මහා කප්පක් නෙමෙයි ඕන" ලොකුමැණිකේ පෑවේ සැහැල්ලු සිනහවක්ය.

"එක නම් හැබැව" මව මෙලෙස කියන්නේ වෙලාපත් කඩෙන් ඒ හැම දැන වගට සැකක් නැත.

"ආයේ ජයතුට විතරක් නෙමෙයි..., මගේ කුසින් වදාපු සුදුමැණිකෙටත් මේ..., මේ..., ඒ බැරියාව කොහෙන්ම නැතුවා" දියණියගේ මුහුණේ නැගැණ විලිය ලොකු මැණිකෙට සතුටක්ය.

මවගේ මුවෙන් පිට වුන ඒ වදන් පෙලෙන් මුතුමැණිකෙගේ මුහුණත් රත්පැහැ වුනේය. නොසිතුව ලෙස හඳ ගැස්මත් තිවාර වුනේය. දැණුන විලියද සුළුපටු නැත. මව වෙලාපත්කඩෙන් ඒ හැම අධ්‍යාණය කොට හමාරය. එහෙත් තම හිත ඇයට හෙළිකරන්නට බැරිකමෙන් ඇගේ හිත තැවෙන්නේය.

"අපේ අම්මා ඒක කියැවුව කැත විතරක්.." එහෙත් හිත සතුටෙන් ඉපිළිය.

"විලිගත්ට දෙයක් කියැවුවේ නැතුවා, එවුවයේ වරදකුත් නැතුවා, එවුවා එහෙම තමා වෙන්ට ඕන.. එහෙවුට හිත නලියන්නේ ඩිංග කාලයයි. විදින්නට ඇති සැපේ මැරෙන්නට කලියෙන් විදින්නට ඕන.."

මවගේ එම කතාව මුතුමැණිකෙගේ හද පතුලටම දැණින. ඉහ මොලත් නැවුම් ප්‍රානයකින් ඉපිළිය. වේලාපත්කඩේ සත්‍යක් නම් ඇගෙන් ඒ හිතත් හංගාගෙන ඉඳ එළක් නැත.

"අපේ අම්මා කියන්නේ මේ.. මටත් මේ.. දෙන්නෙක් එක්ක.." ඇයගේ හිතත් ඒ අහුඹු සිතුවිලෙන්, නොසිතුව ලෙස කිහි කැවී ගියේය.

"ඕන් බලන්නට හිත... මම එහෙම එකක් කියැවුවේ නැතුවා.. මම කියැවුවේ ඒ සැපේ විදින්නට ඕනාය කියලා. සුදුමැණිකෙගේ හිත බළලා මල්ලේන් පණින්නා වගේ එලියට පැන්නා නේද..?" ලොකු මැණිකෙට සිනහවය. එහෙත් ඒ සිනහවෙන් මුතුමැණිකෙට පෙරට වඩා දැණුනේ විලියක්ය.

වෙනදා රතියකදි එවැනි අවලං සිතුවිල්ලක් පහව බැහැරව ගියත්, මෙවලේ මුතුමැණිකෙට දැණුන සිතුවිල්ල වෙනස්ය. අහඹු හැඟීමකින් හිත තිගැස්මකය. "මේක ආරට එන හිතක්ද කොහොදෝ.." ඇයට සිහි වුනේ මවත් සොහොයුරියත් ගැනය. කෙලින් කියන්නට බැරිය.

"එවුවා මේ..., ආරට එන හිතද කොහොදෝ..?" මුතුමැණිකේ එලෙස කීවේ තම විලිය වහ ගන්නටය. කෙලින් කියන්නට බැරි කමට තම හිත දැණෙනෙතට අරින්නටය.

"සුදුමැණිකෙගෙන් දෙයක් අහන්නද...?" ලොකුමැණිකෙට ඇගේ ඒ හිත ගැන පිළිතුරක් දෙන්නට අවැසි නොවිණ.

"ඕන දෙයක්.." මුතුමැණිකෙටත් දැන් වගක් නැත. ඇයගේ හිතත් මවගේ මේ ලොංගතුවට දැන් වශීවය. ඇගෙන් හංග ගන්නට දෙයක් නැති තරම්ය.

"මේ..., සුදුමැණිකේ තවම මේ..., ජයතු පුතාගෙන් පිට, මේ.. එක් වරක්වත් එහෙම ඉඳලා නැතුවයි..." වේලාපත්කඩෙන් ලොකුමැණිකේ දියණියගේ හිත හොඳ හැටි දන්නේය. අවැසි වන්නේ සැකහැර ගන්නට පමණක්ය.

"අපේ අම්මා ඇහැවුව එක..." විලිය මුසු පුද්ගලයෙක්, වැඩියමක්ම ඒ මවක් විසින් එය දියණියකගෙන් ඇසුව නොහොඹිණා කම කෙරෙහිය.

"කියන්නෝ...?"

"තාම නැතුවා..." ඇගේ හිතත් හිරිවැටි ගියේය. එහෙත් මවගේ මේ විවෘත බව කෙරෙහි ඇගේ හිත ලොංගතුය.

"මේ.., තවමැහෙවුවක් හිතීලාවත්..?" දියණියගේ මේ ලොංගතු කමට ලොකුමැණිකෙන් කැමතිය.

"සත්ත නම්..., අරෙවු වෙලාවට එහෙම අවලං කමක් හිතට එන්නේ නැතුවමය කියලා අපේ අම්මට මුසාවක් කියන්න බැරුවා.. ඒත් ඒ ගිණියමට විතරක් පහළ වෙන එවුවා. හැබැයි ගිණියමත් එක්කම එවුවත් ඇරිලා යනවා" මුතුමැණිකෙටත් සහවන්ට දෙයක් දැන් නැත. එහෙත් විලියක් නැතුව නොවේය.

"එහෙවු අවලං සිතුවිලි හිත්වලට නැගෙන එක පොදුවක්. එහෙම අවලං හිතක් පහළ නොවෙච්ච ගැනියෙක්, දන්න තරමෙන් මිහිපිට නම් ඉන්නට බැරුවා" ලොකු මැණිකෙට සිනහවය. තමා සිතුව කරුන හැබැවය.

"ඒක හැබැව.. ඒත් මයේ හිතේ, ඒක ගැණු අපටම විතරක් පොදු වෙච්ච අවලං හිතකුත් නෙමෙය කියලා.." මුතුමැණිකෙන් මිනිස් හිත ගැන නොදැන ඉන්නවා නොවේය.

"හම්.. හත් අට මිණිත්තුවකට වරක් පිරිමි හිතටත්, මිණිත්තු විස්සකට, විසිපහකට වරක් ගැණු හිතටත්, අවලං සිතුවිල්ලක් පහළ වෙනවැයි කියලා තමා පොත් පත්වල ලියවෙලා තියෙන්නේ" ඇය ඒ කීවේ පැරණි පොත් පත්වල මිණිස් හිත ගැන සඳහන් දේය.

"අපේ අම්මා දන්න එවුවා.." ඇයට මවගේ ඒ දැණුම ගැන සිතුවේ පුද්ගලයෙක්ය.

"ආව වෙලාවක, ඉඳ හිට හරි මයේ පොතක් දෙකක් කියවන්නට දැන් ඩිංගක් පුරුදුවෙන්නට" ඇයට දැන් සතුටුය.

"අපේ අම්මා ඒ අල්මාරිය ඉස්සර අගුළුදාලා තිබ්බේ" මුතුමැණිකෙට එය හොඳ හැටි මතකය. තමා හොරහින් පොතක් දෙකක් කියවූ වග කියන්නටත් බැරිය.

"පරම් පරාවෙන් අව පොත්පත්.., සමහර පොත්පත් කියවන්නට අපේ අම්මා මටත් ඉඩක් දුන්නේ එක වහලක් යටට උනාට පස්සේ. ඒත් සුදුමැණිකෙලගේ නිසි වයස එනකොට මං කියවන්නට ඕනෑ පොත් එළියෙන් නොතිබා නෙමෙයි" ඇය ඒ නොකියා කීවේ නිසි කාලය එලඹිය පසුව පමණක් ඒ පොත් පත් අත තැබිය යුතු බවය.

"එහෙනම් කාලෙකට ඉස්සර මට කියවන්නට තිබිව්ව එවුවා.. මක් කොරන්නද..? දැන් වුනත් ඉතින් කමක් නැතුවා..?" මුතුමැණිකෙට නැවතත් සිහිහවය. මුතුමැණිකෙ මව සිටිනා ඇලයට හැරුණාය.

"දැණ මැදියමත් පැන්නා මයේ හිතේ..? බුදියගම්මු... අර කාරණාව ගැන හිතලා බලලා කියන්න. කාරණාවට අමණාපයක් නැත්නම් ජයතු පුතා එක්කත් කතා බහා කරලම කිවුවත් කමක් නැතුවා" ඇය දණ හිස් මත තිබුණ පොරවනය ලැමද මතට උස් කොට ගත්තාය.

"මට ආයේ හිතන්නට දෙයක් නැතුවා. ඉස්සෙල්ලා කොයිකටත් අපේ අම්මා අක්කා එක්කත් ඒ ගැන කතා බහා කොරලම ඉන්න. එතකම් මං අපේ එයැයිට ඔය වගක් කියන්නට යන්නේ නැතුවා. මම ඉස්සෙල්ලා කියලා, කොරලා අපේ අක්කා පස්ස ගැහුවොත්, ඒක ඒ මණුස්සයට මදි පුංචි කමක්. මේ හැදිගෙන එන හොඳ හිතටත් ඒක බාදාවක්.

අනික ඒ වගක් ඉස්සෙලම මයෙන් ඇහුවය කියලත් අපේ අක්කට කියන්නට යන්නට එපා. ඉස්සෙල්ලම එයාගෙන් ඇහුව විදියට කතා බහා කරලා බලන්න. අක්කා මණාප නම්, අපේ අම්මා ඒ වෙන්න ඕන විදිය හිතලා බලලා මට කියන්නට.." මුතුමැණිකෙත් පොරවනය ලැමද මතට උස්ස ගත්තාය.

"සුදුමැණිකේ නොකීවත් මාත් එහෙම තමා කොරන්නට හිතාන හිටියේ. මට විශ්වාසයි කහටක් හිටින එකක් නැතුවාය කියලා" ලොකු මැණිකෙ හෙලුවේ සැනසුම් සුසුමක්ය.

ලොකුමැණිකෙගේ හිත දැණේ නිදහස්ය. කාරණාව ඉෂ්ට වෙන වග ඇයට සැකක් නැත. රංමැණිකාටත් මෙයට එකඟ වෙනවා ඇර වෙන කරන්නට කිසිවකුත් නැත. ඇයට එයත් පැහැදිලිය. නිහඬ බවෙන් ගෙවුන අඩ හොරවෙන් ඇයට නින්ද ගියේ ඒ නිසාවෙන්ය.

හොරාවක් පසුවෙන් කිට්ටු උවත් මුතුමැණික් හිත අවදිවය. හිත දහසක් දේ ගැටලන්නේය. දහසක් දේ හිතේ මැවෙන්නේය. "අක්කයේ කාරණේ ඉෂ්ට උනොත්.. ආයෙ මාත් පස්ස ගහන්නේ නැතුවා.. දෙන්නෙකුටම මං ඉඩ ඇරියා නොවැ.. මොකෑ මම විතරක්..?" ඇයගේ හිතත් කෙමෙන් කෙමෙන් ඒ සිතුවිලි මතින් ගිනියම් වෙන්නේය. එම සිතුවිලි මතින් ඇගේ හිත හිරිවැටි යන්නේය.

හිතට දැණෙන ඒ නැවුම් ගිනියමෙන් "කොයිකටත් විශ්වාස එකෙක් එපැයි" දන්නා කියන පිරිමි මුහුණු කිහිපයක්ම මාරුවෙන් මාරුවට ඇයට හිනහුණේය. වැඩි සිනහවක් පෑවේ මුදියන්සේය.

මුදියන්සේගේ ඒ සිනහවෙන් ඇයට මැවී පෙනුනේ, නාන තොටේදී දුටුව ඔහුගේ අමුඩ පෙට්ටනිය ය. "තරකක්ම නැතුවා" ඇගේ දෙනන් පුඩුත් ඒ මිහිරෙන් නලියන්නට ගත්තේය. එහෙත් නොහිතුව ඉක්මණින් හිත පෑරී ගියේය. "ඒකා විශ්වාස නැතුවා.." හිත මනාප උනත් මුදියන්සේ රහසක් රකිවිද? ඇයට සැකයක්ය.

"වෙයිද නොවෙයිද කවුද දන්නේ..? මුද හත් ගවුවක් තියාන මාත් අමුඩ ගහනවා.." ඇයට තම හිත ගැන අහඹු විළියක් දැණින. "දෙයක් වෙන්ට තියෙනව නම් වෙන්නේ නැතුවැයි" ඇය පොරවනගෙන් මුහුණත් වසා ගත්තේ තම හිතේ අහඹුවෙන් නැගුන එ සංවර කමට විලියෙන්ය.

හතර පස් කන්තයක්ම සරු එලදාව දුන් හේන් බිමට දැන් නිදහසක් අවැසිය. එහෙත් ජයතුටත් මුතුමැණිකෙටත් ඒ හේන් බිම අත් අරින්නට ලෝබය. එහෙත් ක්‍රමය එයය. එබැවින් ජයතු සිතුවේ පවතින හේන් බිම් කඩටම අලලා ඇති කැලෑව එළිපෙහෙළි කොට මෙවර නැවුම් හේන් බිම්කඩක් සකසා ගන්නටය. එහෙත් ඊට පෙර නිදහස් කර ගන්නට ජයතුට හිතෙ බරක් ඇත්තේය. ඒ නිසි වයස පැමැණි දියණියවය.

"අම්මා මොකැයි කියන්නේ...?" මුතුමැණිකේ වලවුවෙන් නිවසට ආවේ දහවල අහරත් ගෙනය.

"විශේෂ දෙයක් නැතුවා.. ඔය ආ ගිය එවුවා මිසක්කා" මුතුමැණිකේ සෝද ගන්නට ඇති රෙදි මිටිය නිවස පිළිකන්නේ පිල්ලෙන් ගලනා වතුරට පෙගෙන්නට දැමුවාය.

"හම්...., මම තීරණය කොරා දෙතුන් කන්තයක් හේන අත් ඇරලා දාලා, පල්ලෙහා ඔය මායිමේ කොටහා පෙරළගන්ට" ඔහු තම හිතේ ඇති අදහස හෙළිකළේය.

"ලෝබ කමේ බැරුවා.. ඒත් මණාපයක්" ඇයට පැරණි හේන අත් අරින්නට ඇත්තේ ලෝහ කමක්ය.

මුතුමැණිකේ ඇඳිවත උනා දමා ඉහ රෙද්ද දෙතන මතට ඇඳ ගත්තාය. ජයතු බුලත් විටක් ඒදමින් නිවස මුළුතැන් ගේ පිටත පිල්කඩේ ඉඳගෙනය. අකුරු කරන්නට පංසලට ගිය මලිතිත්, පංචුකත් තාම ඇවිදින් නැත. යසවතිත් ගෙතුලේය. නැවුම් හේනට අත ගසන්නට පෙර මලිති ගැන හිතේ බර නිදහස් කොට ගැන්මේ කතිකාවතට මෙය හොඳ වෙලාව යැයි ජයතුට සිතුවේය.

"මේ.., දැණුම් තේරුම් ගත්ට අහන්ට හිතුවන්.. අපේ කෙල්ලගේ මුකුවත් පටලවිල්ලක් හෙම ඇතිද කියලා දන්නේ නැතුවයි..?" ජයතු ඒදා ගත් බුලත් විට මුවේ දමා ගත්තේය.

"මොකද මේ එක පාරටම..?" මුතුමැණිකෙට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"එහෙම නැතුවා.. එදා හෙනෙදි සුදුමැණිකේ කෙල්ල ගැන කියවුව දේවල් හිතට වැටුනා. එකී දැන් පොඩි එකියක් නෙමෙයි..."

ජයතු කීවේ සැබෑවය. තුන්මසකට පෙර දුවා දරුවන් ගැන වූ කතා බහා ඔහුගේ හිතේ තිබුනේ පැලපදියම්වය. ඔහුට වැඩියමක්ම හිතට දැණුනේ දියණිය මලිතිගේ බරය. ඇය දැන් ගැටිස්සියක්ය. ඔහුට දියණියව එලෙස පෙනෙන්නට ගත්තේ එදිනෙන් පසුවය. එහෙත් සුදු වූ වලවුවේ මරණය හා අනපේක්ෂිත කරුණු ඔස්සේ මුතුමැණිකෙ සමඟ ඒ ගැන නිදහසේ කතා බහා කරන්නට ඔහුට ඉඩක් නොලැබුණේය.

"දන්න තරමෙන් එහෙවු ඉහියක් ඒකීගෙන් තවම දැණිලා නැතුවා.. ඒත් කවුද දන්නේ හොර රහසේවත් තියෙද කියලා..?" මුතුමැණිකෙට සිනහවය.

"හිතට දැණිව්ව දවසේ ඉඳලා මමත් ඇහැ ගහං උන්නේ. එහෙවු හෝඩුවාවක් මටත් දැණුනේ නැතුවා" ඔහු මුතුමැණිකේ එකින් එක වෙන්කොට ගත් දියණියගෙන් පුතුගෙන් රෙදි අපුල්ලන බිරිය දෙස දෙස බලා සිටියේය.

"මට පුදුමේ.. එක පාරටම ඔයැයිට එහෙම හිතුවන් මොකැයි කියලා..?" මුතුමැණිකෙ හිස හරවා බැලුවේ ජයතු දෙසය.

"දැන් එකී ඇහැට කණට පේන එකියක්. ඒ කාලේ සුදුමැණිකෙගෙ රූපේම. හිතේ බයක් නැතුවා නෙමෙයි.." ඔහු බුලත් කෙළ පහරක් ගැසුවේ මලිතිගේ රූපයට ඇති ඇස්වහා කටවහා යන්නටය.

"හිතේ බය මේ මං වයෙම වැට පැනලා යාච් කියලද..?" මුතුමැණිකෙට නම් සිනහවය.

"එහෙම දෙයක් කොරන්ට තරම් කරුණු කාරනාවක් නැතුවා නොවැ.. රහසෙන් වත් තියෙද කියලා ඩිංගක් අහලා බැලුව නම් එහෙවු දෙයක් නොවෙන්නට කරුණු කාරනා එකලාසයක් කරලා දාන්ට බැරුවයි.." ඔහු තම හිත හෙළිකලේය.

"ඔයැයිගේ හිත බයේ.. තව දෙතුන් අවුරුද්දක් ඇරලා එවුවා ගැන හිතන්ට බැරියැයි. එකී මට විශ්වසයි.." මුතුමැණිකෙට ඔහුගේ හිතේ බර දැණින.

"නෑ.. මේ..., මයේ හිතට මොකද්ද වයේ බයක් ඇතුළුවා.., එදා සුදුමැණිකේ අර අහවල් දේවල් කෙල්ල ගැන කියැවුව වෙලේ ඉඳලා.." මලිකිගේ විවාහය තවත් දෙතුන් වසරක් පස්සට දමන්නට ජයතුට හිතක් නැත.

"මොකක්..?" මුතුමැණිකෙට අපැහැදිලිය.

"මේ.. කෙල්ල දැන් හැමදේ ගැනම දැනුම් තේරුම්ය, දන්නවය කියැවුව එක" ඔහු හිතේ බිය මුතුමැණිකෙට ඇහෙන්නට යැවුවේය.

"කියන දෙයක් කෙලින් කියන්ටකෝ... අපි දෙන්නා විතරක් නොවෑ.. මුතුමැණිකෙට ඔහු කියන දෑ නොවැහැටුනාය.

"මේ.., ඒකිට දැන් කොයි එවුවත් දැණෙන කියන වයසැයි කියැවුව එක. එහෙවු කාලේ හොඳ නම් මොකෑ අපි තවත් කල් අරින්නේ...? මයේ හිත කියන්නෙම අලුත් හේනට අත ගහන්ට කලියෙන් ඒ කටයුත්ත කරලා දාන්ට කියලා" ඔහු අවසන තම හිතේ බිය සේම සැලස්මත් හෙළිකළේය.

"හපොයි...! එවුවා ඉතිං වයසත් එක්ක කොයි කාටත් දැණුම් තේරුම් වෙන එවුවනේ... එවුවා වලක්වන්ට පුළුවැනැයි. ඒක සොහොවේ හැටි නොවෑ" මුතුමැණිකෙගේ සිනහව තරමක් උස් හඬින්ය.

"මට බය මේ.., මේ.., එවුවා යහමින් හිත් වැදිලා.., වැරදිලාවත් නපුරක් වත් කරගණිදෝ කියලා. ඔය කාලේ ඔය කාගේ කාගෙන් හිත්වල තරම මම නොදන්න වැයි.." ඔහු අවසන් වදන් පෙළ කීවේ සියුම් සිනහවකින්ය.

"දෙයක් අහංටද...?" මුතුමැණිකෙ ජයතු වෙත හැරුනාය.

"හම්.."

"මගේ හැටියෙන් ඔයැයි කෙල්ලව මණිනවා නේද..?" මුතුමැණිකෙ එය ඇසුවේ ජයතුගේ නෙත් දෙක දෙස එක එල්ලේ බලමිණිය.

"හම්.. ඒක සත්ත. එදා සුදුමැණිකෙම නෙව කීවේ ගහේ කටු උල් කරන්ට දෙයක් නැතුළා කියලා..?" ජයතුත් සිනහවෙන්ම කීවේ තම හිතය.

ජයතුගේ එම කතාව මුතුමැණිකෙගේ හිත පත්ලටම දැණින. ඇගේ හිත පෑරින. ඔහු සිතන්නේ තමා නරක ගැහැණියක් ලෙසය. මුතුමැණිකෙගේ දෑසට හෙමිහිට කඳුලකුත් උන්නට ගත්තේය.

"මම කොරාපු වැරද්ද මොකක්ද...? වලවු වැට පැනලා මේ ආව එක්ක අහම්බෙන් වුන දෙයක් මිසක්කා එහෙවු ගායකට පැනලා ආවේ නැතුවා. කියන්න... මම එතෙක් මෙතෙක් ඔයැයිට හොරහින් නරක දෙයක් කර තියේද..?"

මගෙයි වරද..? මමත් අනික් උන් වායේ හංගාන ඉන්නේ නැතුව, පිරිමියෙක්ව විශ්වාස කොරලා, කාගෙන් සතුටට එවුවා කරපු කියාපු එක. බලාන ගියාම පිරිමි සංහතියම එකයි. උන්ගේ ඔනෑ එපාකම්වලට කරපු කියපුවා යවන්නේත් අපේ පිටින්මයි" මුතුමැණිකේ මුහුණේ සිනහව දැන් අතුරුදහන්ය. සිහිං කඳුලක් ඇගේ දෑස් අග දිලිසෙන්නට ගත්තේය.

"තරහා හිතෙන්ට දෙයක් කීවේ නැතුවා නෙව... මං සුදුමැණිකේ ගැන අබ මල් රේණුවක වරදක් දකින්නේ නැතුවා. මම කියැවුවේ වෙනම කාරණයක් නොවැ..." තමා කී දේ ගැඹුර ඔහුට වැටහුනේ මෙවලේය.

"නෑ..., ඔයැයි හැම වෙලාවෙම මයේ ඒ එවුවා එක්ක, කෙල්ලව ගලපනවා. මම ඒ කියාපුවා කොරාපුවා නරකට හිතනවා. මම ඒ කියාපු කොරාපු එවුවා කරේ මයේ මිණිහත් එක්ක මිසක්කා පිට උං එක්ක නෙමෙයි.." මුතුමැණිකෙ දෑස් අග කඳුලක්ය. මේ ගැහැණු කමය.

"ඔය ඉතින්... මොකෑ මේ..., මම අඩන්ට කරුණු කාරණාවක් කිවුවැයි.." ඔහුට මුතුමැණිකෙගේ දෑසේ කඳුලක් දැක නුහුරුය. ඔහුට එය ඉවසුම් නොදුන්නේය.

"කෙල්ලව ගලපගෙන මට ඔය කියාපු හරිය හොඳටෝම මැදෑ. ඔයැයිගේ හිතේ මම වලත්තියක්ක කියලා" මුතුමැණිකෙ හිතේ දුකට දෑසට නැගුන සැබෑ කඳුල පිසදගත්තාය.

"ඉන්ට, ඉන්ට මම තේරුම් බේරුම් කොරලා කියන්නම්.. දෙයියනේ මම සුදුමැණිකෙ දිහා අහිතට බැලුවේ නැතුවා.. කෙල්ල දිහාත් අහිතට බැලුවේ නැතුවා" ඔහුට ඇගේ දුක වාවන්නේ නැතිය.

මවකගේ ගති ලක්ෂණ හා සිතූම් පැතුම් දියණියකට දායාද වීම ස්වභාවිකය. එය පිහිටන්නේ අඩු වැඩි ඇතුව ආරෝධය. ජයතුට බියක් ඇත්තේ එතනයි. දියණියත් බිරිය මෙන් කාමුකද.? ඒ සිතූම් පැතුම් එලසමද..? එසේ නම් මුතුමැණිකේ එකළ කළ කීදැ දියණියත් අඩුවැඩිය ඇතුව කරනවා ඇත.

එයින් වරදක් වෙන්නට ඇති ඉඩකඩ වැඩිය. එසේ නම් එයට පිළියම් යෙදිය යුතුය. නිසි කල වයස පැමිණි නිසාවෙන්, ඇයට ඒවා නිසි වෙලාවේ සපුර ගන්නට ඉඩ හැරිය යුතුය. එයට විසඳුම විවාහයක් කරදීමය. ඔහු බිරියගේ සිතූම් පැතුම් මතින් දියණියව හැමවිටම සැසඳුවේ එබැවින්ය.

මුතුමැණිකෙටත් ජයතුගේ හිත වැටහුනේ මෙවලෙය. ඔහුගේ හිතේ ඇති බිය ගැන දැන් මුතුමැණිකෙට සිනහවය. ඔහු සිතුව විදියත් වරදක් නැත. ඒ පිය සෙනෙහසය. දැන් මුතුමැණිකෙගෙන් හිතත් සැහැල්ලුය.

"සමාවෙන්ට මම වැරද්දකට හිතුවට... ඔයැයි දුර දිග හිතලා නොවැ." මේ ඔවුන් දෙදෙනා අතර කතා බහක් දුර දිග ගියාමය.

"හිතේ බය නිසා කියැවුවේ..." ජයතුගේ හිතත් දැන් සැහැල්ලුය.

"වයසත් එක්ක එන ඒ හිත් අපිට පාලනය කොරන්නට බැරුවා. ගිනියම් ඉහ ගහන කාලේ බව හැබෑව.. ඒත් අපේ එකීට විතරක් නෙමෙයි නෙමෙයි.., කොයි කෙල්ලගෙන් ගැටිස්සි කාලෙට ඒ එන හිත පොදුවක්. ඒක ලෝකස් සොහාවේ..

ඔයැයි කියැවුව දේත් වරදක් නැතුවා. ඒ හිත එහෙමෙයි කියලා දැණුම් තේරුම් ඇති එකියක් නං තමංගේ විනාශයට අත අත වනාගන්නේ නැතුවා. මමත් ඒ ගැන නොහිතුවා නෙමෙයි.. මම අපේ අම්මට කෙල්ලගේ වෙලාපත්කඩේ දිලා බලවැවුවේ දෙතුන් මහකටත් ඉස්සරින්" මුතුමැණිකේ සේදුව වතේ දිය මිරිකා හැර පසෙකින් තැබුවාය.

"මට ඒ වගක් කියැවුවේ වත් නෑ නොවැ. මක්කෙයි කියන්නේ...? " ජයතු පිල්කඩෙන් නැගිට ඇය දිය මිරිකුව තෙත රෙදි ටික අතට ගත්තේය.

"කියන්ට තරම් දෙයක් තිබ්බේ නැතුවා. අවුරුද්දක් ගෙව්ව්ව තැන හොඳ කටයුත්තක් වෙව් කියලා තමා අම්මා කියැවුවේ. එතකන් කලබලයක් නොව් ඉදිමු.." මුතුමැණිකෙගෙන් හිතත් සැහැල්ලුය.

මුතුමැණිකේ සොඳා පසෙක තැබූ දියණියගෙන් පුතුගෙන් වන ජයතුන් වැලේ වැණුවේ සැහැල්ලු හිතෙන්ය. එහෙත් අවසනට අතට ඉතුරු වූන දියණියගේ ඔක්කන් හැට්ටය, ජයතුගේ හිත නැවත් තරමකට සසල කළේය. එම සසල හිත නැවතත් ඇදී ගියෙම මුතුමැණිකෙගෙ එකල අතිතය වෙතය. "ආයේ ඒ කාලේ මුතුමැණිකෙගේ එවුවා තරම්මයි" ඔහුට එකල මුතුමැණිකෙගේ දෙනත් වැස්මේ අඬ පොල්කටු වන් ගැඹුර තවමත් හිතට හුරුය. එබැවින් ඔහුට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"මොකෑ මේ එක පාරටම...?" මුතුමැණිකෙ එම සිනහව දුටුවාය.

"නෑ මුකුවත් නැතුවා.." ජයතු මුතුමැණිකේ දිය මිරිකුව අනෙක් රෙදි ටිකත් අතට ගත්තේය.

"නෑ.., නෑ..., මුකුවත් නැතිවෙන්ට බෑ..?" මුතුමැණිකෙට සිනහව මුසු සැකයක්ය.

"නෑ.. මේ.. කෙල්ලගේ ඔක්කන් හැට්ටේ වනද්දී.., මට ඒ කාලේ සුදුමැණිකෙගේ එවුවයේ තරම මතක් වුනා.." ජයතු එලෙස රහසෙන් මෙන් කීවේ කොකටත් ගෙතුලට දෑස යොමා සැක හැරගෙනය.

"යසයි අප්පොච්චා හිතැවු වක..? මම කියැවුවේ හැම වෙලෙම මාත් එක්ක ඒකීව ගලපනවය කියලා. තව මොනවැයින් මොනවා ගලපයිද මංදා..?" මුතුමැණිකෙටත් සිනහවය.

"ඕන් ඉතින්... මම මක්කොරන්ටද හිතට එන දේට. අනික් එවුන් වයේ මාත් එවුවා හංගන් හිටියනම් අහවරයි" ඔහුත් මෙවලේ තම බිරිඳ සමඟ පෑවේ බොරු නෝක්කාඩුවක්ය.

"කෝලින්තමක් නොවෑ කෙරුවේ.., කොහොම උනත් කමක් නැතුවා... අප්පච්චා හිතැවුවා හරි. ඒ කාලේ ඒ මයේ එවුවා තරම්ම තමා දැන් දොණියැන්දගෙන්.." මුතුමැණිකේ දිය රෙද්ද කඩා නැවත ඇඳ ගත්තාය.

පිටස්තර තැනක් නොවන නිසාත් හිමියා ඉදිරියේ නිසාත් මුතුමැණිකේ දිය රෙද්ද කඩා ඇඳ ගත්තේ පරිස්සමට නොවේය. එබැවින් ජයතුට ඇගේ දෙනත් මෙන්ම යටි කය දෙපා මුල්ලට වූ නැම්මත් පැහැදිලිව පෙනුනේය. එතුලින් ඔහුට මැවී පෙනුනේ විසිවසරකට පෙර හා පසු තම බිරියගේ කයේ වෙනස් කමය. මැදි වයස් ඇගේ තිරිහං රුවය.

මුතුමැණිකෙගේ රුව මතින් ජයතුගේ හිතේ දහසක් රූප මැවුනේය. මුතුමැණිකෙ එකල රුව හා දියණියගේ දැන් රුව ඉබේම සැසඳුනේය. එකල ගමට හිටිය පොත්ත රතු හැඩ කාර කෙල්ල මුතුමැණිකෙ පමණක්ම මෙන්, මෙකල ඒතැන උසුලන්නේ මලකිය. ජයතුට සිහිං ආඩම්බරයක්ය.

"අපේ අම්මා..., අපේ අම්මා.." අකුරු කරන්නට පංසලට ගිහින් හිටිය මලිනිගේ හඬින් ජයතුගේ දැහැන බිඳිණ.

"කෝ මලයා..?" මුතුමැණිකෙ පළමුව ඇසුවේ එයය.

"ඕං.. ආව ගමන් ඇඳුම විසිකොරලා දාලා කට්ටිය එක්ක පැන්නා" මලිනි වග එල කීවාය.

"කෑවේ වත් නැතුවා.." මුතුමැණිකෙට සිතුවේ එපමණක්ය. එහෙත් ජයතුට නම් සිනහවය.

"ඔන් වලවුවෙ අත්තමමා එවාපු දවල ඇති.." මලනි කවදත් ආස වලවුවේ කෑමටය.

"නා ගෙනම කන්නමද..?" අත් දිග බෝරිවිටි ගවුමක්, ගම්තුලාවේ ගැටිසියන්ගෙන් ඉස් ඉසෙල්ලාම ඇහලුවේ මලිනිය. දැන් නම් යමක් හමක් ඇති අනෙක් පවුල් දෙක තුනක ගැටිසියනුත් ගවුම් අඳින්නට පටංගෙනය. එහෙත් නම්බුකාර ගවුම වඩාත් ගැලපුනේ මලිනිටය. මලිනිගේ රුවටය.

ගවුම් වාටියේ හැඩති රේන්දයෙන් අල්ල ගත් මලිනි, ගවුම හිසෙන් පන්නා දමන අපුරුව දෙස ජයතු බලා සිටියේය. දැන් ඇය අත් රහිත, දණහිස් මට්ටමට ඉහළින් නැවතුන යට ගවුම පිටින්නීය. පිටුපා හැරුන නිසාවෙන්, දණ හිස් නැමමේ ඉහළට දෙකලවා නැග්මේ රෝස පැහැති රේඛාව ජයතුට පැහැදිලිය. "සුදුමැණිකෙගේ ඒ කාලේ වගේ.., වාත්තු කොරපු හැඩයි" ජයතු දියණියව මෙලෙස දැක්ක ප්‍රථම වර මෙය නොවේය. හෙත් ඔහුට මෙලෙස හිතෙන්නට ගෙන නම් දෙතුන් මසක්ය.

ගැලවු ගවුම මුතුමැණිකේ හෝදන්නට ඉල්ලුව නිසාවෙන් මලිනි එය මවට දුන්නේ මදක් ඉහෙන් නැවෙමින්ය. එවිට පහත් වූ යට ගවුම් කරතුලින් ඇගේ ඔක්කන් හැටයෙන් වැසුන දෙනන ජයතුට පෙනුනේය. "ආයේ ඒ කාලේ මුතුමැණිකෙගම තන්ගෙඩි තමා" ජයතුගේ හිත සලිතව ගියේය.

මේ සිටින්තේ එකල සිටි ගැටිසි මුතුමැණිකේමය. ඒ කාමුක රුවමය. එහෙත් ජයතුට තවත් එලෙස ඇය දෙස බලා ඉන්නට බැරිය. දැන් මේ ඉන්නේ තම ලෙයිත් ජාතකවුන දියණියය. ඔහු ඉවත බලා ගත්තේ මුතුමැණිකේ දෙසටත් සිනාහා මුසු බැල්මක් හෙලමින්ය.

"යසයි ගැණු දරුවා හැදෙන විදිය..?" ජයතුගේ අපහසුව මුතුමැණිකෙට දැණුනාය.

"ඒ මොකෑ..." වැලෙන් දියට රෙද්දක් ගත් මලිතිට නම් සිනහවය.

"ඒ මොකෑ අහන්නේ..? තැනක් නොතනක් නැතුව ලොකු මහත් වෙච්ච එකියක් බාග හෙලුවට වත් ඇඳුම් උනා දානවද..?" මුතුමැණිකෙගේ මේ තරහවක් නොවේය.

"පිට උං ඉන්න වැයි..? ඉන්නේ අප්පොච්චා නොවෑ" ඇය රෙද්ද දෙතන් ඉස්මත්තට ඇඳ ගත්තාය.

"හැදිව්ච එකියක් එහෙවුවට වත් ඇඳුමක් උනන්නේ නැතුවා.." මුතුමැණිකෙට සැහවුන සිනහවය. විටෙන් විට බැල්ම ජයතු වෙතය.

"එතකොට අපේ අම්මා කියන්නේ දැන් මම නැහැදිව්ච එකියක් කියලද..?" මලිතිත් තරමක් මුරණ්ඩුය. මේ එකල මුතුමැණිකේමය ජයතුට සිතුවේ එය.

"ඒක දැන් අහවරයි නොවෑ..." ජයතු මැද්දට පැන්නේ දියණියව බේර ගන්නටය.

"ඔයැයි තමා මේකීව නරක් කොරන්නේ...? හෙට අනිද්දට දිග දෙන්න ඕන එකියක් තවත් හුරතල් කොරන්නට තියාගත්තා. අප්පොච්චිලා දූලා ඕන හැටියක්.. මයේ මොකෝ..?" මුතුමැණිකෙ කිතුල් බෑවෙන් ගලා එන සිත දියට ඔලුව ඇල්ලුවේ සහවාගත් සිනහවෙන්ය.

මවගේ මේ සුපුරුදු බැණුම දියණියට මෙන්ම පියාටත් හොඳ හැටි හුරුය. එහෙත් මුතුමැණිකෙගේ මේ බැණුම පෙර තරම් ජයතුට මේදින සැහැල්ලුවක් නොවින. දියණිය දැන් තවත් හුරතල් වයසක නොවේය. ඇය දැන් මහා ගැණියක් තරම් පියකරුය, පිරිපුංය. ඇගේ පරිස්සම පරිස්සම පෙරට වඩා වැදගත්ය. ඔහු අලුතෙන් මිටක් ගැසුව උදැල්ල අතට ගත්තේ නිකරුනේ මෙහි ගැවසිය නොහැකි නිසාවෙන්ය.

මවගෙන් දියණියගෙන් ඇඳි වත සිත දිය පහසෙන් තෙත්ව යන්නට වැඩි වේලාවක් නොගියේය. තෙත්ව ඇඟටම ඇලුන රෙද්දෙන් ජයතුට මෙදිණ වඩා හැඩට පෙනුනේ දියණියවය. ඔහුගේ නෙත් වැඩි පුරුම ගැටුනේ මලිනිගේ දෙබෑ වුන හෙරළි බෑ දෙකක් වත් නිතඹ මතය. "ආයේ දෙකක් නෑ ඒ ආරෙටම.." ජයතුට දියණියගේ රූපය ගැන සතුටක්ය. එහෙත් වයසත් සමඟ දැන් ඉස්මතුව ඇති දියණියගේ කාමුක රුවෙන් ජයතුගේ හිතට නොසන්සුන් බවක්ය. ඒ නොසන් සුන් හිතට වග කීවේ උදළු මීටය. එහෙත් අපිලිවෙලට ඇති උදලු මීට දැලිපිහි මුවහතෙන්, මෘදුව රවුම් වෙන්නට ගත්තේ නම් පිළිවෙලටය.

මෙදිණ දියණියගේ රුව නිසාවෙන් ජයතුගේ හිතට නිදහසක් නැත. හිතේ බිය හා ගුප්තභාව බුර බුරා නැගෙන්නේය. ඔහුට එකළ තම ගැටවර සමයේ පිරිපුන් ගැහැණු රුවක් හමුවේ ඉබේටම නික්මෙන වදන් පෙළ "ආයේ පුක් බෑ දෙක දෙපළවෙන්ය අරිංට තිබ්බා නම්" ඉබේටම සිහියට නැගුණේය. එකළ තම මෙන්, මෙකළ ගැටවු දියණියගේ නිතඹ දෙස බලා එලෙස විදිනවා ඇත. දියණියව සිහිකොට ඔවුන් අත් ගසනවා ඇත. හිතෙන් අනෙක වාරක් දූෂණය කරන්නට ඇත. හිත ගුප්තභාවෙන් පිරුන ජයතුට ඉබේටම නැවතත් බැලුණේ දියනිය දෙසය. තෙත බරිත දිය රෙද්ද ඇගේ නිතබට ඇලී, මතුව ඇති ඇගේ රුව දෙසය.

"මයේ පිට ඩිංගක්... අතුල්ලන්ට.." මුතුමැණිකෙ ඉදිරි පසෙන් දිය රෙද්ද ලිහිල් කොට අල්ල ගත්තේ දියණියට පිටවත රෙද්ද පහත් කරන්නට පහසු කරමිනි.

පිටස්තරයෙකු නොමැති නිසාවෙන්, මුතුමැණිකෙ පරිස්සම බිඳුවය. රෙද්ද අල්ලාන හිටියත් දෙතත් එලියේය. දියණියගේ පිට ඇතිල්ලීමේ වේගයට සමානුපාතිකව, දෙතත් මද වැණුමකය. දියණිය නිසාවෙන් එක එල්ලේ එදෙස බලා සිටින්නටද ජයතුට නොහැක.

"ඩිංගක් තදට අතුල්ලන්ටකෝ..?" මුතුමැණිකෙට දැණෙවා මදිය.

"මේකේ අතුල්ලන්ට කුණක් නැතුවා...?" ඇය එලෙස කීවේ පියා දෙසත් බලමිනි. එහෙත් ඇය පෙරට වඩා අත තදින් ඇතුල්ලුවේ ලෝහ කමෙන්ය.

දියණියගේ නෙත් තම මුහුණ මතට වැටෙත්ම ජයතු නෙතූ සහවා ගත්තේ වෙනතක් බලමිනි. එහෙත් මලිනිට ඔහුගේ දෑස තිබුණේ කොහිද යැයි සැකක් නැත. කිහිල්ල අස්සෙන් පෙනුන මවගේ දතත් පැද්දිල්ල මලිතටත් ගෙන දුන්නෙ සිනහවක්ය. "තමංගේ වෙච්ච කොට ආයේ හොරහින් බලන්ට දෙයක් තියෙන

වැයි..?" පියාගෙ නොසන්සුන් කම මලිතිටද දැන් සැකයක් නැතුවාය. "ඔය මං ඉන්න හිංදා වෙන්ට ඇති.. නැත්තම් මම නොදන්නවැයි තන්ගෙඩි දෙකට දෙන වදේ..?" මලිතිට හිතෙන් සිනහවය. එහෙත් කෙමෙන් කෙමෙන් පියාගේ එම නොසන්සුන් බවෙන් ඇගේ හිතට සතුටක් දැණෙන්නට ගත්තේ ඇයටත් හොරහිත්ය.

මලිතිගේ හිතත් දැන් ඇයටත් නොතේරුන තිගැස්මකය. පියාගෙන් විටෙන් විට වැටෙන හොර බැල්ම ඇයට දැන් මිහිරක්ය. "ඩිංගක් මෙහෙට්ට හැරෙන්නට" ඒ නිසාවෙන් ඇය මවගේ නිතඹ හිහළ නැවතුන රෙදිකඩ, තවත් පහලට පහත් වෙන්නට ලණුකොස්ස රැගෙන ගියේ, හොරහිත් පියා දෙස බලමින්, මවගේ නිතඹ පැළුම් රේඛාවත් යාන්තමට මතු වන්නටය.

සුදුපැහැති තට්ටම් දෙපළ අතර කාණුව මදක් රත්පැහැතිය. ඉහෙන් නැව් සිටින නිසාවෙන් නිතඹ තවත් වටකුරුය. මලිතිට එක් වරම සිහි වුනෙ හේනේ දුටුව දසුනාය. ඒ මවගේ ගුදයට පියාගේ ලිහුව බැසි අපුරුවය. "ඒකා බැස්සය කියන්නේ ආයේ පුක්ගැට්ටාවේ ගන්නට දෙයක් නැතුව ඇති" හිතට දැණුන ඒ මිහිරෙන් ඇයටත් තම ගුදය තැට්ටුනේ ඉබේටමය.

මලිතිගේ හිතත් මේ හමුවෙන් දැණෙන උනුහුමෙන් දැන් නොසන්සුන්ය. එබැවින් මලිති මවගේ තට්ටු දෙපළ අඩක් පමණ නිරුවත් වෙන පරිද්දට ලණුකොස්ස රැගෙන ගියේ පියා දෙස හොරහිත් බලමින්ය.

දෙදෙනාම පැති කඩට හැරුන නිසාවෙන් ජයතුට දැන් බියක් නැත. එක එල්ලේ මුහුණ පෙන්නේ නැතිය. ඔහු බලා සිටියේ ඉහෙන් නැමී සිටින බිරිය දෙස නොවේය. ඔහු බලා සිටියේ පැතිකඩට පෙනෙන දියණියගේ හැඩ හුරුව දෙසය. ඇගේ නිතඹත් වටකුරුව පෙනෙන දෙසය. එහෙත් දියණියගේ දැන බිරියගේ කිහිලා පහළ දෙතන් පැතිකඩේ දැවෙට විට නම් ජයතුටත් ඒ ගැන දැණුනේ ලෝභ කමක්ය.

"ඔය ඇතුටා... කෝ ඉන්ට ඩිංකක් අතුල්ලන්ට.." මුතුමැණිකෙ දියණිය අත ඇති ලණු කොස්ස අතට ගත්තාය.

මලිති ඉහෙන් නැමුනේ මව ලෙසම ඉදිරිපසින් දිය රෙද්ද ලිහිල් කොට අල්ල ගනිමින්ය. එහෙත් ඒ මව තරම් පරිස්සම්ක් නැතුව නොවේය. එහෙත් මවට නම් එය වගක් නැත. ඇය දියණියගේ පිට පුරාවට ලණුකොස්ස රැගෙන ගියේ පරිස්සමක් සේම හිතක් පපුවක්ද නැතුවමය.

"ලායි.. අපේ අම්මා.." මලිතිට සිහිං රිදුමක්ය.

"බෙල්ල දිහාව කළුවට කළුවේ..." ඇය උරහිස් ඉහළ පතුටේ ඉඳ ලණුකොස්ස පහළට ගෙන ආවේ හරස් අතටය.

උදැල්ලේ මීට දැන් යහමින් රවුම්ව ඇතත් ජයතුට එතනින් යන්නට හිතක් නැතුවාය. ඔහු පිහිය උදුළු මීට දිග ඉහළට පහළට කෙරුවේ, පිහියේ මුවහත ලී මීටේ ගැවෙන නොගැවෙන පරිස්සමටය. එහෙත් එක් වරම රැල්ක් තරමෙන් උදුලු මීට රැහිලා ගියේ දුටුව දසුනෙන් ඇති වූ හිතේ ගැස්මටය.

මුතුමැණිකෙ අත වූ ලණුකොස්ස මලිතිගේ කිහිල්ලා අසලින් පහළට ඇදුනේ දියට ඇඳි රෙදිකඩත් පහතට කරමින්ය. ඉන් මලිතිගේ තනයක පැතිකඩක් ජයතුට මැනවින් පෙනුනේය. "ආයේ අම්මංඩිගෙ වයේම පුඩුව තරඹ පැහැයයි.." හිත නොසන්සුන්ය. ඔහුට මැව් පෙණුනේ එකල මෙවන් මුතුමැණිකෙගේ ගැටිසි දෙනන තම දෑතෙන් මිරිකුන අපුරුවය. එහෙත් ඒ මතින් හිතට ආ අහඹුවෙන් ඔහුගේ හිත හිරිවැටි ගියේය. ඔහුට සිතුවේ එකළ මුතුමැණිකෙගේ ගැටිසි දෙනන මෙන්, තවත් නොබෝ දිනකින් දියණියගේ මේ ගැටිසි දෙනනත් පිරිමි අතලක දරදඩු බවෙන් තැලි පොඩිවී යනවා නොවේ දැයි කියාය.

තම දෙනෙන් පැතිකඩ විවර වූ බව දැණුන මලිතිට, ඉබේටම බැලුනේ පියා දෙසය. පියාගේ දෑස ඒ වන විටත් ඒ මත දැවටී ඉවතට ඇදුන වග මලිතිට සැයක් නොවින. ඇයට ඒ ගැන විලියක්ද නොමැතිය. එහෙත් ඇය රෙදිකඩ උස්සා නැවත සකස නොගත්තාම නොවේය. ඒ සහවාගත් සිනහවෙන්ය.

තම බැල්ම තිබුණේ කොහෙ දැයි මලතිට දුටුව නිසාවෙන් ජයතුට විලියක් දැණින. එහෙත් සැකක් සිතෙන්නට විදියක් නැත. ඇය මෙය අහඹුවක් ලෙස හිතනවා ඇත. එහෙත් ඔහුට, ඔහුගේ හිත අවනත නැත. තෙත් ඇත්තේ උදුළු මීටට උවත්, ඔහුට දැන් මැව් පෙණෙන දසුන් සුදර නැත. තම අතියෙන්, මුතුමැණිකෙගේ කෙරුවාවල් මතින්, ඔහුට මැව්පෙන්තේ දියණියවය. ඒ මුතුමැණිකේ සමඟ තමා පෑ මුරණ්ඩුව, දියණිය පුරුෂයෙකු හමුවේ පාන නොහික්මුණ වලත්ත කමය.

"කවදා හරි මේකිටත් ආයේ ඒ ආනිසන්සෙම තමා..., මේකින් අම්මා වයේ මෙන් කියලාඵ හෙවුව එපාම කියයි.." පුරුෂයෙකු සමඟ උමතුවෙන් වෙලෙන දියණියගේ මුරණ්ඩු කම ඔහුට තවත් ඉවසුම් නැත. දැන්, දැන්, හිතට නැගෙන දේත් සංවර නැත. "මයේ හිතට අද මේ මොනවා වෙලාද..?" තවත් මෙනන රැඳෙන්නට බැරිය. ජයතු උදැල්ලත් ගෙන ඉවතට ඇදුනේ තම හිත ඉවසිය නොහැකිම තැනාය.

මව හා දියණිය දිය පහස ලබා අභවරය. මලිනි දැන් ගෙතුලට ගොස්ය. ජයතුගේ හිත නොතේරුන තිගැස්මකය. නොතේරුන වංචල බවකින්ය. ඉඳ හිට පෙනුණ මලිනිගේ සියුම් නිරුවත් තැන් ජයතුගේ හිතට බරක්ය. හිතට එන සිතුවිලි ඔහුටත් වදයක්ය.

"මං හේන දිහාට යනවා.. රා ගොට්ටකුත් ඇත්ත තියන්නම්.." ඔහු මුතුමැණිකෙගේ කණට රහසෙන් කොඳුරා, පෑවේ වලත්ත සිනහවක්ය.

"හෙනේම කියලා නොහිතුවත්.., මමත් මේ.. මේ.. ඒකම හිතවුවා..!" මුතුමැණිකෙත් පෑවේකාමුක සිනහවක්ය.

සැදෑ රත්පැහැ අහස මණරමිය. ශුංගාරයට මේ අඩ අඳුර යහපත්ය. "මම හේනට ගොහින් එන්නම්.. අත්අම්මා එක්ක රැට මොනවා හරි හදලා තියන්නට" මුතුමැණිකේ නිවසෙන් එලියට බැස්සාය.

මලිනිගේ මුඛවෙ නොනැගුනත් හිතේ නැගුනේ සිනහවක්ය. "ආයේ පුරං වෙන්ට ඇරපු හේනේ අහවල් දෙයක් රකින්නද....?" මව මෙවලේ යන්නේ කුමණ අරමුණක් උදෙසා දැයි කියා ඇයට සැකයක් නැතුවාය. "කරන දෙයක් ගෙදර කරගත්ත නම් මොකෑ" ඇයට මෙදිණ ඒ ගැන ඇත්තේ දුකක්ය. ඒ ඇගේ හිතත් මෙදිණ නොතේරුන උණුහුමකින් නිසාවෙන්ය.

"වැට ඉණි ටිකක් කපැවුවා... හෙට බැරි යැයි මායිම් කොර ගන්නට" ජයතු ඉණි මිටිය බිමට දැමීමේය.

"තණියම පුළුවනැයි...?" මුතුමැණිකේ පැලේ පිල්කඩ අසලදීම ඔසරියේ ඉහල කට්ට ගැලෙවුවාය.

"සේන මලයට එන්නට කියන්නට ඕනෑ..." ජයතු පිල්කඩේ ඉඳ ගත්තේ ඇතුලට ගිය මුතුමැණිකේ දෙස බලමින්ය.

"බෙලිමල් ඩිංගක් වක්කරන්නද...?" ඇය ඔසරිය ගලවා පැදුර වාන මතට දැමුවේ ඇඟට යට සාය හා හැට්ටය පමණක් ඉතුරු කොට ගනිමිණිය.

"ඇඟ ඩිංගක් හොඳගෙනම ඉම්මු..." ජයතු පිහිය පැලේ වහලේ රැඳෙවුවේය.

"මාත් එන්නට ඕනැයි..?" මුතුමැණිකේ හැට්ටය හා ඔක්කන් හැට්ටය ගලවා පසෙක දැමුවාය.

"නිකන් ඉන්න එකේ ඔන්න ඔහේ පහලට ගිහිල්ලම එමු.." ජයතු බලා සිටියේ ඔක්කන් හැටයක් නැතුවම, මුතුමැණිකේ හේන් බිමට පමණක් අදිනා අත් රහිත හැටිය අදින දෙසය.

"අපේ හෙන පහලට නොවැ...?" ඇය කෝකටත් කියා උඩු හැටියේ හැටියේ පටි ගැටගසා ගන්නට පෙර ජතුදෙස බැලුවාය.

දණහිස් ඉහළ කළවා මත්තට ඇදි කෙටි ඉහ රෙද්දෙන් හා අත් රහිත, කරපළල් හේනට සුපුරුදු හැටියෙන් සැරසුන මුතුමැණිකේ ජයතු සමඟ හේන පහල දියකඩිත්ත දෙසට පියමැණින්නේය. හේනෙන් එපිටට යනවා නම් ඇය මේ වත අදින්නේ නැත. ඇය ඇඳගෙන ආ ඔසරිය ගලවා මේ වත ඇන්දෙන්, මේ ඇඳුමට ජයතුගේ ඇති මණාපය දන්න නිසාවෙන්ය.

ජයතු හැම විටම ආශා කළේ මුතුමැණිකෙව රෙද්ද හා හැටිය පිටින් දකින්නටය. ඒත් ඒ සුපුරුදු රෙද්ද හැටියෙන් නොවේය. ඔහු මණාප ඉහ රෙද්දත් දණහිස් වලින් ඉහළ කළවා මත්තට අදිනවාටය. අත් රහිත මෙන්ම, මණාව නාඕයත් මතුවෙන්ට ඇදි ඔක්කන් හැටියට සම කෙටි හැටියටය. ඔක්කන් හැටයක් නොමැති කමෙන් ඇගේ තත් පුඩු උඩු හැටියෙන් මතුව පෙනෙනවාටය. ඔහු ඔසරිය ගලවා මුතුමැණිකෙව නිරුවත් කරගන්නට වඩා මණාප, මේ රෙද්ද හැටියෙන් ඇයව නිරුවත් කොට ගන්නටය. ඇයව රෙද්ද හැටියෙන් කාමුකව දකින්නටය.

හෙනට කවුරුවත් නොපැමිණෙන නිසා, මුතුමැණිකෙන් අඩ නිරුවතට කැමතිය. හේන් වැඩට ඒ ඇඳුම සැහැල්ලුවය. ඉහ රෙද්ද කෙටි නිසාවෙන් සුලං රැල්ලත් සණිපෙට දෙපා මුල්ලෙ දැවටෙන්නේය. එහෙත් බර වැඩක් ඇති විටක ඇය ඔක්කන් හැටිය නැතුව, උඩු හැටිය පමණක් ඇඳ සිටින්නේ නැත. ක්‍රියාශීලී වැඩට ඔක්කන් හැටියක් නොමැති නිදහස් දෙනන අපහසුවක්ය. එම නිසාවෙන් ඇය ඔක්කන් හැටයක් නැතුව, සිටියේ හේනේ බර වැඩක් නොමැති නිදහස් වේලාවට පමණක්ය.

"මායිම් ලකුණු කොරන්නට කලියෙන් වේලාවක් බැලුව නම් හොඳයි නේද..?"

"රාහු කාලේ පන්නලා තමා හිතැවුවේ.." ඔහු පෙරත් කළේ එපමණක්ය.

" මං අපේ අම්මට කියලා වේලාවක් බලව ගන්නම්.. එතකම් අඩුම කොඩුම ටික ලැස්ති කර ගන්නනම් අහවරයි නේද..?" මුතුමැණිකෙගේ හිතත් දැන් නැකත් ශාත්‍රය කෙරිහි නොදැණිම හිත වැටිලාය.

"සුදුමැණිකෙගේ මණාපයක්.. එහෙනම් සේන මලයට පහුවෙලා පණිවිඩයක් අරින්නම්" ඔහු කවදත් සුදුමැණිකේ කියනදේ පිළිගන්නේය.

"මේ...., දෙයක් කියන්නට හිතේ..., එක්කෝ ඕනෑත්තේ නැතුවා.." ඇයට යමක් කියන්නට ඇවැසිය. මේ එවැන්නක් කියනා ගැහැණු මායමක්ය.

"ඒ මොකක්... කියන්නේ...?" ජයතු ඉකමණේ පය තැබුවේ ඇය සම්පයටමය.

"එක්කෝ... ඒක ඕනෑත්තේ නැතුවා.... දහවල් වයේ මගේ ගැන වැරදියට හිතාච්ඡී" ඇය පෑවේ පිරිමි හිතක් දපතේ දමා ගන්නා කෝමල නෝක්කාඩුවක්ය.

"ඔන් ඉතිං ආයේම... දහවලේ සුදුමැණිකේ නොවැ මම කියාපු එක වැරදියට හිතුවුවේ..?" ජයතු ඇගේ අත අල්ල ගත්තේය.

"සත්තමයි..?" මුතුමැණිකේ එක එල්ලේම බැලුවේ ඔහුගේ දෑස දෙසය.

"දෙයියම්පා සත්තමයි.." ඔහු මුතුමැණිකෙගේ හිස අත තබා දිවුරා නළලත සිප ගත්තේය.

"මේ..., මේ පාර ඔය හේන් කොටහා සුද්ද කරගන්න එකට..., මුදියණ්සේ නරක යැයි..?" ඇයගේ මුහුණත් විලියෙන් රතුවය.

"මෙතුවක් හැමදේටම උන්නේ සේන මලයා නොවැ..? සේන මලයා මයේ වැඩකට හොර බොරුවක් නැතුවා.." ජයතුට එදා සිට උදවුවට හිටි, තමංගේ එකා සේනව අමතක කරන්නට හිතක් නැත.

"නෑ..., මේ..., මම කියැවුවේ.. මේ..., සේන මලයා නරක් කියලා නෙමෙයි.. මේ..., ඔය.. මේ.." මුතුමැණිකෙගේ වදන් හිතා මතාම පැටලී සහිතය.

ඇගේ පැටලුන වදන් තුලින්, ඇය මේ නොකියා කියන්නේ කුමක්දැයි කියා ජයතුට වැටහුනේ දැන්ය. ඒ පෙරකතිවක සැලැස්මය. ජයතුගේ මුවේ දැන් සිනහවය.

"කාරණේ වැටහුනේ දැන් නොවැ.. හැබැව නම් ඉතිං එහෙවු දේටත් මට විශ්වාස එකා සේන මලයම තමා"

"ඒක හැබැව..., එත් මේ..., මයේ හිත නම්... එක්කෝ..., කමක් නැතුවා ඔයැයිගේ මණාපයක්" ඇය පෑවේ ගැහැණු කෝමලයක්ය. ඒ තම මතය මුදුන්පත් කරව ගන්නා ගැහැණු මායමක්ය.

"දැන් එහෙවුවට සේන මලයට මණාප නැතෙයි..?" ජයතුට සිනහවයි.

"අකමැත්තක් නෙමෙයි.. මලයව දැන් වතාවක් දෙකක් කියලැයි. මලයා ඔයැයිට ගරු සරුව නිසා එහෙවුවක් උගෙන් හරි හැටි එලියට පණින්නේ නැතුවා.. අනේ මංදා.., හිත කියන්නේ නම් වෙනසකටත් එක්ක මේ පාර.. මේ..., මේ..., මුදියන්සේ හොඳාය කියලා. අනෙක මේ.., දෙතුන් වාතාවක්ම සිද්ද වුන නිසා මලයා හරහා ඒ වගක් අම්මට උනත් ඇහෙන්නට තියෙන ඉඩ කඩ වැඩි නොවැ..?" ඇත්ත නම් සේනගේ ලාබාල පෙණුමට මුතුමැණිකේ කැමති නැත. ඇයගේ හිත කියන්නේම මුදියන්සෙව අවුස්සන්නටය.

"ඒකත් හැබෑව.. දෙතුන් වංගියක්ම උන එකේ තවත් සැරයක් වෙච්ච කොට සැකක් නොහිතෙන්නට බැරිකමකුත් නැතුවා. උගේ හරහා අපේ අම්මට උනත් යමක් දැනෙන්නට තියන ඉඩ කඩ වැඩි තමා.. සුදුමැණිකෙගේ මානාපෙ එහෙනම්.." ජයතුගේ හිතත් සතුටෙන්ය. මරණේ කටයුතුවලින් පසුව මුදියන්සෙන් දැන් මුතුමැණිකෙටත් තමාටත් හිතවත්ය. එය සැලසුම සාර්ථක වෙන්ට හොඳ බැඳියාවක්ය.

මුතුමැණිකේ හා ජයතු දැන පටලන් තම හේන පහළ දිය කඩිත්තට පිය මැන්නේය. මුතුමැණිකෙටත් දැන් සතුටුය. ඇයට දැන් නිතරම වාගේ සිහිවෙන්නේ මව නොකියා කියු වේලාපත්කඩේ සටහන් දැය. "තවත් එකෙක් එක්ක" ඇයගේ හිත දැන් ඒ මත්තේ උනුහුම්ය. එබැවින් ඇයට මෙවලෙන් මුදියන්සේ හමුවේ තමා හැසිරෙන වලත්ත කමත් මැව් පෙණින. ඔහුගේ දෑසේ ගිනියමත්, මුතුමැණිකෙට කලියෙන්ම දැනෙන්නට ගත්තේය.

"අර කවුදැ... බරක් කරේ තියනා..?" ඇත වන ලැහැබෙන් තම මායිමට එහායින්, මහා ඔයෙන් එපිට එකෙක් මතුවෙනු ජයතු දුටුවේය.

"ඒ... මුදියන්සේ නොවැ.." මුතුමැණිකෙට දුර තියා උවත් ඔහුව අඳුනගන්නට අපහසුවක් නොවින. ඔහුගේ රුවෙන් ඇගේ හිතට සියුම් තැනිගැන්මක් දැණින.

"මතක් කොරා විතරයි... මේකා මේ කපෙට මැරෙණු එකෙක් නෙමෙයි, ඒත් මේ හැංදෑ ජාමේ කොහේ ගාටලද...?" මුතුමැණිකෙගේ ඒ දෑසේ මායිම එතරම්දුරට පැහැදිළි වුයේ කුමක් නිසාදැයි කියා ජයතුට නොවැහැටුනාමත් නොවේය.

"නිකමට කතා කොරමුද..?" මුතුමැණිකෙගේ සතුට ඉහළහා ගිහිණිය.

"මෙහෙම...? මේ.. ඔනෑවට වැඩිද මංදා..?" ජයතු මුතුමැණිකෙගේ ඉහේ සිට දෙපතුල දක්වා බැලුවේය.

"ඔං ඉතින්.. හිතේ ලෝභ කම තියාගෙන නම් බැරුවා. ඔයැයි නේ කියැවුවේ මේ.., මේ... එදා තොටේ උනාට වැඩි යමකට හිතය කියලා.." මුතුමැණිකේ පෑවේ සිනහවක්ය. ඇය ඔහු ගේ හිත මත්තේ පැතුවේ තම හිතේ ආශාවය.

"කියැවුව නම් තමා.. ඒත් දැන් හිතට මොකද්ද වයේ" ජයතු කීවේ තම හැබෑ හිතය.

"මෙහෙම වෙලාවක, අපේම තැනක් වෙච්චකොට හිතටත් නිදහසයි. මට නම් මෙහෙම කාරියක් නැතුවා. ඔයැයිගේ කැමත්තක්... ඩිංගක් ගිනියම් වෙලා පහුවෙද්දී ඔය ඉරිසියාව ඇරිලා යාමි. අනික කවුද දන්නේ උඟ් මේ වෙලාවේ එන්නට පුළුවන් කමකුත් තියෙයිද කියලා..?" මුතුමැණිකේ මෙවලෙන් පෑවේ ගැහැණු මායමක්ය. ඇයට මෙවලේ මුදියන්සෙව ගෙන්න ගැන්මේ ආශාව තදින්ම දැණින.

"ඕන්... එහෙනම් මේ.., උඟ් එක්ක පළමු දාම නිසා වැඩියමක් නැතුව" ඇගේ මාණාපෙට ජයතු කීකරු වුනේ ඉබේටමය. එබැවින් ජෙන මායිමට මුදියන්සේ පැමිණි පසු ජයතු ඔහුට අඬ ගැසුවේ උස් හඬින්ය.

"කොහේදැමේ... බරක් උස්සාන...?" මහා ඔයේ එපිටහට ජයතුගේ හඬ දෝන්කාර දුන්නේය.

"ආහ්... ජයතු මලයා...! මංදක් ඇටෙවුවා. උරු තඩියෙක් හිරවුනා.." ඔහුගේ හඬ සතුටක්ය. එහෙත් ඔහුට ජයතු අසලින් සිටින මුතුමැණිකෙව නොපෙනුනේය.

"කාරණාවක් තියෙයි කතා බහා කොරගන්නට..., සුනංගුවක් නැත්තම් මේ පැත්තට ගොඩ වුනානම්.."

"හදිසියක් නැත්තම් මං හැන්දෑ කොරේ ගෙවල් දිහාට එන්ටද..?" ඔහුට මස් ටික කාසි කරගන්නට ඇත්තේ හදිසියක්ය. නිවසට ගියහොත් මුතුමැණිකෙවත් දැකිය හැක.

"කාරියක් නැතුවා..., එහෙනම් තෙල් මදේ නැතුව මටත් හොඳවැයින් පංගුවක් ඇත්ත වරෙන්. නිකන් නෙමෙයි කාසිවලට.." ජයතු එලෙස කියන විටම, මුදියන්සෙට පෙනෙන මායිමට මුතුමැණිකේ ආවාය.

මුදියන්සෙට මුතුමැණිකෙව පෙනුනේ දැන්ය. "සුදුමැණිකෙන් ඉන්නවා නොවැ.." දුර තියා උවත් ඔහුගේ නෙතට මුතුමැණිකෙගේ මේ උඩු කයේ වෙනසත් යහමෙන් පෙනුනේය. හිත දැන් ඔහුටත් මෙල්ල නැත.

"මලයගෙන් ආයේ මොන කාසිද මට..., එක්කෝ ඇවිදින්න මස් කොටහක් දිලම යන්නම්. කැමැත්තට කොටහා තෝරගන්නට බැරුවයි" ඔහු මස් ඔතා ඇති කොළපත හිසට තබා ගනිමින් දියට බැසේය.

"වැහැක්... මස් වැද්දා වයේ..., කැලෑ කුසිලන් එක්ක... යන්නත් මොකද්ද වයේ..?" ඔහුට තමා කෙරෙහිම අපුලක් දැණුනත්, හිත කියන්නෙම මේ අවස්තාව මහ හරින්නට එපාය කියාය. සිහි වෙන්නේම ආරච්චිල මරණේ දෙතුන් දින මුතුමැණිකේ ඔහුට කිට්ටු වූ අපුරුවය. එබැවින් ඔහු කරක් වටක් ගැඹුරු දිය හොඳ කියලා හිතුවේ අපුල සේදී යන්නටය.

"මමත් මේ දියෙ එබෙන්ට කියලා ආවේ" දියෙන් ගොඩට එන්නට පහසුව තකා ජයතු මුදියන්සෙගේ හිස මත ඇති බර දැනට ගත්තේය.

"මායි හබරයයි මංදක් ඇටෙවුවා, බලැවුවම මේ..., මේ..., උරු තඩියෙක් හිරවෙලා" නුහුරු මුතුමැණිකෙගේ මේම රුව දුටු විට ඔහුට වදන් පැටලෙන්නටත් ගත්තේය. ඇය දෙස එක එල්ලේ බලන්නට නොහැකි කමත් අසරණවද ගියේය.

මුතුමැණිකේ හේනේ සිටින්නේ වැඩියමක් මෙලස වග අසා ඇතත්, මුදියන්සේ මුතුමැණිකෙව මෙලස මේ දැක්කාමය. නාන තොටේ දුටුවාට වඩා මුතුමැණිකෙගේ මේ පෙනුම කාමුකය. "ඔක්කන් හැට්ටේ පිටින් වයේ.." ඔහුගේ නෙත් ඇදුනේ මුතුමැණිකෙගේ හැට්ටයෙන් මතුව පෙනෙන තත් පුඩු වෙතය. එහෙත් ජයතු නිසාවෙන් ඇය දෙස එක එල්ලේ බලන්නටද නොහැක. "උංගෙම ඉසවුව නොවැ..., නැත්තම් මෙහෙවු ඇඳුමකින් සුදුමැණිකේ එලි බහිවියැයි" ඔහුගේ ලිඟුව තෙත අමුඩ කෙටිය තුල නලියන්නට ගත්තේය. එහෙත් අවසන ඔහුට සිතුවේ "දැන් ඇති හිතවත් කම නිසා වෙන්ටු මෙහෙවු ඉද්දින් මට අඩගැහැවුවේ" යැයි කියාය.

"සුදුමැණිකෙන් දියෙ එබෙන්ට හිතාන වෙන්ටැ...?" ඇය සමහත් වචයක් හෝ නොදඩා සිටීම ජයතුට වෙනසක් දැනෙනට පුළුවන.

"නැ.. මේ.." මුතුමැණිකේ වෙනුවෙන් ජයතු ඉස්සර වුනේය.

"හිතාගෙන ආවේ නම් නැතුවා.., ඒත් ආ කොට අපි දෙන්නා මේ අලුත් හේන් කොටහ ඩිංගක් මායිම් කොරලා බලවුවා. ඒ ගමණ හිතවුවා ඩිංගක් ඇහ පත හෝදගෙනම යන්ට කියලා.." එහෙත් මුතුමැණිකේ ජයතුට ඉස්සර වුවාය.

"මලයා මේ කන්නේ හේන අත් අරින්ටද හිත..?" ඔහුට මුතුමැණිකෙ දෙස වැඩි වේලාවක් බලාසිටින්නට නොහැකිය. ඉහ රෙද්ද හා හැට්ටය අතර සුදුපැහැති බදේහිතහෙන මුතුමැණිකෙගේ නාඕය ඔහුට වදයක්ය.

"එහෙමයි හිතවුවේ... ඒ වගක් ඩිංගක් කතා කොරගන්නට තමා අඩ ගැහුවේ.." ජයතු බලා සිටිනේ ඔහුගේ නෙත් දෙසය.

"තවත් සුනංගු නොවි.. මේ.., මේ.., දියේ එබෙන ගමන්ම දෙන්නා කතා බහා කොරනා නම් නරකද..?" මුතුමැණිකේ කීවේ ජයතු නොසිතුවක්ය. ඒ ඔහුත් දිය නැමට එකතුකොට ගැන්මක්ය.

"ඒකත් හැබෑව.., දියේ එබීම ගියා නම් අහවරයි තමා.. මයෙ ලහත් කැලෑ කුයිලයි... හිටින්ට කොටහා වෙන් කොරලම උන්න නම් සේරම සුද්දයි"

මුදියන්සෙගේ හිතේ මලක් පිපුනා වැනිය. මේ නොසිතූ ආරාධනාවක්ය. කියලාවත් කර ගත නොහැකි අහඹුවක්ය. මුදියන්සේ දඩ මස් තුලින් හොඳම කොටහක් ජයතු වෙනුවෙන් නොව මුතුමැණිකේ වෙනුවෙන් වෙන්කළේ තුන් හිතක වත් ලෝභ කමෙන් නොවේය. ඒ හිතට දුන් මේ සතුට නිසාවෙන්ය. ඔහුට අවැසි වූයේ මුතුමැණිකෙව සතුටු කරන්නටය. ගොඩ නැගී ඇති හිතවත්කම තවත් වැඩිදියුණුකර ගන්නටය.

"අප්පේ ඔය මැදැ.., ඔය මැදැ...." මුතුමැණිකේ පහත් වී වැඩිපුර වැටෙන කොටහා වැලක්වුවේ සිනහවෙන්ය. මුතුමැණිකේ පහත් වූ විට හැට්ට කර අතරෙන් ඇගේ දෙතන් මුදියන්සෙට හිනහුනේය.

"කමක් නැතුවා.... ආයේ මොකට ගාණකට මිම්මකට.." ඔහුගේ හිත ප්‍රීතියෙන් ඉපිලය. මේ හැම මුතුමැණිකෙ වෙනුවෙන්ය. මුදියන්සේ බලහත් කාරයෙන්ම තවත් කොටහක් ඊට එක් කළේ ඒ හිත සතුට නිසාවෙන්ය.

මුතුමැණිකෙගේ කොටහා වෙන්කොට හබරල කොලයට එතු ව මුදියන්සේ එය කොළපතක් එතු වේ පරිස්සම් වෙන්නටය. මේ දන් දිමෙන් ඔහුගේ හිත සතුටෙන්ය. මුතුමැණිකෙගේ සතුටු සිනහව ඔහුට නැවුම්ය.

"ආහ්.. අමතක උනා නෙව.., සේතුවාට මම එන්නට කියැවුවා අපේ අම්මට හොයාපු බෙහෙත් කොටහා ඇත්ත යන්නට. ඒක පැල ඇතුලේ... ඒකා අපි නැතෙයි හිතලා යන්ට යාවිද මංදා..?" මුතුමැණිකෙට මෙවලේ පහල වුවේ කපටි අදහසක්ය.

"මොන...?" ජයතුට එය නොවැහැටුනේය.

"මුදියන්සේ අයියංඩි මෙතන ඉන්න එකේ..., ඔයැයිට බැරිද මේ දඩමස් කොටහත් පැලෙන් තියලා, බෙහෙත් ටික පිල්කඩේ තියාලා එන්නට..?" මුතුමැණිකේ ජයතු දෙස බැලුවේ ඇස් කුඩා කොට ඉඟියක් පාමින්නේය.

මේ සිදුවන්නට යන්නේ ජයතු නොසිතුවක්ය. ඔහුගේ හිත මෙයට මණාප නැත. ඔහුට ඇයව මුදියන්සේ සමඟ තනිකොට යන්නට බැරිය. මෙවලේ නම් ජයතුට මුතුමැණිකේ කෙරෙහි සියුම් තරඟවක්ය.

"යන ගනම් දිගෙනම යන්නට බැරි යැයි.." ඔහු එලෙස කීවේ දැනේ තැවරුන ලෙස හෝද ගන්නට මුදියන්සේ දියට බසින දෙස බලමින්නේය.

මුදියන්සේට අමුත්තක් නොදැනෙන්ට ජයතු අසලට හෙමිහිට කිට්ටු වූ මුතුමැණිකේ, රහස් හඬින් යමක් ජයතුගේ කණට මිමුණුවාය. එවිට ජයතුගේ මුහුණේ නැගුනේ සියුම් සිනහවක්ය. අද මණරම් දවසක්ය. " දවසකටවත් මේකීගේ මොළේ තමා මොළේ.." ජයතුට සැලසුමේ ඊලඟ කොටහා සැකයක් නැත.

"මම ගොහිං විගට එන්නම්.. මුදියන්සේට පරක්කුවක් නෑ නොවැ...?" ජයතු මස් කොටහා අතට ගත්තේය.

"ගෙදෙට්ට යන මට ආයේ මොන හදිසියක්ද..? ගොහිං එන්ට, ගොහිං එන්ට" මුදියන්සේගේ හිත මේ අහඹුවෙන් ඉපිලය. වෙන්නට යනදේ හිතා ගන්නටත් බැරිය. ශූංගාර ඇඳුමට ඉන්න ඇය සමඟ මෙලෙස තනිවීමක් හීනයක්ය. මුදියන්සේගේ ලිඟුවත් මේ අහඹුවෙන් නලියන්නට ගත්තේ ඔහුටත් නොදැනීමය.

ජයතු නොපෙනී ගිය පසු මුතුමැණිකේ ගියේ දිය කඩිත්ත ලඟටය. යටි හිතේ ශූංභාරය කැලකුනත් ඇගේ උඩුහිත දැන් සියුම් තිගැස්මකය. මෙතරම් දුරකට මේ පළමු වරය. ඒ බිය, ඒ තිගැස්ම මුතුමැණිකෙට සතුටක්ය. ඇඟ කිලිපොලා යන මිහිරක්ය.

"දියේ එබෙන්ට කියලා හිතාන ආවේ නැති නිසා හරි හැටි රෙද්දක් වත් ගෙනවුවේ නැතුවා..." මුතුමැණිකේ එක එල්ලේ බැලුවේ මුදියන්සේ දෙසය. ඒ උඩු හැට්ටයේ ගැටය වෙත දැන ගෙන යමිත්ය.

"තමංගේ කොටහේ.. තමන්ගේ එකා එක්ක ආයේ මේ.. මේ.." හිතට ආ වදන් පෙළ කියා දමන්ට මුදියන්සෙට සවියක් නොවින. ඔහු මුතුමැණිකෙගෙන් දෑස ඉවත් කොට ගනිමින් අනෙක් පසට හැරුනේ හිතකින් නොවේය. ඒ හැදියාවටය.

"ඒක නම් හැබෑව.. කවුදැ හිතවුවේ මෙහෙවු වෙලාවකම අයියංඩිත් මුලිවිච්චි වෙයි කියලා.. ඒත් දැන් ඉතිං නොනා ඉන්නන්ට කියැලයි. ආයේ අයියංඩි හිටියා කියලා මොකෝ.." මුතුමැණිකෙ සිනහවෙන් උවත් ගැහෙන හිතෙන්, උඩු හැට්ටයේ ගැට තුනම ලිහිල් කළාය. ඒ මුදියන්සෙට අමුත්තක් නොදැණෙන්නට, ඔහුට පිටුපා හැරෙමිත්ය.

තැන නිසහස්ය. ඉන්නෙන් හිත මණාප එකෙක්ය. එහෙත් වෙනදාට වඩා වැඩියමක් සිදුකරන්නට හිතේ ඇති නිසාවෙන් මුතුමැණිකෙගෙ හිතත් තිගැස්මකය. එහෙත් ඇයට මුදියන්සෙව විශේෂය. මුදියන්සේ නිසාවෙන් දැණෙන අපහසුවම මුතුමැණිකෙට දැඩි මිහිරක්ය.

"එහෙනම් මේ.. මං ආව එක කරදයක්ද මංදා..?" මුදියන්සෙගේ හිතට ඉවසුම් නැත. දෑස ඇය වෙතට යෑම මුදියන්සේ වලක ගන්නේ අපහසුවෙන්ය.

"අයියංඩි කරදරයක් කියලා හිතවුවනං මං මෙහෙම කතා කොරන වැයි..?" ඇය හිස හරවා මුදියන්සේ දෙස බැලුවේ සිනහවෙන්ය. එහෙත් ඔහුගේ දෑස වෙනතකය.

"ඒකත් හැබෑව.." ඒ විශ්වාසය ඔහුට මහ මෙරක්ය. හිතට හයියක්ය. මුදියන්සෙගෙ හිතට දැන් නම් ඉවසුම් නැත. ඔහුට දෑස ඇය වෙත නොයවා තවත් සංවර කොට ගැන්මට නොහැකි විය.

ජයතු සිටියේ පැලට ගිය වගක් අඟවා, ඔවුන් අසලම පසුරක සැඟවය. ඔහුට බිරිය දෙස වැටෙන මුදියන්සෙගේ හොර බැල්ම මිහිරක්ය. මුදියන්සෙගේ නොසන්සුන් කම ජයතුට සතුටක්ය. ඔහුත් බිරියගේ වලත්ත කමක් දෙස මෙලෙස හොරහින් බලා සිටින්නේ ප්‍රථම වරටය.

"මුදියන්සේ අයියන්ඩි තමංගේ එකෙක් වයේ අපේ අප්පුවවගේ මරණේ වෙනුවෙන් මහංසි වුන තරම මැදැ... අයියංඩි නොහිටියනම් අපේ එයැයි එපැයි සෙරොටම නැහෙන්ට..?" හැට්ටයේ දෙපලු විවර කොට ගත් මුතුමැණිකේ එලෙස කීවේ මුදියන්සේ දෙස හොරහින් බලමින්ය.

මෙතුටක් තමා වෙත වූ මුදියන්සෙගේ හොර බැල්ම, ඉවතට ගිය අපුරුව දැණුන මුතුමැණිකෙට දැණුනේ මිහිරක්ය. එබැව් මුතුමැණිකේ සිතුවේ, පොදු තැනකදි ඇති පරිස්සම, හැදියාව මෙවලේ අමතක කරන්නටය. ඒ හැට්ටය ගලවා දමාම ඉහ රෙද්ද දෙනන මතට උස්ස ගන්නටය.

"එවුවා මොනවද..? එවලේ තවත් කොර දෙන්ට කරුණු කාරණා තිබ්බත් වලුවට පැහෙන්ට බැරි කමට නිකන් උන්නා" වලවුවේ මරණෙට කළ උදවු උපකාරයෙන් පසු ජයතු දැඩි ලෙස හිතවත් වූ බව මුදියන්සෙන් දනේය.

"එකනේ අපේ එයැයිට දැන් අයියන්ඩිව තමන්ගේ එකෙක් වයේ හිතට අල්ලලා ගොහින් තියෙන්නේ.. මයෙත් එක්ක කියැවුවා තමංගේ එකෙක් වත් මහංසි නොවන තරමටය කියලා අයියන්ඩි එවුවට කර ගැහුවේ කියලා ..."

මුතුමැණිකේ ගැහෙන හිතේ මිහිර විදිමින් හැට්ටය ගලවා උඩුකය නිරුවත් කොට ගත්තේ, මෙතරම් දුරට නුහුරු බැවින් හිතේ තිගැස්මෙන්ය.

"ජයතු මලයා කියලා ආයේ මට පිට එකෙක් යැයි.."

ගැහැණු හුරුපුරුද්ද ලෙස, රෙද්ද දෙනත් මතට උස්සා නොගෙන මුතුමැණිකේ හැට්ටය ගලවා දමණ විට මුදියන්සෙගේ හිතත්, ලිඟුවත් පණ ගසා ගැහුනේය. ඇගේ නිරුවත් සුදු පිටවන හා පෙනෙන නොපෙනෙන තරමෙන් පෙනුන ඇගේ කිහිල්ලා අසල දෙනත් නැග්මෙන් මුදියන්සෙගේ ගතත් කෂණිකව සලිතව ගියේය.

“ඒක නොවැ අපේ එයැයිත් මේ පාර හේන් කොටහා සුද්ද කර ගන්න එකටත් මුදියන්සේ අයියඩිව පංගරාතු කොර ගමුය කියැවුවේ..?” ඇය ඉහ රෙද්ද කඩා ඉහලට ඔසව ගනිමින්, හිස කරකවා මුදියන්සේ දෙස බැලුවේ සිනහවෙන්ය.

"ආහ්.. මේ.., ඒක කතා කොරගන්ට වෙන්ට ඇති එහෙනම් මට එන්නට කියැවුවේ" ඇගේ බැල්ම වැටෙන බව දැණුන මුදියන්සේ මෙතුවක් ඇය වෙත තිබුණ දෑස වෙනතකට හරව ගත්තේ හිතකින් නොවේය.

"හම්... ඒකට තමා.." ඉහේ රෙද්ද දෙතන් මතට උස්සා ගැටයක් දමාගත් ගත් මුතුමැණිකෙ ඔහු වෙතට හැරුණාය.

"දැන්නම් මුදියන්සේට ඔය ඉන්ට බැරුව ඇත්තේ..." මුදියන්සේගේ දෑසේ උණුහුම ජයතුට පමණක් නොව ඔහුගේ ලිහුවටත් දැණුනේය. බිරියගේ මේ වලත්ත කමෙන් ඔහුගේ ලිහුව දැන් හොඳ හැටි අවදිවය. එබැවින් ඔහුට තම ලිහුව අත ගැවුනේ ඉබේටමය.

ඉහට ඇඳි කෙටි රෙදිකඩ, දෙතන් මතට ඇඳි කල මුතුමැණිකෙගේ පෙණුම වලත්තය. කෙසෙල් කඳන් දෙකක් වත් ඇගේ දෙකළවා යුග්මයෙන් අඩක්ම වායේ නිරුවතින්ය. මුදියන්සේට ඇය දෙස කෙලින් බලන්ට පවා ශක්තියක් නොමැත. ඔහුගේ දෑස මෙන්ම ඔහුගේ හිත ද අසරණය. එහෙත් ලිහුව නම් අමුඩය තුල මුරණ්ඩුවෙන්ය.

"ඉස්සෙල්ලා හිතවුවේ නැති වුනත්, මේ.. අයියන්ඩින් ඉන්දැද්දී හරි හමන් රෙද්දක් ඇත්න ආවේ නැතිකමට දැන්නම් මයේ හිතටත් මොකද්ද වයේ..? " ඇය මුදියන්සේට පෑවේ විලිබරිත සිනහවක්ය.

මුතුමැණිකෙ විලිබරිත සිනහවක් නංන්ව ගත්තේ දැඩි ආයාසයකින්ය. ඇය එම විලිබව මුදියන්සේට දැණෙන්නට, ඇඳි රෙදිකට තවත් දෙතන් විටක් පහලට අදිමින් සකස ගත්තේ ඔහුට සැකක් නොසිතෙන්නටය.

"ආහ් නෑ... මේ..., මේ..., එහෙනම් මං හේන දිහාවට යන්නම්" ඔහුගේ වදන් විලිය නිසාවෙන් ගොතය. එක එල්ලේ බලන්නටත් බැරිය.

"මෙහෙවු ගොම්මන් වෙලාවක... ගැණියෙක්ව තනියම දාලා" මුතුමැණිකේ බැලුවේ සිනහවෙන්ය.

"මම හිතැවුවේ මේ සුදුමැණිකේ ගැන. මට නම් මේ.. එවුවයේ... මේ..., වගක් නැතුවා" ඔහුගේ හඳ ගැහෙන්නට ගත්තේය. ඔහු ගැහැණියක් හවුුවේ මේ මෙතරම් මේ අසරණ වූවාමය.

"දැන් අයිසංඩි ආයේ පිට එකෙක් යැ..., මට දියට බහින්නට ඩිංගක් අත දුන්නම්" මුතුමැණිකේ දියේ සිටි ඔහුගේ ගොතය වගක් නොකොටම තම අත දිගුකලේ විලිබරිත සිනහවෙන්ය.

මුදියන්සේ දැන දෙතුන් විටක් සරමෙන් පිසද ගත්තේ, ඇය කෙරෙහි ඇති ගරුත්වයටය. ඔහුට ඇයව අල්ලන්නේ ලොහය. එහෙත් ඇය දෙස දැන් නම් කෙලින් නොබලාත් බැරිය. "ආයේ අයිසන්ඩි දැන් පිට එකෙක් යැ..." ඒ වදන් පෙළ ඔහුගේ හිතට හයිසක්ය. එහෙත් මුදියන්සේ ඇගේ අත අල්ල ගත්තේ තදින්ම නොවේය.

මුදියන්සේගේ අතේ වෙවුලිල්ල මුතුමැණිකෙට මිහිරක්ය. ඒ ස්පර්ශය ඇයට නැවුම්ය. ඇගේ හිතත් දැන් ඔහුව වැලඳ ගන්න තරමේ උමතු වෙන්නේය. එහෙත් ඔහුට මෙය අමුත්තක් ලෙස දැනෙන්නට අරින්නට බැරිය. ඉවසුම යහපත්ය.

"ඩිංගක් තදට අල්ල ගන්නටකෝ... මොකෑ මේ..?" මුතුමැණිකේ එක් පයක් පහතින් තැබුවේ තම ගැහෙන හිත, තම විලිබරිත බව සිනහවෙන් සහව ගනිමින්ය.

මුතුමැණිකේ පය පහතට තබන විට, කෙටි රෙදිකඩේ ඉදිරි දෙපළ විවරව ගියේ, රඹ කඳන් දෙකක් වත්, ඇත් දැළ පැහැති ඇගේ දෙකලවා පූර්ණ ලෙස මුදියන්සේ වෙත නිරුවත් කරමින්ය.

ගම්තුලාවේ ගැහැණුන්ගේ නිරුවත ඕනෑ හැටියට දැක ඇතත්, මෙතරම් පැහැපත්, කාමුකබවෙන් පිරිපුන් කලවා යුග්මයක් මුදියන්සේ මේ දුටුවමය. ඇස් පණාපිටම, හුස්මක දුරින් ඇති ඒ විසිසල්, පිරිපුන් කලවා යුග්මය දැකුමෙන් ඔහුගේ හිත උමතුව ගියේය. එහෙත් මුදියන්සේ දෑස වහා ඉවතට ගත්තේ එක එල්ලේ බැලිය නොහැකි කමෙන් අසරනවය.

දියට බසින ඇගේ වාරුව දැන් තම අත මතය. අහක බලා සිටියත් ඇයව දැන් අත්හරින්නට බැරිය. ඔහුට නැවතත් ඇයදෙස බලන්නට සිදු වුනේය. එහෙත් ඔහුගේ නොහික්මුණ දෑස නැවතත් ඉබේටම ඇදී ගියේ නම් ඇගේ විසල් කලවා යුග්මය වෙතටමය.

ඔහුගේ මේ නොහික්මුන කම මුතුමැණිකෙට සතුටක්ය. ඔහුගේ බැල්ම දෙකලවා මත පතිත වෙත්ම මුතුමැණිකේ ගතත් හිරිවැටි ගියේය. හිත මිහිරෙන් උමතුව හිත නලියන්නේය. ඇගේ යටි කයත් ගිනියමේ හිනහන්නට ගත්තේය.

"බලාන ගියහම පිරිමි සංහතියම එකයි නොවැ..?" දියට බැසි මුතුමැණිකේ රෙද්ද ඉදිරිපස සකස ගත්තේ, ඔහුට සැකක් නොසිතෙන්නට ඇවැසි නිසාවෙන්ය. එහෙත් මුදියන්සෙගේ මේ බැල්මෙන් ඇගේ හිත විලියෙන් ගැහෙන්නට ගත්තේ නම් පෙරටත් වැඩියෙන්ය.

"ඕන්.. ඉතින්.. මේ.., වැරදියට හිතුවා.." තම බැල්ම ඇයට හසුව ඇත. ඇගේ වදන් තුලින් මුදියන්සෙට දැණුන විලිය හා බිය සුලුපටු නැත.

"අයියන්ඩිට වැරද්දක් කියැවුවේ නැතුවා.. පිටස්තර පිරිමියෙක් ලඟ.., හරි හමන් ඇඳුමක් නැති කම, මයේ වැරද්ද නොවැ..? " ඔහුගේ ඒ විලිබරිත අසරණ කම මුතුමැණිකෙට මිහිරක්ය. ඉන් ඇගේ ගතත් උණුහුම්ය. එහෙත් මුතුමැණිකේ කෝමළ සිනහවක් පෑවේ ඔහුගේ හිතේ බිය පහව යන්නටය.

ඇය පෑව සිනහව යහපත්ය. අහිතක් හිතා නැත. ඇගේ එම සිනහව මුදියන්සෙගේ විලිබව සේම හිතේ තිගැස්මක් තරමකට දුරුකොට දැමුවේය. එහෙත් ඔහුට දුකක් දැණුනේ ඇගේ මුවෙන් පිට වුන "පිටස්තර පිරිමියෙක්" යැයි වූ වදන් පෙළ ගැනය. එහෙත් ඇය අහිතක් නොසිතුව එක විශ්වාසිකමේ බවේ ළකුණක්ය.

"අහිතකට බැලුවේ නැතුවා.. පෙනුන දිහාව මිසක්කා" ඇගේ විශ්වාසය රැකගත යුතුය. වරද සැකසිය යුතුය.

"අයියන්ඩි ගැන අහිතක් හිතුවුවේ නැතුවා.. මම කියැවුවේ ඔය කාගේ, කාගෙන් පිරිමි හිත් ගැන විතරක්ක මිසක්කා, එවුවා ඉතිං පිරිමි හිතේ සොහොවේ නොවැ" මුතුමැණිකේ සිනහවෙන් ගලක් මත ඉඳ ගත්තේ, ඉහෙන් ඉහළ දියෙන් උඩට හිටින්නටය.

ඇගේ එම වදන් පෙළෙන් මුදියන්සෙගේ හිතට දැණුන සැනසීම අපමණය. ඇය පෙරට වඩා දැන් මිතුරුය. "හිතේ විශ්වාසයක් නැතිනං ගැණියෙක් පිරිමියෙක්ට ඔහොවු කතාවක් කියන්නේ නැතුවා" ඔහුට මෙවලේ වලව්වේ මරණය දා ඉඳන් තමා හමුවේ ඇගේ හැසිරීම මැව් පෙනුනේය.

ජයතු නැති තැන ඇගෙන් ලැබෙන සිනහව කෝමලය. ඔහු නැති තැන විවෘතව කතා බහා කරන්නේය. "ඌ නැති තැන මෙකී මට ලොංගතුවයි" ඇගෙන් ලැබෙන ලොංගතුවේ ඒ වෙනස වෙනස ඔහුට මෙදින හොඳ හැටි දැණින. "මෙකී මයෙන් මොනවා හරි ඉල්ලනවා වයේ" පරිණතබව හමුවේ ඔහුට යමක් දැනෙන්නට ගත්තේය. එබැවින් ඔහුගේ හිත කීවේ ජයතු පරකු වෙනවා නම් යහපත් යැයි කියාය.

"මං ගැන අහිතක් හිතවුවේ නැත්තං කමක් නැතුවා.. අනික මම මේ.., සුදුමැණිකෙව මෙහෙම දැක්කම නොවෑ.. හුරුවක් නැති කම.." ඔහු එලෙස කීවේ ඇගේ දිය යටින් පෙණෙන දෙකලවා දෙස බලා, ඇගේ මුහුණ දෙසත් බියක් සැකක් නැතුවම මෙවලේ සිනහවෙන් බලමිත්ය.

"ඇයි., ගැණියෙක් මෙහෙම ඉන්නවා අයියන්ඩි කලියෙන් දැකලා නැතුවයි..? දැකලා නැතුවා කිවුවොතින් නම් නම් විශ්වාස කොරන්ටත් බැරුවා" මුතුමැණිකෙට සිනහවය. හිත උණුහුම්ය.

"මේ.. මේ... ඔනෑ හැටියේ... මම කියැවුවේ මේ.. සුදුමැණිකෙව මෙහෙම දැකලා නැතුවා කියලා" ඔහුට දැන් බියක් නැත. ඇය ලෙංගතු බවට ඔහුටත් දැන් සැකක් නැත්තේය.

"පිරිමි ඔක්කොටම ඇත්තේ ඔය.. මේ.. මේ.. එහෙවුව වයෙම, ගැණු අපේ එහෙවුවත් වෙනස්ක් නැතුවා නොවෑ..?" මුතුමැණිකේ පිරිමි ගැන කතාව කීවේ නෙතහ මුදියන්සෙගේ යටි කයෙ දවටා, ඔහුගේ නෙත් දෙසඅඩවන්ව බලමිත්ය.

"මේ.., මේ.., එවුවයේ වෙනස් කම් ඔන හැටියේ" ඔහුගේ ගත හීතලව ගියේ, යටි කය වෙත වැටුන මුතුමැණිකෙගේ බැල්මෙන් ඔහුට යමක් තහවුරු වෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"වෙනස් කම් ඇත්තේ මේ.., මේ.., අපේ එවුවයෙද නැත්තම් මේ.., අයින්ඩිලයේ එවුවයෙද.. දන්නේ නෑ නේ..?" මුතුමැණිකේ මුහුණට දිය දෝතක් දමාගෙන, අහක බලා සිනහා වූයේ විලියෙන්ය. මේ කොමළ කතා බහා ඔහුව අවුස්ස ගන්නටය.

මුතුමැණිකේ ඒ විලිබර සිනහව මණරම්ය. ඇය විලිය වසාගන්ට දිය දෝතක් මුහුණට දමා ගත් කෝමල බවත් අපූරුවය. ඇයගෙන් තමාට මෙතරම් කුළුපහ බවක් මුදියන්සේ සිහිනෙකින් වත් නොසිතුවක්ය. "ආයේ දෙකක් නෑ... මේ එන්නේ වලත්ත කමට" හිත උණුහුමෙන්ය. "මාත් ඩිංගක් වලත්ත කම දැණෙන්නට යවලා බලනවා" ඔහුගේ හිත ගැහෙන්නට ගත්තේය.

"මේ.., දෙපැත්තෙම එවුවයේ තමා.." මුදියන්සේ මෙවර දිය යටින් පෙණෙන ඇගේ දෙකලවා දෙස බැලුවේ ඇයට ඒ වගක් පෙණෙන්නටමය.

"කියාපු තහරුවෙන් නම් මට හිතෙන්නේ අයිගන්ඩ් අපේ ඒ වෙනස්කම් ඕන හැටියේ අත්විඳ ඇතෙයි කියලා..." මුදියන්සේ දෑස දෙකලවා මත දැවටුන වලත්ත කමෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිත හිරිවැටින.

"ඔන්න මයේ ගැන නරකට හිතුවා.. මම කියැවුවේ වෙනස් කම් ඇතෙයි කියලා විතරක් නොවැ..?" මුදියන්සේ ඇයට තරමක් කිට්ටු වුයේ ඇයටත් නොදැනෙන්නටය.

"ඒක තමා මාත් කියැවුවේ..., ඒ වෙනස් කම් දකින්නට අඩුම තරමේ මේ..., මේ... අයිගන්ඩ් දෙතුන් දෙනෙක් එක්ක වත් මේ..... එවුවා ඕනෑතේ නැතුවා.." ඇය නැවතත් විලිබරිත සිනහව දැතිත් වසා ගත්තේ දෙපා නමා ගනිමින්ය.

මුතුමැණිකේ දෙපා නමා ගත් අපුරුවෙන් ඇගේ කලවා දෑණ් පෙරට වඩා නිරුවත්ය. තට්ටම් වෙතට යන විට ඇගේ දෙකලවා විසල්ය. දෙකලවා ඉහළින් නිතඹේ නැගීමත් සුදරය. දෙපා එක්කාසුව ඇති නිසාවෙන් දෙකලවා මුල්ල නොපෙනුනත් ඇය ඉන්නා අපුරුව කාමුකය. "ඩිංගක් කකුල් පළල් වුනා නම් විච්චියත් එලියේ ඕන්" මුදියන්සේගේ හිතට එය නම් නොපෙනීම වදයක්ය.

"ඕනෑවට වැඩිද මංදා.." හිත උණුහුම් උවත් ජයතුගේ හිත දැන් ඊරිසියාවෙන්ය. විටෙන් විට ඇසි නෑසෙන ඔවුන් දෙදෙනාගේ ඒ කතා බහෙන් ජයතුගේ හිතත් කුල්මත්ය. අමුඩයෙන් එලියට බැස ඇති ලිඟුවත් කෝෂ දෙකත් හොඳහැටි අවදියෙන්ය. ලිඟුවට නම් දැනෙන ඒ උණුහුම පලා යන්නේ, ජයතුගේ අතේ උනුහුමෙන්ය.

"ඕන් බලන්නකෝ මයේ ගැන හිතාපු තරම.." මුදියන්සේට එය සතුටක්ය. "මෙකී එවුවට වලත්තයි.. ඩිංගක් අවුස්සලා බලන්න ඕන.." ඔහුට දැන් එයත් තහවුරුය.

"එහෙනම් ඇත්ත කියන්නට..." මුතුමැණිකෙටත් දැන් නම් හැබැවටම විලියක්ය. ඇය කවදත් මේ වල් කතා බහට ප්‍රිය මනාපය. මේ කලකින් පිටස්තර කතා බහක් ඇය අහනවමය.

"මොකක්..?" මුදියන්සේට ඇය ඇසුවේ කුමක් දැයි නොවැහැටුනාම නොවේය.

"කී දෙනෙක් එක්කලය කියලා මිසක්කා..., නැතුව මෙන මොකක් ද..?" විලියෙන් ඇගේ මුහුනත් දැන් රත්පැහැවය.

"එහෙවු වෙනස් කම් දැකලා තියේ ඕන හැටියට.." ඔහුගේ ලිහුව දැන් හොඳ හැටි අමුඩය තුල අවදිවය. මුතුමැණිකෙගේ මේ කෝමල විලියෙන් ඔහුත් උමතු වය.

"මම ඇහැවුවේ දැකපු එවුවා යැයි...?" ඇගේ යටැස් බැලෙමෙන් මුදියන්සෙගේ හිත සලිතව ගියේය. ඇයගේ මුහුණත් දැන් පෙරට වඩා කාමුකය.

"එහෙනම්..?" ඇය මේ කතා බහට ප්‍රයමණාපය. "මේ එන්නේනං හොඳ පොටක නෙමෙයි" ඔහුගේ හිත නොසන්සුංය.

"මම ඇහුවේ මේ..., මේ..., අත්විඳපු එවුවයේ ගාන නොවැ..?" මුතුමැණිකේ විලිබර උස් සිනහව නැවතත් දැනින් වසා ගත්තාය.

"ඒක ඇහුව කැත විතරක්.." මුදියන්සෙගේ සතුට ඉහළ ගියේය.

"මයේ හිතේ එහෙනම් මේ..., කියන්ට බැරි තරම් ගානක් වෙන්ටැ... එක තමා ඔය ඔව්වරට මහ අරින්නේ..?" මුතුමැණිකේ එලෙස කීවේ නොක්කාඩු සිනහවකින්ය. ඒ පිරිමි හිත අවුස්ස ගන්නා ගැහැනු මායමක් ය.

"ආයේ මොකෑ මට කියන්ට බැරි..., සුදුමැණිකේ හිතාන ඉන්න තරම් නැතුවා.. දෙන්නෙක් එක්ක මිසක්කා..." ඔහු තිදෙනෙක් සමඟ රතියේ යෙදි ඇතත් මෙවලේ දෙදෙනෙක් කීවේ, තම ප්‍රථිථය ගැන මුතුමැණිකෙ අහිතක් හිතා වි යැයි සැකය නිසාවෙන්ය.

"දෙන්නා කවුදැ..?" මුතුමැණිකේ නැවතත් පැවේ සිනහවක්ය.

"මේ..., මේ..., අපේ උන්දැයි..., ඒකිගේ මේ..., මේ..., නහා එක්කයි" ඔහු කීවේ මුසාවක් නොවේය.

"අපේ අම්මේ...! තියන්ට වටින්නේ නෑ නොවැ මේකව...? අක්කා නහෝ දෙන්නමත් එක්කලා..!" මුතුමැණිකේ මුදියන්සේ දෙස බැලුවේ, කවදාවත් එවැන්නක් අසා නැති බවක් ඔහුට දැනෙන පුදුමයෙන්ය. එය අසාගැන්මට ඇති උනන්දුව ඔහුට ඇහෙන්නටය.

"මොකෑ ඒකේ වැරද්දැ..?" මුදියන්සෙට සිනහවය. ඇගේ පුදුම සහන බැල්ම ඔහුට ආඩම්බරයක්ය.

"වැරද්දේ තරම තේරෙන්නට තමාගේ උන්දට අනුවෙන්ම ඕනෑ... අපේ අම්මේ...! අක්කා නහෝ දෙන්නා එක්කම බුදියන්ට තරම වලත්ත කමක්...!" ඇය තවමත් සිටින්නේ මවා ගත් පුදුම දැසින්මය.

"ඕනෑ කිව්‍යාවුවම ආයේ බෑ කියන්ටැයි.. අක්කා මොකෝ..., නහා මොකෝ..? සැලකිල්ලේ තරමේ කියන්නේ දැන් දහා වසරකටත් වැඩි ඕන්.., තවමත් ඔය යස අගේට එන්නේ මාව හොයන් " ඔහු පැවේ තම ආඩම්බර කමය. මුතුමැණිකෙට පෙන්වුවේ තම පිරිමිකමය. ඒ මුතුමැණිකෙව තමාවෙන්ට නම්මා ගන්න මෙය හොඳ වේලාවක් නිසාවෙන්ය.

ඔහුගේ එම වදන් පෙළ මුතුමැණිකෙට උණුහුම්ය. පිටස්තර පිරිමියෙකු තම රහසක් ඇය සමඟ මේ කිවුවාමය. ඇයට මැව් පෙනුනේ මුදියන්සෙගේ බිරියගේ නැගෙනියවය. "දැක්කම එකී එහෙමයි කියලා හිතන්ට වත් බැරුවා.. ඉන්නේ නම් මල්වටි කැන්දාන.. කොයි ගැණින් එකයි උඩින් ජේන සිරියාව, හැදිව්වකම යටිහිතේ නැතුවා " මුතුමැණිකෙට මුදියන්සේ හා ඇයගේ රතිය මැව්පෙන්නට ගත්තේය. ඒ උණුහුම යන්නට මුතුමැණිකේ දෙතුන් විටක් දියබුන් ගැසුවේ සිනහවෙන්ය.

මුතුමැණිකෙ දිය කෙලින අපුරුවෙන් පෙණි, නොපෙනී යන ඇගේ නිරුවත මුදියන්සෙට ගිනියමය. දෙපසට වෙන රෙදිපටෙන් මතුවන ඇගේ යටිකය නිරුවත මනරමය. "ඩිංගක් දෙපා පලල්කොරලා දිය බුං ගැහුවනම් අහවරයි" එහෙත් යෝනී මුල්ල තවම හරි හැටියට නොපෙනීම ඔහුගේ හිතට වදයක්ය. එහෙත් මුතුමැණිකේ සමඟ මෙවන් හමුවීමක් ඔහුට සිහිනයක්ය.

"තාම හිව්වි එකියක වගේ දැහලිල්ල... රෙද්ද ගැනවත් වගක් නැතුවා.." ඔහුට දැන් ඒ වගක් කියන්නට බියක් නැත.

"අපේ එයැයි විතරක් උන්නා නම් ඇගේ මේකත් ඇගේ නැතුවා..." ඇය මුහුණ දිගට බේරන දිය බිඳු පිසද ගත්තේ විලිබරින සිනහවක් ඔහුට පාමින්ය.

තෙමුණ ඇඳිවන දැන් මුතුමැණිකේ වගේ හොඳින් ඇලිලාය. කයේ කාමුක හැඩරුව දැන් හොඳින් මතුවය. මුදියන්සෙට දැන් ඉවසුම් නැත්තේ, තෙමුණ රෙදිකඩෙන් මතුව පැහැදිලිවට පෙණා ඇගේ තන්පුඩු හිනහෙන අපුරුවය. "මේ නම් හීතලටම වෙන්ට බැරුවා" පරිනත ඔහුට දෙතන් පුඩු මේ අවදිව ඇත්තේ සිත බවට නොවන වග නම් පැහැදිලිය. එහෙත් ඔහුගේ හිත හිරිවැටි ගියේ "අපේ එයැයි විතරක් උන්නා නම් ඇගේ මේකත් ඇගේ නැතුවා" මුතුමැණිකේ වදන් පෙළෙන්ය.

"මේ.., හෙලිකොට්ටාවෙන්..?" මුදියන්සේගේ හිත සලිතව ගියේය. ඔහුට මැව් පෙනුනේ ඇය නිරුවතින් දියේ ඉන්නා අපුරුවය. ඉන් ඔහුගේ ලිඟුවක් හොඳ හැටි අවදි වුනේය.

"ආයේ නැතුව මොකෝ... අද හිතාන ආවෙන් එහෙම තමා.., මොකද අයියංඩ්ට අද දියෙ එබෙන්ට හිතක් නැතුවයි..?" ඇය තම විලිබරිත සිනහව දැතින් වසාගත්තාය.

"මලයා තාම නැති කොට මේ.., සුදුමැණිකේ ඉස්සරහා අමුඩේ පාන්ට හිතක් නැතුවා" ඔහුට දැන් සහවන්තට දෙයක් නැත.

"ඒක හරි වැඩක් නොවූ... එයා උන්නා නැතුවා කියලා මොකෝ..?" කෝලම් සිනහවෙන් මුතුමැණිකේ රෙද්ද ලිහිල් කොට නැවත ඇඳ ගත්තේ, රෙද්දේ ගැටය ලිහිල් වූ නිසාවෙන් නොවේය.

මුතුමැණිකේ රෙද්ද කඩා ඇඳගත් අපුරුවෙන්, ඔහුට ඇගේ දෙනන මෙන්ම, යටි කය දෙපා මුල්ල නැම්මත් මැනවින් පෙනුනේය. එහෙත් ඔහුගේ හිත ඇවිස්සුනේ දෙනත් පුඩු තඹර පැහැයෙන්ය. පුදුමයක් දැණුනේ, එදින නාන තොටේ දුටුවා මෙන් මෙදිනත් ඇගේ යටිකය මවිල් රොබුවක් නැති කමය. "කතාව ඇත්ත... මේකී සුද්දියලා ඇතියක් වයෙම තමා...." ඔහුගේ හිත දැන්නම් හොඳ හැටි නොසන්සුන්ය.

"ඒක හරි නෑ නොවූ.." ඔහුගේ හිත කියන්නෙම අමුඩේට බහින්නට කියාය. එහෙත් ඔහුට බිය ජයතු ආවොතින්, සැකක් හිති අහවරක් වෙන මේ ලංගතුකම ගැනය. ඔහු හදිසි නැත්තේ මෙදින ගැන සිතා නොව ඉදිරිය ගැන හිතාය. මේ පරිණත කමය.

"ඒ මොකද... හරියක් නැත්තේ.." මුතුමැණිකෙ විලුඹ අසලින් පටං ගත් කුණු ඇතිල්ලීමේ දැත, රෙදිපට මැත් කරමින් ඉහළට ගෙන ආවේ එක් පසෙක නිතඹේ නැග්මත් මුදියන්සේට පෙනෙන පරිද්දටය.

"මෙකිට පිරිමියෙක් ඉන්නවය කියලා වගක් නැති කම" ඔහුට මේ ඇය හිතා මතා වගක් නොදැණුනේ, පෙර නාන තොටේ දිත් ඇගේ පරිස්සමක් නැතිකම කම දුටුව නිසාවෙන්ය. "වලවුවේ ඇතුලෙම හැදිවිව එකිය නොවූ" එහෙත් එදිණ මෙන් ඔහුට මෙදිණ ඇයගේ රුව රසවිදින්නට බාදාවක් නැත්තේය. දැන් ගොඩ නැගි ඇති කුලුපග බව නිසාවෙන් බියවෙන්නටත් කරුණක් ද නැත්තේය.

" මලයත් නැතිකොට..., සුදුමැණිකෙයි මායි විතරක් වෙච්ච කොට..?" ඔහු පැවේ සිනහවක්ය. එහෙත් ඇය මෙයට දෙන පිළිතුර මත මුදියන්සෙට ඇය ගැන හිතා බලන්නට බොහෝ කරුණු කාරණා ඇත්තේය.

දෙතුන් මොහොතක් පිළිවෙලක් නැතුව දියඹුං ගැසුව මුතුමැණිකෙට ඔහුගේ මේ හැදියාව හිතට වදයක්ය. ඇයට හදිසිය මුදියන්සෙගේ අමුඩ පොට්ටණිය දැක ගන්නටය. එසේ නම් ඔහුට ඒ ගැන විශ්වාසය තැබිය යුතුය.

"අපි දෙන්නා විතරක් වෙච්ච කොට කියලා මක්ක වෙනවද..? ආයේ එයැයි නැතුවය කියලා හිතන්නට දෙයක් නැතුවා...." ඇය එම විශ්වාසය ඔහු හමුවේ තැබුවේ විලියත් කැටිකල සිනහවක් පාමින්, තම හිතත් ඔහුට ඇහෙන්නටය.

"අපි දෙන්නා විතරක් වෙච්ච කොට කියලා මක්ක වෙනවද..?" ඇගේ වදන් පෙළ මුදියන්සෙගේ හිතේ දොන් කාර දුන්නේය. ඇයට ඇවැසි කුමක්ද..? පරිනත මුදියන්සේට දැන් සැකක් නැත. "මෙකි මණාපයි මට කියලා තැරිගහා ගන්නට.." ඔහුට ඉදිරියේ වෙන්නට ඉඩ ඇති දහසක් රූප රාමු මෙවලේ මැවී පෙනුනේය. "හදිසිවෙලා අරුට සැකක් හිතෙන්නට දෙන්නට නරකයි.." ඔහු සරම් කෙටිය ගලවා පැත්තකට නොදමා, උරහිස මතම තබා ගත්තේ එබැවින්ය.

මුදියන්සේගේ අමුඩ කෙටිය යහමෙන් ඉලිප්පිලාය. ලිඟුව යහමෙන් පණ ගසා ඇති වගට මුතුමැණිකෙට සැකක් නැතුවාය. ඇය බාදාවකින් තොරව මුදියන්සේගේ අමුඩ කෙටිය දුටුවේ අදය. "නකරකමත් නැතුවා.." කළකින් දුටුව, කලකින් වලත්ත කමට බැලුව පුරුෂ අමුඩ පොට්ටණිය මෙය නිසාවෙන් මුතුමැණිකේ හිතත් නලියනේය. එහෙත් ඇගේ යටි කයත් හිරිවැටි ගියේ නම් අමුඩ පොට්ටණිය දැකුමෙන් නොව කළකට පසුව හිතෙන් එලිබසිනා තම වලත්ත, වනවරකමේ අසම්මත මිහිරෙන්නේය.

මේ සැම සැඟව බලා ඉන්න ජයතුගේ හිතට වඩා නිවනක් නැත්තේ අතටය. තම බිරිඳගේ වලත්ත කම හමුවේ මුදියන්සෙගේ හැසිරීමත් ඔහුට ඉවසුම් නැත. " මයේ ඉස්සරහා එකියක් ඔහොම හෙළුව පැවනම්, මෙහෙලහකටත් මයේ බාවා අමුඩෙන් එලියේ.." බිරිය හා මුදියන්සේ දිහා බලමින් ඔහුගේ අත් ගැසීමත් දැන් වෙගවත්ය.

මුදියන්සෙගේ අමුඩ පොට්ටණියට හිත ඉවසුම් නොදුන් මුතුමැණිකේ, නැවතත් දියඹුං ගැසුවේ වේගයෙන්ය. එවිට දිය යටින් එසවෙන රෙද්දෙන් මතුවන නිතඹේ නිරුවතට, මුදියන්සේට හිතහෙන්නට ඇය මෙවලේ ඉඩ හැරියේ හිතා මනාමය.

"මේකිගේ පුක් ගෙඩිය තමා සෙරොටම වඩා ඉපිල්ලෙන්නේ" ඔහුට අමුඩ කෙටියට හිරව ඇති ලිඟුව අතගැවුනේ ඉබේටමය. "පුක් බැවට දෙකක් තුනක් දිලා මෙනන නම්ම ගන්ට ඇත්තම්.." එහෙත් දෙවන වර ඔහු ලිඟුව අතගා ගත්තේ කිසිවෙකුත් නොමැති නිසාවෙන් බියක් හැකක් නැතුවමය. ඒ මුතුමැණිකෙව බලහත් කාරයෙන්,ඉගේ නම්ම ගන්න අපුරුව හිතේ මවා ගනිමින්ය.

හොර බැල්මේ හිටි මුතුමැණිකේට, තම නිරුවත දෙස බලා මුදියන්සෙ ලිඟුව අතගා ගත් වලත්ත කම මැනවින් දුටුවාය. ඒ වලත්ත කමෙන් ඇගේ යෝනී පත්තලත් කැලතෙන්නට ගත්තේය. දැනෙන අසම්මත මිහිරෙන් ඇගේ ඉහමොලත් ක්ෂණිකව ගිනියම් වුනේය. ඇයටත් නොදැණීම ඇගේ අධිකාම ආශාව එලියට පැත්තේය. ඇඟ පුරා පුපුරු ගසා නලියන අසම්මත මිහිර ඉවසිය නොහැකිම තැන, මුතුමැණිකේ මුදියන්සෙට නොදැනෙන්නට දිය රෙද්දේ ගැටය සිරුවට ලිහිල් කළාය.

"මොකෑ අමුඩෙට බැහැලත් තවම හිතක් නැතුවයි දියේ එබෙන්ට..?"
මුතුමැණිකේ හරි වේලාව නිගමනය කොට, දියෙන් නැගිටිටේ කැඩුන කෙහෙඳල්ල හිස්මුදුණට නැවත ගැට ගසා ගනිමින්ය.

සිදුවූයේ මුදියන්සේ කිසි විටෙකත් නොසිතුවක්ය. ඇගේ ලිහිල් දියට ඇඳි රෙද්ද එක් වරම දියට කඩා හැලුනේය. ඇය දැන් මුදියන්සේ හමුවේ පූර්ණ නිරුවතින්ය. මුතුමැණිකේ මොහොතක් ගෙවෙන්නට හැර විලිබරින මුහුණෙන් "අනේ අයියන්ඩි..." යැයි කීවේ තම රහස් පෙදෙස දැනින් වසා ගනිමින්ය.

දිය කිඳිරියකගේ රුව මුදියන්සේ හමුවේ හිනහුනේය. ඇගේ දෙනත් පුඩු පැහැය ඔහුගේ හිත කෙතිත්තුවේය. මවිලක් නැති හිව්වි එකියකගේ මෙන් යෝනියක් ඔහු මහා එකියකගෙන් මේ දුටුවාමය. ඒ සැමටම වඩා ඔහුට ඉවසුම් නොදුන්නේ, දැක ඇති ගැහැණුන්ගේ මෙන් මුතුමැණිකේ යෝනිය කළුපැහැයක් නොවීමය. ගමේ ගැහැණුන්ට වඩා ඇගේ කය පිරිපුන් වීමය. කාමුක බවෙන් ඉපිල තිබීමය.

"අනේ අයියන්ඩි රෙද්ද ඇත්ත දෙන්නටකෝ.." දියට වැටුන රෙද්ද මද දුරක් ගසාගෙන ගොස්ය. හිතට දැණෙන විලිය දැන් නම් උමතුවක්ය. ඒ සැමට වඩා මුතුමැණිකෙට ඉවසුම් නැත්තේ, මුදියන්සෙගේ කාමුක බැල්මය. ඔහුගේ දෑසේ ගිනියමය. එම බැල්මෙන් මුතුමැණිකෙගේ හිත අමණක් නොව ගතත් ගින්නෙන් දැවෙන්නට ගත්තේය. ඉවසිය නොහැකිම තැන මුතුමැනිකේ ඔහුට පිටුපා හැරුනේ, මෙතුවක් කිසිදිණක දැනි නොතුබුණ විලියේ උච්චතම මිහිරෙන් මත්වය.

බිරිය තවත් පුරුෂයෙකු හමුවේ පූර්ණ නිරුවතිය. ඔහු එම රුව විඳිමින් ලිඟුව සතපව ගන්නේය. ජයතුගේ ඉවසුමත් මේ වලත්ත කම දැකුමෙන් හීනව ගියේය. ඔහුගේ අත් ගැසුමේ වේගය, හද ගැස්මට වඩා තිවාර වුනේය. "ආයේ ඔව්වර හරියක් ජේන්ට යවපු එකේ.. දෙපා ඩිංගක් පළල් නොකර මොකට හැරුනද.." ඔහුට ඉවසුම් නොදුන්නේ නම් බිරියේ මේ වලත්ත කමය. පර පුරුෂයෙකු හමුවේ තම නිරුවත පානා ඇගේ වලත්ත කමය.

මුතුමැණිකේ දෙතුන් විටක් ඉල්ලා සිටියත්, මුදියන්සෙට ගසාගෙන යන ඇගේ රෙද්ද වගක් නැත. ඇගේ කාමුක රුවෙන් ඔහුගේ හිත දැන් උමතු වෙන්නේය. ගම්තුලාවටම සැඟව තිබුණ හෙරලි බෑ දෙකක් වත් ඇගේ නිතඹ දැන් තමා හමුවේ හිනහන්නේය. ඉවසිය නොහැකිම තැන, අමුඩ කෙටියෙ පැත්තකින් මුදියන්සේ ලිඟුව එලියට ගත්තේය.

හිතා මතා රෙද්ද කඩා හැලෙන්නට ඉඩ හැරියත්, ඇයගේ හිත දැන් කවදාවත් නැති තරමේ විලියෙන් ගැහෙන්නේය. පිටස්තරයෙකු හමුවේ පූර්ණ විලිය පෑ මිහිරෙන් හිත නලියන්නේය. මේ දැණෙන විලිය හිතට ඉවසුම් නොදෙන තරමේ උච්චතම මිහිරක්ය. ඇය "අනේ අයි.ඩි..." යැයි කියමින් ඔහුදෙස බැලුවේ හිස පමණක් හරවාය. ඒ ඔහුගේ මුහුණ දෙස නොබලා ඉන්නට බැරිම තැන.

මුතුමැණිකේ දුටුවේ සිහිනෙන්වත් නොසිතුවක්ය. මුදියන්සෙගේ ලිඟුව අමුඩ කෙටියෙන් එලියේය. "මේකා මට බලහත් කාර කමක් වත් කොරාවිද..?" මුතුමැණිකෙගේ හිත ඒ දැකුමෙන් සලිතව ගියේය. එහෙත් ඇගේ නිරුවත දෙස බලමින්, මුදියන්සේ ලිඟුව පෙර සම ගැසුව අපුරුවෙන්, මුතුමැණිකෙගේ හිතේ ගිණියම එක්වරම යෝනි පත්ලෙන් මතු වුනේය.

"අනේ අයි.ඩි ඔය මොකෑ.. අනේ රෙද්ද අරන් දෙන්නකෝ.., රෙද්ද අරන් දෙන්නකෝ " ඇගේ හිත දැන් පාලනයෙන් තොරය. දැඩි විලිබිය ඇයගේ මිහිර තවත් තිවාර කරන්නේය. මුදියන්සෙගේ කාමුක බැල්ම ඇගේ හිතත් ගිණියම කරන්නේය. එබැවින් මුදියන්සෙගේ ලිඟුවෙන් ඇගේ දෑසට ඉවතට ඇදෙන්නට ඉඩක් නොලැබුණේය.

මුතුමැණිකෙගේ විලි බිය මුසු වුන දෑසේ උණුහුම මුදියන්සෙට තවත් ඉවසිය නොහැකි වුනේය. "මේකී මණාපයි" ඇගේ ඒ බැල්මේ රහසද පරිනත ඔහුට සැකයක් නොවුනේය. ඔහුට මැවි පෙණුනේ මුතුමැනිකේ තමාට දෙපා පළල්කොට කරනා ඉල්ලීමය. ඔහු ඔහු අඩියට දෙකට ඇයට කිට්ටු වෙමින්, මුතුමැණිකෙට පෙනෙන්නට දෙතුන් විටක් ලිඟුව අත් ගැසුවේ ඒ නිසාවෙන්ය.

දැන් මුදියන්සේ ලිඟුව හුස්මක දුරය. ජයතුගේ තරම් කඳු උස් මහත් නැතත්, වැඩි වයස් නිසාවෙන් ලිඟුවේ නහර හොඳ හැටි ඉලිප්පිලාය. වැඩගෙන ඇති තරම කියා පාන්නට මෙන්, පෙර සමත් ඉබේටම පහතට හැලිලාය. "මෙකගේ බාවා තරකමත් නෑ.." මුතුමැණිකෙගේ හිතත් යෝණි පත්ලත් එකම ගිණියමකින් හිරිවැටි ගියේය. යෝනියට අතවත් නොතියා දිවියේ ලද පළමු, විලිබරිත මිහිරේ සුරාන්තයෙන් මුතුමැණිකේ දැන් උමතුවෙන්ය.

ජයතුටත් ඉවසුම් නැත. බිරිඳ පර පුරුෂයෙකු හමුවේ අමු නිරුවතින්ය. ඔහුත් ලිඟුව ඉවතට ගෙන අත් ගසන්නේ ඇයට පෙනෙන්නටමය. ඇයත් ඇසි පිය නොහෙලා එම ලිඟුව වෙත ප්‍රේත බැල්මෙන්ය. ඔහුගේ ඉරිසියාව පවුළු පැලෙන තරමෙන්ය. "මෙකී පට්ට වේසියක්... මට පේන්නටම වෙන එකෙක්ව ගිනියම් කරනවා" ඔහුට සිතුවේ එපමණක්ය. අත් ගැසුව වේග පරයා, කොෂ දෙකේ ගිණියම් ශුක්‍ර කැඳලි එලියට පැණිම නතර කොට ගැන්මට ඔහුට නොහැකි වුනේය.

"අනේ අයියන්ඩි.." මුදියන්සේගේ දෑසේ ගිණියම ඇයට තවත් ඉවසන්නට බැරිය. සුනිය අවසන් නිසාවෙන් මුතුමැණිකේ හිතට දැන් විලිය පරයා බියක්ය. "මෙහෙවුට තව ඩිංග වෙලාවක් ඇරියොත් මේකා මාව බිම පෙරලගන්නවා" දුර දිග නොබලා කෙරුව වලත්ත කමේ අරුමය ඇයට වැටහුනේ දැණිය. ඇය අඩියට දෙකට ගසාගෙන යන රෙද්ද වෙත දුවන්නට හැදුවේ එබැවින්ය.

එහෙත් මුදියන්සේ ඊට කලියෙන් ඇගේ අත අල්ල ගත්තේය. මොහොතක් දෙකක් ඇගේ දෑස දෙස එක එල්ලේ බලා සිටියේය. ඔහුට අවැසි දේ තවත් මුතුමැණිකෙට සැකයක් නොවේය. තවත් ඒ නෙත් දෙස බලා සිටියොත් වෙන්වේ තම හිතට අවනත වෙන්නටය. ඔහුට දෙපා පළල්කොට ඉඩ දෙන්නටය. "අනේ එපා අයියන්ඩි, අනේ එපා..." ඒ දෑසේ ගිණියම ඉවසිය නොහැකි කමෙන් මුතුමැණිකේ මුදියන්සේගේ අත ගසා දමා බිම බලා ගත්තාය.

එහෙත් පහත බැලුව ඇයට පෙනුනේ, ඔහුගේ ලිඟුව තම යටිකය වෙතට මාන බලන ගිණියමය. "මේකා අද මට බලහත්කාරකමක් කොරනවමයි" ලිඟුවේ එම බැල්ම ඇගේ හිතට එක් කලේ මර බියක්ය. එහෙත් බිය මුසුව ඇයට දැනුනේ, ගැහැණියකගේ පොදු සිහිනය, බලහත් කාර කමක මිහිරය. මර බියත්, සිහිනයේ ශූංභාරයත් කැටිව ඇයට දැනුනේ තම යෝනි දෙතොල් ඔහුගේ බලහත්කාරකමෙන් දෙබෑ වී යන රිදුමක්ය. "අනේ අයියන්ඩි... එපා.. එපා..." ඇයට කියනට ලැබුනේ එපමණක්ය. මුදියන්සේ ඇගේ අතල ගෙන, තම දර දඩු ලිඟුව මත තබා ගත්තේය.

ජයතුගේ ලිඟුවෙන් පිටස්තර උනුහුමක් ඇයගේ අත්ලට මේ දැණුනාමය. යටි හිත අසමත මිහිරෙන් දැන් ඉපිලය. ඉවසුම් නැතිකමෙන් ඇඟිලි තුඩු ලිඟුව වට එතෙන්නට දඟලන්නේය. මුවට ගැන්මට ඇති ප්‍රේත කමෙන් තොලකටත් වියලෙන්නේය. යටි හිත ඇයට බලකරන්නෙම, ඔහුගේ දෙපා මුලට පහත්වෙන්ට යැයි කියාය.

එහෙත් "බාලාන ඇත්තේ" ජයතු බලා ඉන්න වග ඇයට සැකක් නැත. "නැත්තම් දණි මං මේකට කොරන දේ.." ඔහු නැතුවා නම් මුතුමැණිකෙගේ මේ සංවර බව මෙලහටත් ගිළිහි ගිහින්නය. මුදියන්සේ ලිඟුව එහෙනම් මෙලහකටත් ඇගේ මුවේය. "මෙහෙවු වෙලාවක් ආයේ එන්නේ නැතුවා" දැන් කරන්නට දෙයක් නැත. හිත හදාගෙන මේ අවස්තාව මහ හැර ගත යුතුය. හිමියාට අවනත විය යුතුය.

"අනේ අයියන්ඩි මට බැරුවා... මට බැරුවා.." ඇය මුදියන්සේව පසෙකට තල්ලු කළේය. එහෙත් ඒ නිමේෂයකට ඔහුගේ ලිඟුව වට ඇඟිලි තුඩු යොමා යටිහිතේ නොයිවසුම තරමකට සැහැල්ලු කර ගනිමින්ය.

නොසිතුව ලෙස වූ තෙරපුමෙන් මුදියන්සේ දිය මත පත බෑවුනේය. ඒ නිමේෂයෙන් මුතුමැණිකේ ගසාගෙන ගිය රෙද්ද ගෙන, දියෙන් උඩ විත් දෙනනට ඇදගත්තේ, හිත කෑකෙර ආශාව පසෙකලා දුක් මුසු හුස්මක් හෙලමින්ය.

මුදියන්සේට මේ සිදුවූන දේ හිතා ගන්නට බැරිය. මුතුමැණිකේ ඉල්ලු දේ පරිනත හිතට සැකයකුත් නොවේය. එහෙවු සැකයක් තිබ්බා නම් කෙලෙසකවත් මෙයට ඔහු පෙළඹෙන්නෙත් නැතිය. එහෙත් මුතුමැණිකේ මේ පෑව ප්‍රථිචාරය ගැන ඔහුට ඇත්තේ පුදුමක්ය. තමාට මුතුමැණිකෙව අඳුන ගත නොහැකි වීම ගැන පසුතැවිමක්ය. ජයතු දැනගොත්තොත් දැන් වසලා හමාරය.

"සුදුමැණිකේ මට සමාවෙන්ට.." ලිඟුව අමුඩය තුලට ඔබාගත් මුදියන්සේට දියෙන් උඩට එන්නට හිතක් නැත.

"මගෙයි වරද.... තමංගේ එකෙක්ය කියලා විශ්වාස කාරාට" මුතුමැණිකෙගේ යටි හිතේ සිනහවය. එහෙත් මුහුණේ මවාගත් කනස්සලුවය.

"සුදුමැණිකේ එහෙමට ඉද්දි මට ඉවසුම් නැති වුනා... මට සුදුමැණිකෙව තේරුම්ගන්ට බැරි වුනා. මයේ අනේ වරද..?" ඔහුගේ හඬ හැඩුම් බරය. මුතුමැණිකෙට එය සතුටක්ය.

"වෙන මිනිසෙක් ලඟට යන්න තරම් අඩුවක්, මයේ මිණිහා තියලා නැතුවා. මං අයියංඩිට පෑවේ තමංගේ එකෙක්කිය කියලා විශ්වසයයි, ලොංගතුවයි. නැතුව අයියංඩිගෙන් අහවල් දෙයක් බලාන නෙමෙයි... මං ඔය ගමේ ඉන්න එක එකිලා වයේ, දකින දකින එකාට රෙද්ද උස්සන ගැණියෙක් නෙමෙයි.."
මුතුමැණිකෙ සිනහව සහව ඉන්නේ අපහසුවෙන්ය. ඔහුගේ අසරන කමෙන් ඇය විදින්නේ මිහිරක්ය.

“මට සමාවෙන්ට., අනේ ජයතු මලයට නම් කියන්න එපා” ඇය ගැන සිතුව විදිය වැදි වග මුදියන්සෙට සිතුවේය. එහෙත් ඇය ඉල්ලුවේ කුමක්ද..? ඇය ගැන තමා සිතුව අයුරු වැරදිය. පරිනත ඔහුගේ හිත දැන් අසරණය.

"මයේ අප්පුව්වයේ මරණේ තමංගේ එකක් වයේ හිතාන.., උදවු කල කමට ඉවසනවා... නැත්තම් දනි මම කොරන දේ..?" ඇය ඉවත බලාගෙනම පෙර උනා දැමුව වත අතට ගත්තාය.

එවිටම ජයතු ආවේ කිසිවක් නොදන්නා ලෙසය. ඔහුගේ මුහුණේ සැහවුන සිනහවය. එහෙත් මුදියන්සෙගේ හිත නම් දැන් පෙරට වඩා දැන් ගිණි බියෙන්ය. මුතුමැණිකෙට නම් තම සතුටු සිනහව හිමියා හමුවේ පාන්නට නොහැකි කම මෙවලේ දුකක්ය.

"මොකෑ මේ... මුණ එලාන වයේ...?" ඔහු බිරියෙන් එලෙස ඇසුවේ හොරහින් මුදියන්සේ දෙස බලමිණිය. ජයතුට මුදියන්සෙගේ අසරණකම දැකුම සතුටක්ය.

"මුකුවත් නැතුවා.., අද දෙව්ඩක්ම නෑව නිසාද කොහෙදෝ..., මේ නැහය බර වෙලා වයේ" ඇය හොරහින් බැලුවේ මුදියන්සේ දෙසය. එහෙත් පෙරට වඩා පෙනෙන මුදියන්සෙගේ මේ අසරණ කම ගැන ඇයට මෙවලේ දැණුනේ දුකක්ය.

"නැතුව තියෙ යැයි... දෙවංගියක් එක පිට" ජයතුත් සිනහව සහව සිටින්නේ අපහසුවෙන්ය.

"නා කියාගෙන එන්නට එහෙනම්.. මම දෙන්නටම බෙලිමල් ටිකක් තම්බලා තියන්නම්.." මුතුමැණිකේ කීවේ යටස් බැල්මෙන් මුදියන්සේ දෙස බලා, සිනහවෙන් ජයතු දෙස බලමිණිය.

"මෙහෙම්ම යන්නට හිත" මුදියන්සේට ඇගේ ඒ වදන් පෙළෙන්, මෙවලේ නම් දැනුනේ සැහැලුවක්ය.

රා මතත් දැන් දෙදෙනාට යහමින් දැණෙන්නේය. විටෙක මුදියන්සේගේ ඒ අසරණ කමට, දෙදෙනාටම නැගෙන්නේ සිතහවක්ය. මුතුමැණිකෙගේ මෙන්ම ජයතුගේ හිතත් දැන් හොඳ හැටි උණුහුමය. මැස්ස මත පෙරළගත් මුතුමැණිකේ දෙපියයුරු, ජයතු මිරිකුවේ ඔක්කන් හැට්ටයට උඩින්ය.

"අද නම් අල්ලන් ඉන්ට බෑ මයේ දෙයියෝ.." සරම යටින් අත දමා ඇයත් ජයතුගේ ලිඟුව අල්ල ගත්තාය.

"උඹ අරුගේ බවා ඇල්ලුවා නේද..?" ජයතු හැට්ටයට පිටින්ම ඇගේ තන් පුඬුවක් හැපුවේ ඒ ඉරිසියාවෙන්ය.

"ඌග්... අම්මේ.. ඇයි උඹට ඉරිසියාවද..?" ජයතු මෙදිණ ඉරිසියාවෙන් පැලෙන්නට ඇති වග මුතුමැණිකෙට රහසක් නොවේය. මුතුමැණිකේ ජයතුගේ ලිඟුවේ පෙර සම පහත් කළේ ඒ මිහිරෙන්ය.

"නැතුව..., තෝව තියන්නට වටින්නේ නෑ.. වලත්තී.. " ජයතු ඇගේ දෙනනට පහරවල් කිහිපයක් ගැසුවේය.

"එහෙනං උඹ ඒ දවස්වල නැන්දම්මත් එක්ක දාපු කෙලිවලට මටත් ඉරිසියා හිතෙන්ට එපැයි..." මුතුමැණිකෙටත් දැන් ඉවසුම් නැත. ඇය ඒ සිහිකලේ සේනගේ මව ය. අඹුසැමියන් යුවලගෙන් මේ පිටවෙන්නේ හිතේ ගිනියමය.

"එකී මට විවිචියට ඔබන්ට දුන්නේ නැතුවා.." ජයතු මුතුමැණිකෙගේ හැට්ටය ඉදිරිපසින් විවර කළේ උමතුවෙන්ය.

"මාත් ඌට විවිචිය පුදවුවේ නැතුවා..." මුතුමැණිකේ සරම ඇතුලෙන් ඔහුගේ ලිඟුව අත් ගැසුවේ තරමක වේගයකින්ය. සෙවුවේ මුදියන්සේගේ ලිඟුවේ උණුහුමය.

"බලන්ට තිබ්බා මම උන්නේ නැත්තම් ඌට පුදන රහේ..?" ජයතු "වාටාස්.. පටාස්" හඬ නැගෙන්නට මුතුමැණිකෙගේ දෙනත් වලට අත් පහර දෙක තුනක් දුන්නේය. ඔහුට මැව් පෙණුනේ මුදියන්සේ ලිඟුව මුතුමැණිකේ මුවට ගන්න වලත්තකමත්, මුදියන්සේ ඇයව දියේ ඉහ නමා ගන්න අපුරුවක්ය.

"ආහ්..., අම්මේ.. ඔවු.., උඹ නොහිටිය නම් මම ඒකට රෙද්ද උස්සනවා තමා.. පළල්කරලා පුදනවා තමා.." දැණුන සිහිං රිදුමේ මිහිරෙන් මුතුමැණිකේ තවත් දඩබ්බර වූවාය. එබැවින් ඇය දෙපා දණහිස් වලින් නමා ගත්තේ රෙද්ද දෙපසට වැටී යටි කය හොඳින් මතුවෙන්නටය. ඒ ජයතුගේ මුහුණෙන් මුදියන්සෙව හොයන්නටය.

"උඹ ආසද එකගේ බාවට..?" ජයතු තනයක් උරන අතරේ ඇගේ යෝනී දෙනොල් මෘදුව පිරිමැද්දේය.

"ආහ් මයේ දෙයියෝ... එකගේ බවා මේකට වඩා තැරිගැහිලා... නහර ඉලිප්පිලා වැක්කෙරෙනවා ඕසෙට.." ඇය දැස අඩවත් කොට ගත්තේ ඒමතකය නැවතත් අලුත්කොට ගනිමින්ය.

"උඹට ආසැයි ඒකව මෙක ඇතුලට ඔබා ගන්නට..?" ජයතු එක් තන්පුඩුවක් විකමින්, ඇඟිලි දෙකක් ඇගේ යෝනිය ඇතුලට දැමුවේය.

"ආහ්..ඉන්නට බෑ මයේ දෙයියෝ..., මයේ මොකක් ඇතුලට..?" දැණුන ඒමිහිරෙන් මුතුමැණිකේ ජයතුගේ ලිහස මිරිකුවේ තදින්ය.

"උඹේ මේ විච්චියට..." ඇගේ යෝනිය දැනටත් හොඳින් පදම්ව වග ජයතුට ඇඟිලි තුඩට දැණුනේය.

"හම්..., ආහ්... ඔවු මයේ දෙයියෝ.. ඔවු..., මුට මුදියන්සෙගේ බාවා ව මයේ විච්චියට ඕබාගන්නට ඕන..., ආහ්.....ඉන්නට බැරිවා.." යෝනී ඉහළ මස්කොටා තුල දැවටෙන්නේ ජයතුගේ ඇඟිලි තුඩුයැයි මුතුමැණිකෙට නොසිතුවේය.

"තෝ පට්ට වලත්තියක්..., මයේ බාවා ඉන්ද්‍රද්දි වෙන එක්කෙක්ගෙ බාවෙක් ඇතුලට ඔබා ගන්නට දත කන පරට්ටියක්..." ඇගේ ඇවැසිය දැණුන ජයතු, ඇඟිලි තුඩු, ඇගේ යෝනිය ඇතුලත වේගයෙන් උස්පහත් කළේ "වක... වක.." හඬත් නැගෙන්නටය.

"තෝත් පට්ට වලත්තියෙක්..., අර අම්මයේ අක්කංඩි වෙච්ච ගැණිගේ කට්ටත් උඹ උඹේ බාව ව එබුවා.." දෙපා යහමෙන් පළල්ව ඇතත්, යෝනී බිත්ති හකුළුවා ඔහුගේ ඇඟිලි තුඩු මුතුමැණිකේ තවත් හිරකොට ගත්තේ මුදියන්සෙගේ ලිහ පහරවල්, ජයතුගේ ඇඟිලි දෙතුවෙන් පතමින්ය.

පැල්පත පුරාම විසර යන්නේ දෙදෙනාගේ අසම්මත වදන් හඬය. දැල්වෙන ලාම්පු දැල්ලක් එහෙට්ට මෙහෙට්ට වැනෙන්නේ ඒ කතා බහට දැණුන විලියෙන්ය. එහෙත් මී ගසට වවුල් රැනක් නම් වැසුවේ ඒ අසම්මත වදන් වලට ලෝභ කමෙන්ය. එහෙත් වැඩි වේලාවක් නොගොසින් වවුල් රැන මර බියෙන් ඉගිල ගියේ නම්, මුතුමැණිකෙගේ එක් සුරාන්තයකට මෙදිණ නැහැන උස් කෙදිරිලි හඬට බියෙන්ය.

"මටත් දැන් නම් ඉවසන්නට බැරුවා.. උරපිය මුදියන්සෙගේ මේ බාව ව.." ජයතු ඇයව මැස්සෙන් බිමට ඇද දැමුවේ හිත් පිත් නැතුවය.

මුතුමැණිකෙගේ රෙද්දත් දැණේ ඉහෙ නැත. උරහිස් මතින් තවමත් නොගිලිහුන, ඉදිරිපස විවරවුන හැට්ටය මතින් මුතුමැණිකේ ජයතු හමුවේ දණ නවා ගත්තේ නම් අකමැත්තකින් නොවේය. ඇයට සිතුවේ මුදියන්සේ හමුවේ තමා දණ නමණ මිහිරක්ය. රැලි වැටි නහර ඉලිප්පුන ඒ ලිඟුව මුවට ගන්නට ඇති නොයිවසුමක්ය.

"උරනවා තමා... ඒකයේ බාවයේ පතුරු යනකම්ම මං උරනවා.." පෙරසම ගසා මුවට ගත්තේ නම් ජයතුගේ ලිඟුවය උවත්, මුතුමැණිකේ දෑස අඬවත් කොට මවා ගත්තේ මුදියන්සෙගේ ලිඟුවය.

ජයතුගේ එල්ලෙන කෝෂ දෙකත්, ලිඟුවත් හත් අට මොහොතක් පුරාවටම මුතුමැණිකේ මුවෙන් සැතපුවේ මුදියන්සෙව සිහියට නන්වාගෙනය. නහර ඉලිප්පුන මුදියන්සෙගේ ලිඟුව සිකොට ගනිමින්ය. එබැවින් ඇය මුදියන්සෙගේ ලිඟුවේ දුටුව සෑම නහරයක් පුරාවටම දිවත ගෙන ගියා මෙන්ම, ජයතුගේ කෝෂ දෙකට වඩා, පහලට වැඩි පුර එල්ලුන මුදියන්සෙගේ කෝෂ දෙකත් මුව තුලට ගෙන ඉරුවේ ඉවසුම් රහිතවය.

වෙනදාට වඩා මුතුමැණිකෙගේ ලිඟු ඉරිල්ලෙ වෙනසක්, මිහිරක් මෙදින ජයතුට දැණුනේය. ඒ කුමක් නිසාදැයි සැක්කද නැත්තේය. ඇත්තේ මිහිරැති සියුම් තරහවක්ය. එබැවින් මුතුමැණිකෙගේ හිසෙන් අල්ල ගත් ජයතු, මෙදින තම ලිඟුව ඇගේ උගුර පත්ලටම හිර කලේ, ඇයට ඇති ආදරය පසෙකලා හිත් පිත් නැති මුරණ්ඩු කමෙන්ය.

ජයතුගේ මෙදින මේ මුරණ්ඩු කම මුතුමැණිකෙටත් දැඩි මිහිරක්ය. දැණුනේ මුදියන්සෙගේ ආදරයක්, නැති රතියට පමණක් ඇති දරදඩු කමය. ලිඟුව ගුර පතලට වැදෙන විට නැගෙන ඔක්කාර ගතිය මණරමය. "ආහ්.. මයේ මුදියන්සේ අයියන්ඩි.." මුතුමැණිකෙට නොදැණිම කෙදිරියක් පිට වුනේ මුදියන්සේ නමින්ය.

මුතුමැණිකෙගේ කෙදිරියෙන් ජයතුගේ හිත නලියන්නට ගත්තේය. ඔහුට මැව් පෙණුනේ මුදියන්සේ මුතුමැණිකෙව දණ ගස්සාගෙන ඇති අපුරුවය. හිතක් පපවුවක් නැතුව මුදියන්සේ මුතුමැණිකෙට රිදවමින් මුඛ සංසර්ගයේ යෙදෙන කාමුකත්වය ය. මුතුමැණිකෙත් උමතුටෙන් ඔහුගේ කැමැත්තට ඉඩ දෙන වලත්ත කමය. ඉන් ඔහුගේ ශුක්‍ර කොෂ දෙක කැලතෙන්නටත් ගත්තේ නොසිතුව ඉක්මණටය.

"නැගිටපිය බැල්ලි.. දීපිය ඔය තොගේ පුක්ගැට්ටව..." ජයතු ඇගේ නිතඹට පහරවල් කිහිපයක් ගැසුවේ හිතේ තරහෙන්ය. "වටාස් පටාස්" ගා වැදුන පහරවල් තුලින් මුතුමැණිකෙගේ සුදු පැහැති නිතඹේ රත් පැහැ ඇහිලි සලකුණක් මතු වුනේය.

මෙදිණ දැණුන රිදුම වෙනදාට වඩා සැරය. දැණුන නැවුම් මිහිඳැති වේදනාවෙන් මුතුමැණිකෙගේ දෙකම් පෙතිත් ගිණියම් වුනේය. සියල්ල අමතකව ගියේය. මෙතුවක් කල් ඇගේ හිතේ සැඟව සිටි මුරණ්ඩු යක්ෂණිය මෙවලේ එලියට පැන්නේය. "තොට පුක්ගැට්ටාව පාන්නේ නෑ යකෝ..." මුතුමැණිකේ ජයතුගේ ගෙලෙන් අල්ලා බිත්තියට හේත්තු කොට ගත්තේ උමතුවෙන්ය.

මේ වුන දේ ජයතුට හිතා ගන්නටත් බැරිය. මුතුමැණිකෙගේ දැසත් ගිනියමිය. කාමයෙන් ඇවිස්සුන, එහෙත් කවදාවත් දැක නැති නපුරු මුහුණක්ය. මේ හැසිරීම සැබෑ තරහක්ද..? නැත්නම් අධිකාම ආශාවෙන් නැගුණ උමතුවක්ද..? ඔහු මුතුමැණිකෙගේ මෙතරම් දරදඩු බවක්, මුරණ්ඩු බවක් මේ දැක්කමය.

"හිතුවද, මුදියන්සේ ඉන්නකම් තොගේ මේ බාවට මම ආයෙ පුක්ගැට්ටාව පායි කියලා..?" මුතුමැණිකේ දණහිස හිර කළේ ජයතුගේ ලිඟුවත් කොෂ දෙකත් තැලී යන්නටය.

දැණුන රිදුම ජයතුට සුළුපටු නැත. එහෙත් නොහිතුව මිහිරක්ය. ජයතුගේ හිතත් දැන් මුරණ්ඩුය. ඉවසුමක් නැත්තේය. ඔහු මුතුමැණිකෙව නැවත තල්ලු කොට ගත්තේ මැස්ස අසලටය. අතට හසුවුනේ ගහ වැරල්ලා ඉලපතය.

"පට්ට වලත්ති.. තෝ හිතාන ඉන්නේ මට නැතුව අරුට පුක්ගැට්ටාව දෙන්නද?.." ජයතු ඉලපතෙන් ඇගේ නිතඹට ගැසුවේ දෙතුන් වරක් නොවේය. හත් අට විටක්ය. එහෙත් නව වන ඉලපත් පහරෙන් "ඔවු... ආයේ පුදන්නේ ඌට විතරක්ම තමා.." මුතුමැණිකේ ජයතු දිහාවට හැරුනේ, වතේ මෙතුවක් වෙලා දැවටුන හැට්ටයත් "විරිස්... " හඬින් ඉරා දමමින්, යක්ෂණියක් විලසින්ය.

කෙහෙඳැල්ල කඩ හැලූන, නිරුවතින් ඉන්නා මුතුමැණිකේ රුවේ දැණ් නම් සිරියාවක් නැත. දැස ගිනියම් යක්ෂණියකගේ රුවය. මුතුමැණිකේ ඉදිරියට පැන ජයතුගේ අත වූ ඉළපත උදුර ගත්තේ, ජයතුට හිතන්ටත් ඉඩක් නොතබාය.

"තොට හොඳා අරකී එක්ක නටන්ට.., එකිගේ තන්ගැට්ටා තලන්ට..., මං කොරහම තමා තොට වැරද්ද ජේන්නේ... හිතන්ට එපා දැන් මාව ආයේ සල්ලන් කොරගන්නට.." මුතුමැණිකේ ඉළපත් පහර කිහිපයක් ජයතුට එල්ල කෙරුවේ හිත් පිත් නැතුවමය.

ලිඟුවට වැදෙන පහරේ මිහිර ඉවසිය නොහැකි තැන ජයතු අනෙක් පස හැරුනත්, නිතඹට වැදෙන ඉළපත් පහරේ අඩුවක් නැත. ඉන් නැගෙන මිහිරත් අඩුවක් නැත. ඉවසිය බැරිම තැන යජතු කඩා පැන්තේ මුතුමැණිකේ වෙතය.

"තොට ඕන මුදියන්සෙවනේ..., එකගේ බාවා නේ... ඉඳා තොට.." හැදි දැඩි දැතට මුතුමැණිකෙව හිරකර ගත් ජයතු ඇයව ඉහෙන් නවා ගත්තේ බලහත් කාරයෙන්ය. දැන් නම් ජයතු, මෙන්ම ලිඟුවත් යක්ෂා වේෂයෙන්ය. දුෂකයෙකුට සමය.

"ආහ්.. මයේ මුදියන්සේ අයියන්ඩි..." මුතුමැණිකෙට ජයතුගේ ලිඟුවෙන් දැණුනේ මුදියන්සෙගේ ලිඟුවේ පරිනත කමය. ඒ තම ගුද සිදුර මුදියන්සෙගේ ලිඟුවෙන් දෙපලු වෙන මිහිරය. ඇය ගුද සිදුර තටඹා හිරකොට ගත්තේ, මුදියන්සේ ලිඟුවේ ඉලිප්පුන නහර යහමෙන් ගුදසිදුර වට දැවටෙන්නටය.

"තොට දැන් සැපයෑ..." හිතේ වාඩුවට ජයතුගේ වැනවෙන ඉහ වෙනදාට වඩා වේගවත්ය.

"ආහ්... ඉන්ට බැරුවා අයියන්ඩි.. ඉන්ට බැරුවා.. මයේ අඩියෙම වදිනවා" මුතුමැණිකෙගෙ හිත මුදියන්සේ කෙරෙහිය.

"මොකාද..?" ජයතුටත් තම නොහික්මුණ කමෙන් මෙදින මිහිරක්ය. දුෂකයෙකුගේ හිත ඔහුට මණරමය.

"අයියන්ඩිගේ බාවා.. ආහ්....ආම්මේ... අයියන්ඩි..." මුතුමැණිකෙට මැව් පෙණුනේ මුදියන්සෙගේ ලිඟුවේ පෙරසම පහත්ව ලිඟු හිස මතු වූන අපුරුවය.

"ජයතුගේ බාවාගෙන් වඩා මයේ එකාගෙන් සැපයෑ..." ජයතුටත් මැව් පෙණුනේ මුතුමැණිකෙගේ ගුදය දෙබෑවෙන්නට පහර දෙස මුදියන්සෙවය.

"ආහ්... ඔවු අයියන්ඩ් ඔවු....., එකා ආදරේ වැඩි කමට මෙහෙම රිද්දන්නේ නැතුවා..." මුතුමැණිකෙට මෙවලේ අවැසි වුයේ රිදුමක්ය. ඒ ගුද ඇසුරේ මිහිරෙන් සුරාන්තයකට අත වන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"තොට රිදෙන්ටමද ඕන...?" ඇගේ නිතඹේ දෙපළු මත මෙදිණ නම් ජයතු ඇහිලි පහර තැබුවේ ගත් සියලු වෙර යොදමින්ය.

"ආහ්...අම්මේ ඉන්ට බැරුවා.., ඉන්ට බැරුවා.. තව සැරෙන් දෙන්නට අයියන්ඩ් තව සැරෙන් දෙන්නට.. ජයතුවගේ ගැණිගේ පුක් දෙපළු පැලෙන්ටම දෙන්නට අයියන්ඩ්.. ඌට මෙව්වර හරියක් බැරුවා ආහ් අම්මේ.." වේගයෙන් ඉහළ පහළ යන ලිඟුව මුතුමැණිකේ හිර කොට ගත්තේ ගුද සිදුර තටඹාය.

වේදනාව මතින් දැණුන මිහිරෙන්, මුතුමැණිකේ දෙවන සුරාන්තයත් මෙදින විදගත්තේ නොසිතුව ඉක්මණින්ය. එය වෙනදා ලබන සුරාන්තයට වඩා දෙතුන් ගුණයක මිහිරක්ය. වෙනදා මෙන් නොව මේ සුරාන්තයෙන් පසුව මුතුමැණිගේ ගතට පණක් ද නැත්තේය.

"ආ... හ්... අම්මේ..., දැන් ඇතුවා... දැන් ඇතුවා... තවත් නම් මට අල්ලන් ඉන්ට පණක් නැතුවා.. ආහ්.. මට බැරුවා... අයියන්ඩ්..." මුතුමැණිකෙ කඩා හැළුනේ කාපා හෙළුව කෙහෙල් කඳක් මෙන්ය. එහෙත් ජයතුගේ තරහව තවමත් පහව ගොස් නැත.

ගොම මැටි ගැ අමු පොළවේ ජයතු මුතුමැණිකෙව පෙරළ ගත්තේය. ඇගේ දෙපා පළල් කලේ හිත් පිත් නැතුවමය. "කාහ්... තුහ්ක්.." කියා බෙට පිඩක් මුතුමැණිකෙගේ යෝණියට ගැසුවේත් තරහෙන්ය.

"ටිකක් ඉන්ට ටිකක් ඉන්නට... හොම පළල් කොරොත් මයේ මුල්ලා ඉරිලා යාච්.. අම්මේ.. රිදෙනවා... ඌහ්..." ජයතුගේ මේ මුරණ්ඩු කමෙන් මුතුමැණිකෙට තම දෙපා මුල්ල ඉරියන වේදනාවක් දැණුනේය.

"පට්ට බැල්ලි තොට ඕන රිදෙන්ටමනේ... මුදියන්සෙට කියලා මට ජේන්ටම විච්චිය පතුරු ගහා ගන්නේ..?" ජයතු එක්වරම ලිඟුව යෝනියට ඇතුල් කළේය.

"ආහ්... අම්මෝ.. ඉන්ට බැරුවා.. දැන් ඇතුවා.." එම පහරට ඇගේ හිසෙන්නුත් දුම් පිටවෙන්න ගත්තේය.

"මම අද තෝව බාගෙට මරණවා... ඉඳා..."

අඩ හොරාවක් වඩා ගෙවුන රතිය දෙදෙනාටම මෙදිණ මණරමිය. වෙනදාට වඩා තෙහෙට්ටුවත් වැඩිය. එකිනෙකාට හෙළිනොකර ගත්තත් දෙදෙනාටම සිහිං විලියක්ය. අඩ හෝරාවක රතියේ තෙහෙට්ටුව නිමා ගැන්මට දෙදෙනාටම හොරාවකට වඩා ගෙවුනේය.

"මට සමාවෙන්න දෙයියෝ..., මට අද මාවම වාවන්නේ නැතුව ගියා.." ඔසරියෙන් ගත සරස ගත් මුතුමැණිකේ ජයතු හමුවේ දණ නමා වැන්දාය.

"මේ මොකැයි...?" ජයතු වහා ඇයව නැගිට්ටුවේය.

"මයේ දෙයියෝ.. ඉළපත අතට ගත්තේ මං හිතලා නෙමෙයි.., මට ඉවසන්ට බැරිම උනා.. එවලේ හිටියේ මම නෙමෙයි දෙයියෝ.." මුතුමැණිකේ ඔහුව වැලඳ ගත්තේ නොතහ කඳුල පිසද ගනිමිණිය.

"ඒ ගැන අහිතක් හිතන්ට එපා... මටත් මගේ හිත වාවන්නේ නැතුව ගියා.. ඒ හිටියෙන් මං නෙමෙයි..." ජයතුත් ඇගෙන් සමාව ඇයද සිටියේය.

ඒ රතිය කොතරම් උණුහුම්, මිහිරැති උවත් දෙදෙනාගෙම හිතේ ඇති නොපහන් බව දෙදෙනාම හෙළිකර ගත්තේය. එවලේ උච්චතම මිහිරක් උවත් දැණ දෙදෙනාටම ඒ ගැන ඇත්තේ ගුප්තභාෂා ජනක බවක්ය. සියුම් පසු තැටිමක්ය. ඒ මුදියන්සේ ඇඳුන එක ගැන නොව, දෙදෙනා එකතුව රතියේ වපුර ගත් වෛරය ගැනය.

"මේ.. මේ.... මයේ දෙයියා අද හොඳ හැටි සතුටු වුනැයි..?" මුතුමැණිකේ නිවස මායිමට පෙර ජයතුව වැලඳ ගත්තාය.

"ආයේ අහනවා... මුසාවක් මොකට...? කාලෙකට පස්සේ හිතට දැණුනා..., මේ.. හිතන්නේ සුදුමැණිකෙටත් අද මේ..." ජයතු ඇගේ නළල සිපගත්තේය.

"සත්තනං මයෙ ඇහටත් කාලෙකින් අද හරි හැටි දැණුනේ... හිතාවෙන්ට එපා ඕන්.. මේ..., මේ..., මං මණාපයි ඔයැයිට වැහිවිව ඒ යක්ෂයාට. ඒකා නරුමයෙක්.." මුතුමැණිකේ හෙමිහිට ජයතුගේ ලිහුව සරමට පිටින් මිරිකුවාය.

"මුසාවක් මොකට... මයේ හිතත් මණාපයි සුදුමැණිකෙට අද වැහිවිව ඒ යකින්නට. එකිට හිතක් පපුවක් නැතුවා.." ජයතු ඇගේ දෙනන හැට්ටයට පිටින් මිරිකුවාය.

දෙදෙනාම දැන් කඩුල්ල මායිමේය. නිවසේ මහා ලාපුව තවමත් නිවස ආලෝකමත් කරන්නේය. එහෙත් මුතුමැණිකෙට දැණුනේ පාළුවක්ය. දුරුවන් හමුවේ වත් ජයතුගෙන් දුරස්ථවන්නට ලොහ කමක්ය. මේ හිත් පිනා ගිය රතියකට පසුව දැණෙන ලෙංගතුවය. ආදරණීය බැඳීමය.

"අද මයේ හිත මොකදෝ වෙලා වයේ..?" මුතුමැණිකේ නිවසේ කඩුල්ල පැන්නාය.

"ඒ මොකැයි..?" ජයතු හුළත්ත දෙතුන් විටක් හුළත්ත පෝලවේ අතුල්ලා නිවා දැමුවේ සිනහවෙන්ය.

"මේ.., මේ..., ආයේ වංගියකට හිත මේ.., කකියනවා, කකියනවා වයේ.." මුතුමැණිකෙ කීවේ තම අවැසිය.

"හෙනම් මොකෝ... මං බෑ කියන වැයි..?" නිවසට ඇතුළුවෙමින් ජයතුත් හෙමිහිට මුතුමැණිකෙගේ නිතඹ කෙතිත්තුවේය.

2 වැනි කොටසේ නිමාව

තවත් හත් දිනකින් දෙවැනි කොටස බලා පොරොතු වන්න.

කෘතියට දක්වන ඔබගේ ගුණ දොස් අගයමි.

ස්තූතියි....

.....ACID.....